

CSI-GI ZSENGÉK

Versek

1968-1971-es

Esztendőkből

Melyek nem jelentek meg nyomtatott formában.

Egy naplóban állnak szerényen, tudva, hogy „zsengék” amilyen verseket ifjú korában farag az ember a leckeüzetek lapjaira, noteszek sarkaira, míg össze nem rakja őket egy naplóba, hogy majd egyszer, idős korában újra olvassa, újra értékelje fiatalságának gondolatait.

A Csi-Gi szigno az utolsó verset követő esztendőből B-betűvel bővült, s az 1999-es esztendőből már nyomtatásban megjelent verseskötetek

BCsG

Bodó Csiba Gizella

munkáiként találhatók meg

30 esztendővel későbbi időből.

I.

**A Csi-Gi zsengek
Csiba Gizella versei
Naplójának „reprint” változata
(1968-1969-1970-1971)**

A napló díszítését Bodó Csiba Gizella készítette

II.

**A kéziratos napló nyomtatott, „gépíratos” változata, néhány későbbi vers
kiegészítéssel**

A reprint és a nyomtatott formátum

PDF változata

Baranyai Attila

munkája

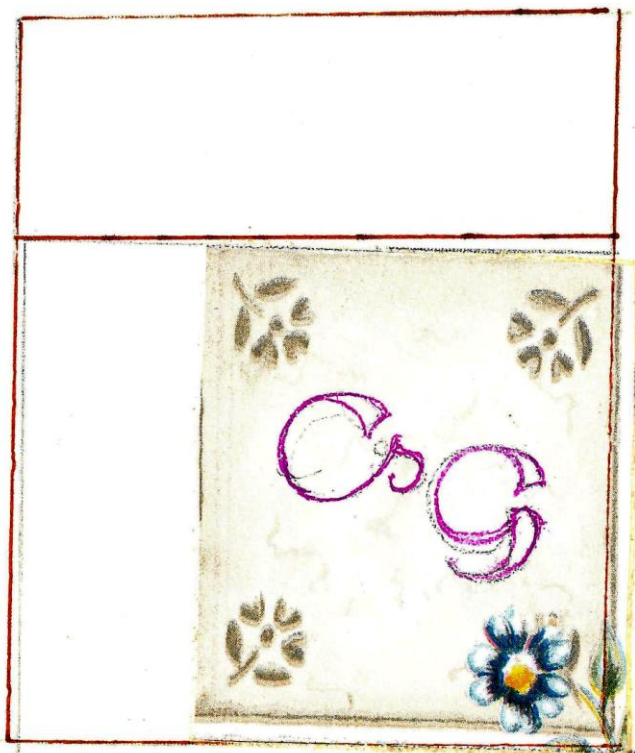
2015

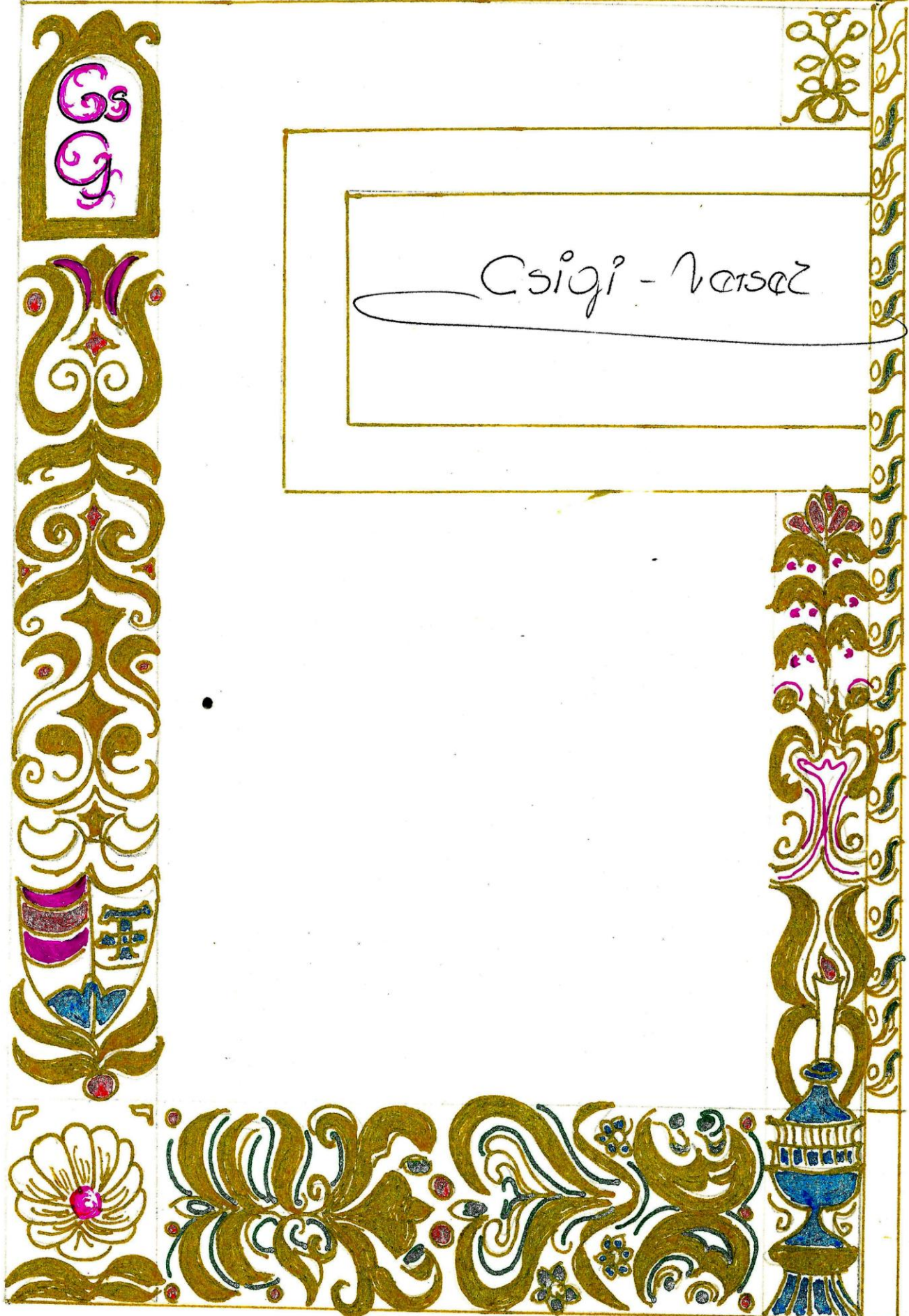
Minden jog fenntartva!

Bodó Csiba Gizella

2015

Csiqi - versaz

Légy először velaszűtő...

Két hatalmas világ
szerezi nyíldit,
tátong a fekete földalomb.

Égy-egy magában egyszerű,
csiszolt, finom denu,
magam csak véges időnkig dítatom.

Mert egyfelől színeket
és formákat akarok, s
csak szonettet vélek hallani,
a zene lágy-lila sugalmait tiszta
dobhártyáimon.

Jódt és teret akarok nyerni,
nem libegő léggömböt ölelni,
s a földet mi guggóga elgurul
gömbölyű, sáros szemzöld,
de tartalom kell, mi ölembe hull.

Tán én megvannak már ennyi
jótól, kipattanok egyzettel
a négy dimenzióból.

De fordul és nő az drnyé,
a másik út amit megtalálnék,
- mintha szagot füvekkel inhaldnék -
s drzndm, hogy a nyelv a posvány,
törnyagadna smaragdok hullék,
s most már befrocskólik mérgetek
az emberi közelségekkel.

Jsmét utlasziton ...

Hogy nam voltde?
 Nam jelaatit idgures tarat.
 Elmekaim heges felszinada
 a telgi sabhelyez
 szaduto sebendoggei porognak,
 mdr telg hljan szabalyos korokuat.
 Ue amlek wa - dog drzem -
 hamis mdtosdg, miut posadt
 dlobizekben rdgvolt udgyae,
 elfelcitet kejes mozdulatoe
 fardat kisdtteti labegnek.
 Hogy nam jottel - elarizlatee.

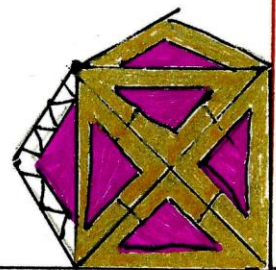
Uam jottel! Belasummatam a
 szintelen hetkoznapokba, miut
 a szivacaba, s puhda meleugerek
 a hetkoznapu szeketet,
 konullengte a kozhelyez
 elringatott, joblon megszihentett.

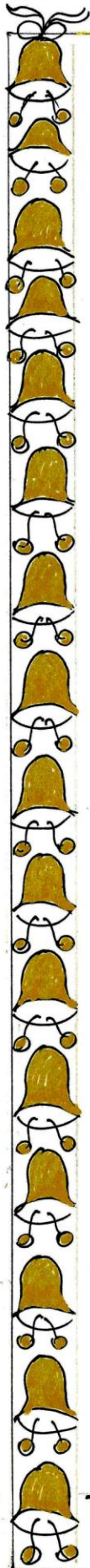
Egy nappal lanyed djra belerobbant
 a bdrgyu szirupos pillanatra,
 - telm lett djra az dsu kdsz,
 dmyaktol nemzied, kusza vildg,
 dj katasztrofakkal rdmtu, solet djszede,
 s a pillanat vltott toiz kacajra.

Kidltu! Hangom a samziba belevdz,
 aröken, gyanga, cseavdz.

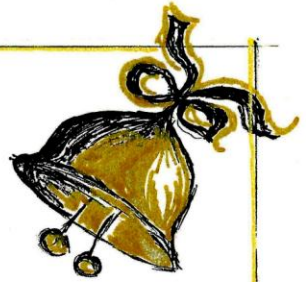
Csaz szdrae nez az ijazl wendbe
 wa keldu kidto jel a udgtelenbe.
 Lehengereltel hetkoznapo?

- Ho nam vagy - sablonjut vagyad.

Harmadszor utolazítom ...

Hangom egy kopott, fűrészt,
beteg-harang hangja,
szög üresen, dillanás,
tompított, semleges morajba.

Belesüppedez mint a sárba
a hódfehyű éjszakába,
riaszás, sörge-sörpadt dnyél az idő
jelghideg, költáros kriptója.

Émlékek működés vulkánja
szakítja fel emlékezetem felszínét,
azelőtt ömlesztve, hamu a vildga,
majd visszoutlátom újra a tüzet.

Titokzatos mélységsől felvilágos kávéz,
el is temeti őket a lóva,
hamuval hinti be a felejtés
a megszárdult emlékek közuhatagába.

Először a nyegle, nyers fehy,
gyökértelen gondolatok netovábbja
elfog méltatlan nőniét, hogy semmibe süllyed
éveim elröppendő egymásutánja.

Megszéződésünk ténylem, az út még
nem a nyers csaldást keltő,
de nem forduliz hozzádm, előttem
a megteveszés di tragikus idő.

Csajé szinpadias metaforde,
- van mégis vildgagyetem -
ezt mindigek végig küzdelemben!
mosollyal a követ helyesen.

Méked vajon volt erőd velem jönni?
Kísérni a bíbor hajnalon,
hogy elkünn az idő felszínre lebegjen
s megpihenjen tömör alkonyon?

- Hal a föld meghajol lomhán
a sötétség súlya alatt,
s a homály kemény nyomása
új idomozba önti a tájakat.
- Hal az éjszaka felszínre
a nappal igérete dereng
az idő mély, sötét dőlészetten
zöldjébe felborzolt fénye betereng.

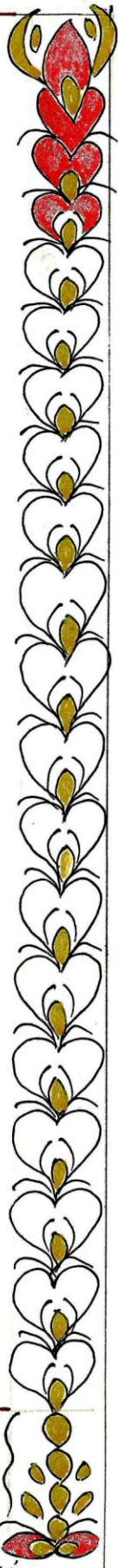
Nolt erőd vajon udellalni,
szédülni a sötét falakat,
felkanni el magunkból tenni
a színtelen, üszkös alkalmazat?

Nou erőd vajon szétrombolni
gátlós rideg paszdnyait?
Nem lesz idő még megpiheni?
Tdu kappangó tabolyod kell követni?

Adlászítón voltunk mind a ketten.
Az ingoványba beleleptem elu,
Te mar a masszív valdídig volde
a mocsirtban csak bdgyadt vidérc-fény.

Még homlokomon elg a gondolatod,
kérden még egyszerű rdavillanó,
Ikarus-szednyázon török az elgbe,
s a felületen már lezuhand.

Miscolc, 1968. július.

Talán már eldől...

A tótongó elszakdiba firom magam
megadmulni nyári este,
goudolatam foszldnyozbau úsznar
az idő felszindu lábegr.

Leuge eljő szel fj. Ramag.
Már nem kicdltöz.
Hősdgtde litregő vdras,
már nem fogna rajtam az dteöz.

Foszldnyozbau csüngő lengesdgez,
fáradt udgyaé, fülledt ledersdgez
csaé olcsó finter kacér mosolyotoz
lassau engedez. Hatdsoz - felszabaduloz.

Lila-lbug lobbau, seluaim.
mjutha kloazdu tduozndna?
undorltou beszennyezödnaz. Udoloz.
Vdrdam a Teguaruaé szel, uam a Hdnaé.

Sevaim görösök, kökaményez.
Már erclerteklee közleg a megdnapoddu,
lbug-lta vdrssoroz grdnit kaményea
öhvözik dlnaim hamujdt.

Tekintated még ötözöm, miud fetised,
Hrangom az idő fityolozza,
fetised az oxia burédba bújva,
csaé vdraszndléüli dtelem.

MISELE, 1968. július

IMPRESSZIÓK

Hangulatok

Szél - zúg - v. dög.

Fúj - s. lr - csuol.

Belekapaszkodni üstömbbe
Lenyomja a földre - hangulatok.

Vibráció - szikrázó - pattog.

Csigolyáimon végigszalad,
Széttelekja sejtjeimet,
s csak kacag.

Rohan - meged - teül.

Megfog - lerak, hevül.

Mildg. Lelkem - nekem.

Tied - velem egyesül.

Kézek

Fog, leug, ölel,
Puhdu, melegeu felel
kitérülködés karomna?

Szorít. simogat, viaszad.
szorítja rőfondat ujjamat
Ötszintű kelyhenét bilincel.

Féjek

Kacag, figyel, fütel.
Selyem rőndé közt ritken
Drágaözö gőngyöz gurulna?
sős tengerei porusodna?

Lát, bilten, bolyong.
Oldalról felhős felzorong.
Lovagol vadul ornyergedeleu
táncol, pillanija nem pihen.

Haran, ruhdu, edeseu.
Kidltva nyitna?, s csendeseu
Moha csattogó fogazé tözött
főradt nyelv aletlan kever.

Megállapodás

Fel tartban élve, felben utagya,
öklömet csontig terdiga,
önkiülatban ajzva tejeim,
mert tédre rönt a szerelem.

Éled terdelék klu, vonagya
éled terdelék seant ételeim,
csak tótongot seompak fuldokolva
csak nyugtatókat eszem.

-Szerelemé minden kedves sebra
de akdr egy csandcs altatra
is táncra pardüni, seingue, dgye
tótigast dlini, vildig-közepre.

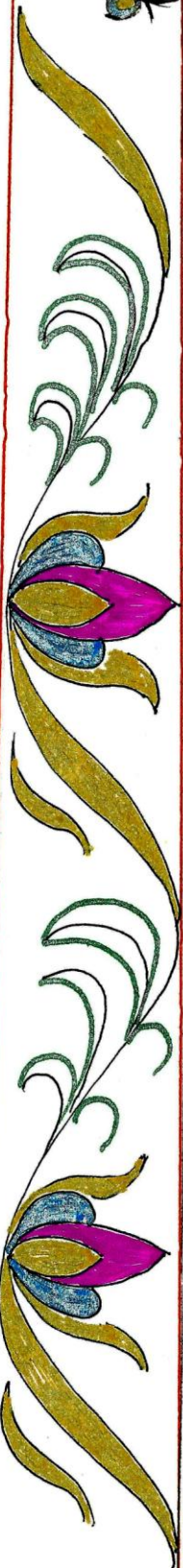
Esibbadt ujhegyammal is kúdnia
kidaltom bele a seadütt vildiga,
megörült dlmoz kúza ére,
nyugtató lenyea lenett a helye'be.

Megszüüt a ténak viharzó vildiga,
a zúgó melysedg sötét morajlása,
barlang-felhők tömb tornyosulása,
ymbra-sugara' villódzása nyomdiba.

Falkúszta' hozza' lapdéd fehye',
eluszta' sötét, alasztalan éje'
nem tobzódna' utindor pillanato'

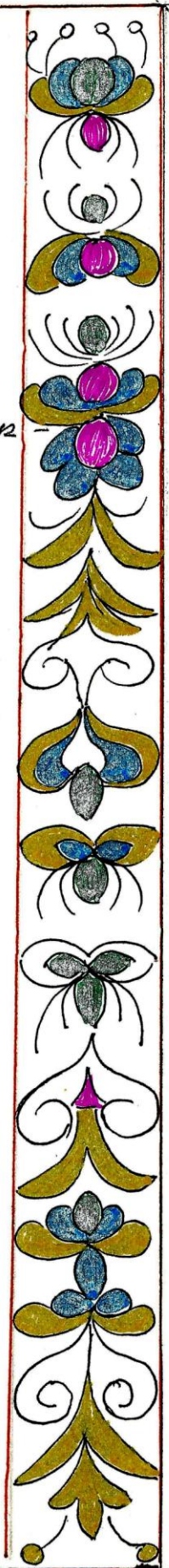
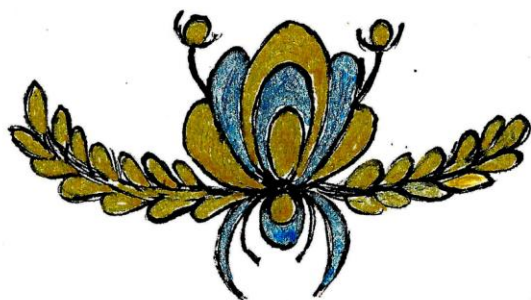
Erdő! - új hiveld seanteltje vagyó.

Nem kúzna' több a vtilasz-útra,
bomlik a romboló lelki-túra,
távoli, halkuló nagy száva'
zúgva, rászage leosztana'.

Vann átneve el mind szö-nyilakkal,
deig növe is pardnyiakkal,
egy görög isten karjában vagyok,
mindent mi nem ő ott hagyok.

Vann utasítást mind a feletem,
- ez mindazat, világ, örök nékem,
vann kedve a szedő, - az szorjázom
mavollyal vibráló csók halom.

Shindirbau

Az eljzaka hangjai fojtogatna?
ütés szobcimbau a mala bu,
ott kint az élet zajlú
magányomra a udgyam a tanú.

Udgyam oda, hol zajlú a tenger,
oda, hol cédrus lomb halkau zizeg,
hol a sziklú kómor tömegei,
s csak csobbanás jezi a vizet.

Hol a sziklaszirta felkapna a habot,
hol a víz felszínén úgy fodor lebeg,
hol a szél csak néha jezi újat,
és mind erőm, hogy egy lépést is tegyél.

Lelkucol a gondolat, hogy mit így?
Tudtam mit urálja szemem?

Megunt, kijátszott lelke,
mit hitél az mindent még velem?

S csak lomhán szívt bennem a fájdalom,
lehunyom bennem szemem,
újult, magányos terület,
témítő narcait szenvedem.

Mit kért így elszáladnom?

- Uralkodtam lerombolt udgyam -
Úgy lú magával a udgyam,
miut a tenger témítő hincija.

Hosszú, sima hullámok
hol felragadna, hol elötnet,
a sós víz csak fojtogatna,
s nem anyhúlést hozna a szenvedésnek.

Ugy oly titokzatos és utánczó,
még sima, csudás, ringató
a felemelkedésor tónt az övélybe
a szó: székely.

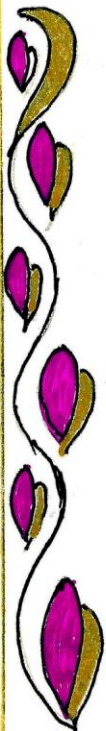
És úr székelyednek, mint ha földnek,
őszaknyadt, megtört díműz
udgatlan tengerbe nyúló székely,
bár inkább hazudna nezen.

Körbefogni lehyan hazug inddkál,
bűgő kagylókkal kúzni a mélybe,
ulzalatti szüdrüdnyt mutatni,
kerdőtani fullasztó csókkal tengermedyre.

Öthagyusi, kintódua, vergődve, utána,
s annak maja és tóntom fel marogam,
de most még hazudj! hűzelegj! nevesj!
Tswa'kela gügyögve, elborult, teboldult szavam.

Hazudj! ha midőre nem lehet. Hazudj!
Házudj! de székely!

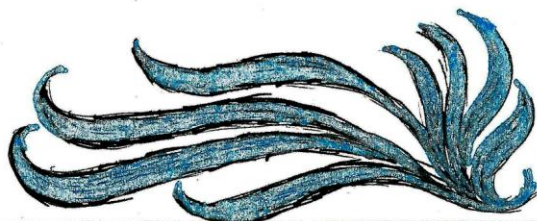
Hogy felvagyana az a tengeré,
kerantsana az, sőt tapadással övezetörjene?
Tajtközson a szenvedély,
maradjal úgy a tenger fencéle,
miut a partja kivétel háláz,
s a csontjaim az úgy maradjana?
miut észori leletez, sziklába mélyedve
miut pörvett nyomoz, az dletsele
kivétel pohszeműz, székelyjania? úgy
a vildigba, miut a homoz, a sze'k'c
felkapott, feléavart, székelyes,
őszaknyadt, megtörtöt nyomoz.
Nyomai annak, hogy letezett benne
valami, s az kerüggie most a vildigba.

Ne rihanjou, ne nyugodjau soha,
legyen celtalan, tekergő, estoba
hitetlen, megszelletta valami
felkorsósolt szanvadelyuá, amit
nem tudoz sem elfogadni, sem eltagadni
miut utat, ki kejt tud adni, kanni,
s az örömtelen élet misturza leg fog
fejtené megrohadni.

- S a hullámzó víz tudibbvetné,
testének magteleszene: tengeri
sünöz, koccafjűrdőző, jót esztolna
a halat - üveges szemekkel felülöz, -
hátam támaszja a felindult hullámzó,
s egy szikla szirthez támasztana?

Citőlelem: - mat, hogy megtaláltam -
hideg, sós csókja leng érnél,
a víz övénbe peudenél, s a
vigyorgó hullámzó víz elrontana
és zöbvenné a vildagok,
hajamudal fogva, keltakod, világtestem
úgy idomul, ahogy zúdnja a tenger,
ahogy zöld mazzatival betáranja,
ahogy vihar után ruháa a ringatja,
ha bünteti, hincsa szonul,
s a kezesi víz telg a víz, a víz,
mat Ára, s Jutea a tenger.

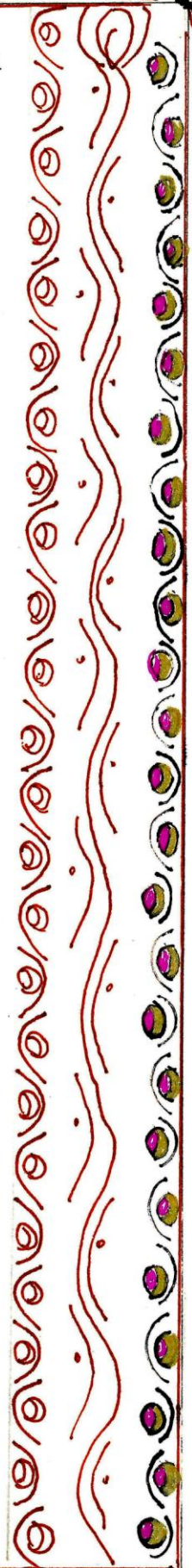

SZÉPEDEK minden örömet

Udr tudom; az idő nem
Baucis és Philemon
sotsát jóvendőli, a tdr
se túri együtt alvaintet.
Nyúló borzongással húzza
végsőkiq feszülő tathcinket
s a felüt előtt mdr letcszi.

Udr tudom; „tabu“-t du csináltam
önmagamból. Sámcom körülzditq
Daphnis és Chloe' mezejét,
s most hídiba kicdltöz:
nem elég! -, hogy nem ismerem
Éva gyönyörét, nem drasztam
bennem sarjadb életet, mdr
elfogadték tabud utib dñemet,
s önön gdtjaim fojlogatnač.

Tudom mióta ldtva jdroč,
- vagy én vagyok gyenge ldtmöz? -
Élddeim - a nagyk - nem a
valdsdgot regeltél, mert
hol vannak amit keresel?
hol vannak itt a szép székelmeč?
örömet nyújtó hepyendéč?
Hepyendéč?! Csaz keresel.
Nem kaptam Éva öröme'ből?
Daphnis és Chloe' gyönyöréből?
Nem drítettam Mona Lisa'
titkos mosolyából?
meme jdtit tölew az dñor?

SZEMZEMTE NEM BONTI TÖBBSZÖR SZÖD,
MERT NEM MATEK LENNI SZABADD !!

• hogy udgyam is szabad legyen,
a lelke, hogy ne visszahúzódjon,
szárnyaljon, udgtasson udgtelen.

Szabadd avaroz udlni!

Udgyaim már melyez,
barlang-sötéteé.

Cimyaim is szabadd fogom tenni,
udgzet-csillagok fog fényesedni
személyed, -

ha Te hozod el az örömeket,
a szektők, anydiz, gyönyörök örömet
magamhoz rántom az Életet,
a kincset hatalmas özönet.

Már visszafordulnék...

Léptaim visszahúzó,
a felhők szétfolynak a kövekben.
Melankólikus meditációval
felhőcsolydékban lepkedem.
Ügyelve minden macskakőrre,
tekintek fel a házfutókra
a homályba bújó sikátorok,
a színvonalid, a háziorok,
egyedishoz bújva, néma csandban.
Visszafordulnék, de megáttn
a bizonytalanság, a léptem erőtlén
koman, s az utcák nyúlfarknyi
hosszan élnek hirtelen véget,
dj házaik kellenek menedéket,
a bögődt felhők elenyésznek
a macskakövek kopottan végtelenek.
Unottan rdmzordul egy nagy kapu.
Belelék, léptem megpihen,
szemem nyugszik a keheken,
lelkemben béke - a művészet velem.

FisZola, 1968. szeptember

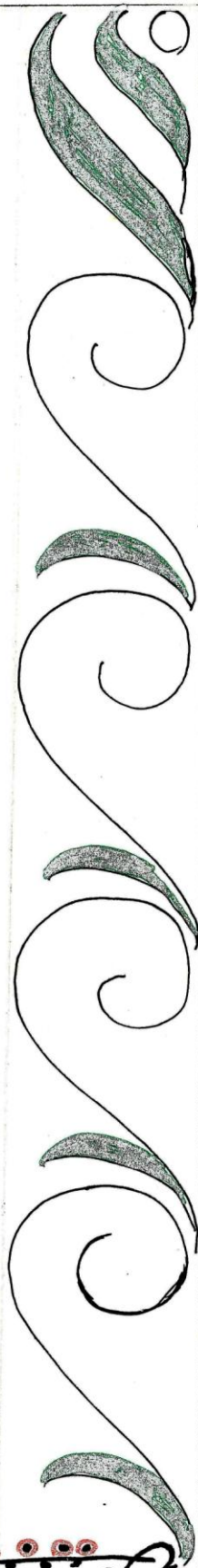
Lebegés

Befűtam a telektelen
sennibe magam,
bűvölt dílom, kettős jöttek
feltek odavan.

Fődradt dnyek leltaimre
tanad szorosán,
földön kúszok, kinyajmtól
a vildg szótalan.

Vismhangozza bdr a szefra
tellett jajomat,
nem fonom mdr rdid lihegő,
fődradt karomat.

Kettőtörő dimenziók
egyedül lesznek,
bűvölt dílom, kettős jöttek
sennibe veszek.

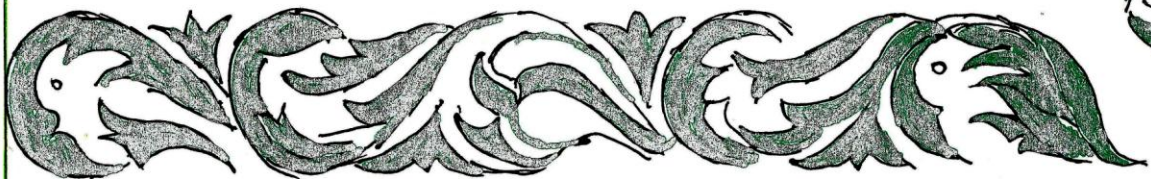
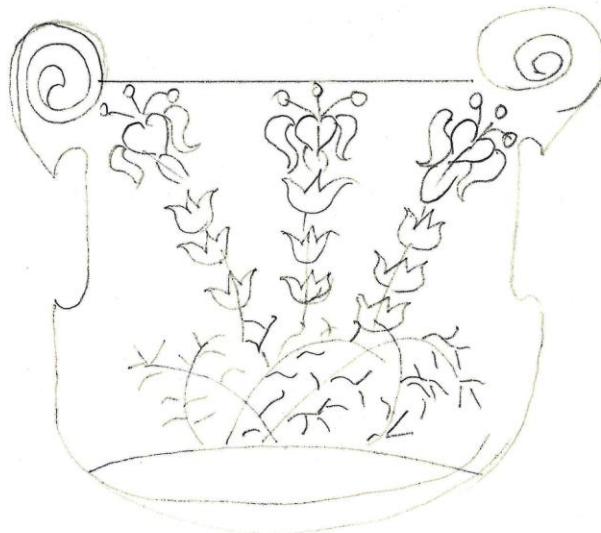

Bizonytalanul

Kocsongydsan beivódott
lelkembe a felelem,
visszajáró gondolatok
remeg szüntelen.

S kergetem a pldni percet
mi robbanni kezd,
dinamittal töltött idő,
már feledt az egész.

Lekezom, a sdrsa rdintom
a roppand Nem-et,
nagy feirdintom el naggyd teszem
POHIZOM ENEMET.

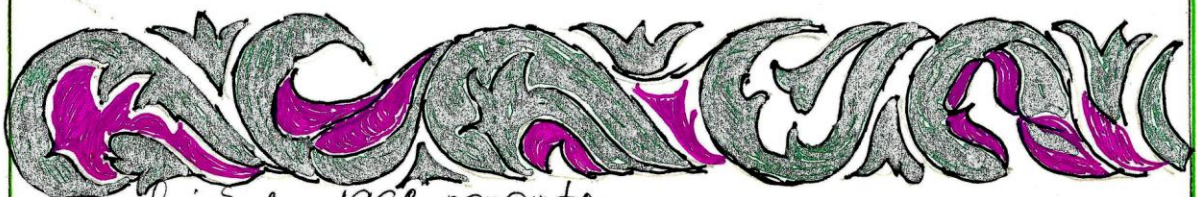
Ébten reménytelen

hajt ha meghallod magányos lepteim
délben lassú komandist,
még kísértés egyhangú utam.
A felnyitókban múlt idencolatokat
egy homályos lezár, már alaktalan.

hajt ha süffon^{hátam} meggyömbült lúd
az idő-veendő csipős nyaldója
talchelel simuló kezem
fezes, vibráló homlokod,
hajtanid bágyadt megfihene.

Még mindig ott lezék gondolatban,
hol kezed tejtett csudabe ütközött,
ahol valami mélység lapang,
s a mélységben búgó, mint üldözött.

Feluc-felejtés lehyam, s az idő,
a táradt gond ült ról nyugdzuva,
megtorpan olykor, - az emúrdis elött -
a pillanatok egyútsutója.

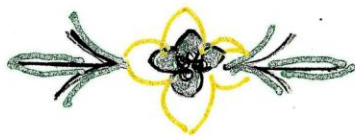

Budapest, 1968. november

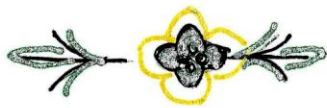
Memento

- két pillanat...

Itt ablakon csak teggel néz be fény,
megbújja a szobám szögletes,
egyszer-egyszer vízre-vízre írt,
- egy feldra - el eltűnik megint.

Lenyúlt bogyadt szürkeidővel
daltól horday alkonyon
a tömör felhő, s bédetű, fullasztó keményen
nyomott a hangulat agyon.

Missze, 1968. december.

Akonyou

Az akonyou málga lepteinek zomandsát
vdrom, a felhordályban élük a vildg.

A kúvós szeleer kőza kdbordissal
csankodjdz a házaz kapujdu.

Ablazomhoz búsan odakoccan
bizlaton egy tdkitalau fadg,
lebonul rdne halkau dji fdtjol
bezdtezdze az dmoz vildg.

Jgy vdrom az este lopdzdsat,
lelekteten beha parczet,
megeltam mdr dvez dta szdzat,
nem is szdzat többet, ezeket.

Fdtelk vagyoz, meddó nillanatnaž,
tdtott szdzjü gúnyps vihogds,
djszaždköz lgy hallom a lepta
felzažlatot, fjtott zožogds.

Liszdac, 1968. december

Tócsaj udvar ...

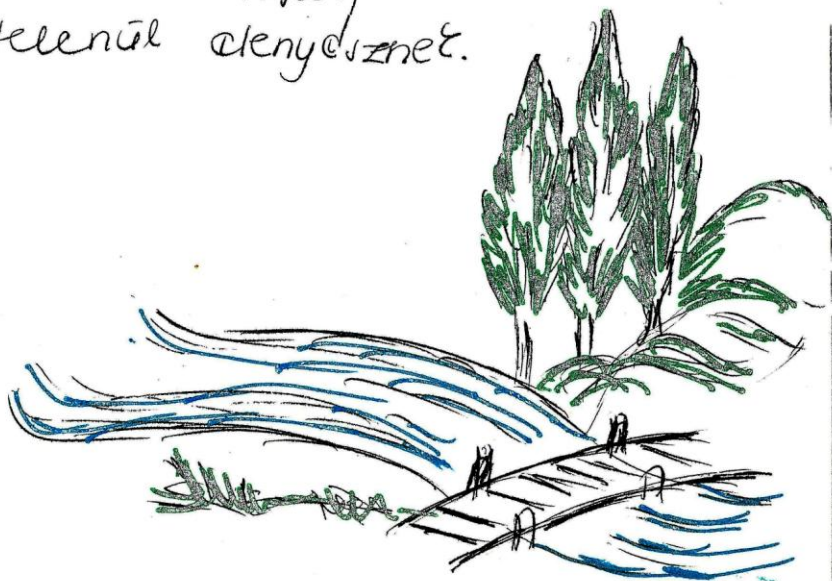
Érd-vezsző csankodja aromát,
a Tisza-kád egy láncolat
barlangos, úttalan lelécehez.

A hullámok egymást ölelő játékokat vetnek,
legy addtár a formák egysege,
s dőlnek a vízna díszára.

Elhagyta a tömör tömb-kövek
veszve kádós, szürkülő alveket
s a szögletes függőbe a pillonatra.

Houdt tünnek a nyúló árnyak,
telmié tetován meg-megővenak
als önmagussa is meg visszakösznek.

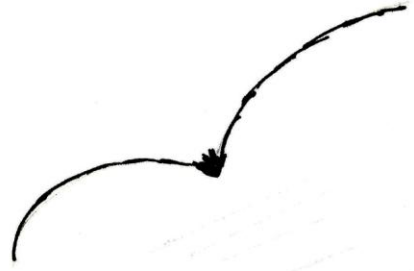
Táradnak mit, mi elkorot,
tekebre htoth Holnapot,
mik örömtelenül elenyésznek.

Csak a hajnalok emlékeznek

Fények, míg vízszandák
szobámnak tenyélnyi ablakán,
hol hosszú esőcseppek
sültek még hajdani,
már szűkül az ég, s a
hajnalok cipős hideggel
fagyvirágot ültetnek a
kocconán didergő ablakot
sötét derékára, becsúszó
apró, kis helyen, s ledöntöz
dózsám megbontva, némdin dísít,
melegre utópva hűzta magát
a takaró egy sarokba,
nincs vége, s holza a
dermedő ütöcsnek. Hajnal! -
ledőz velem, kérésd meg
fejének régi helyét,
testemre kulcsoló, lüktető
kezedt. Kérésd mosolygó
nyarad, mi? itthagytott,
mit az eső is alsíratott,
a kékre dermedt fagyvirágú
hajdani melegét,
kérésd a szerleom
új helyét.

Miskolc, 1968. október.

Medig fájna a hangó?

Medig fájna a hangó,
a művészt hangja ilyen
tűskés, könnyörtető kiváncsi,
mint az a idgységi,
a szírmos idgységi,
mely belomlik a tenyerembe,
duruzsol mint az dímoz.
Csak a hangó bántana,
a hangó, - mert felriasztana,
megszécsenél, szemé,
melykelykű csendre udgók.

Felkészt idtam az eljöl.

Csodaszék. Eljöl mindig tied vagyó,
s akkor jönnek durva,
szóradt kettékkel a hangó, a hangó.

Felriadok. Felriadt agyam

már öntudatlan engedő könyeim
szilipjdt, széfolyna a könnyek,
hangó - mint mindig, -
egyedül vagyó!

SZERTUDEK LENNI LISQYETEZ

SZERTUDEK LENNI A FÖLDRE,
S ZOKOGUÍ MIIND EGY LISQYETEZ,
S ARCOMOU QHETLEN KAZEMMOL
MDEOLNI SZET A ZÖNNYAKET.

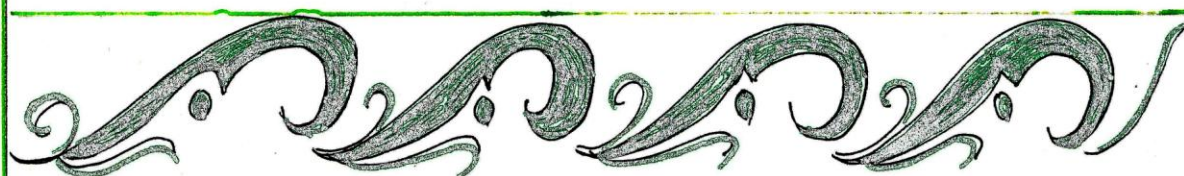
HOGY NA TUDANDZ MEG, QEAE QLET,
S HÍMDEU CIAE ROSSE CSINYTEUDS,
HOGY BECÁR, ELKARIL, FELTADOB
CIAE ROSSE DLOM AZ EGDIZ.

FDRADT MCTR A FÁJDALMAM IS,
KIDGATJ, SZÜTE, OSTOBA
DENEVER NAPPALI KÜZSÖDESE
ELZIGUA MCTR, DE MINCI HOVA.

SZEDMYANZ HIBBA PROBTIGATOMZ
BELEÜTÖZÖM BARLANG-FALÁBA,
FELLE A FEHYTÖL, BELUDU EL VAKSÍU
DULZODOM MEG A ZEG-ZUGOKBA.

A VÍSSZHANG ÜLDÖZ, SWARAGD VARANGYÓZ,
LABAMHOZ ZUSZNAE, TESZKETER.

UNDOR, TAPADÓ, HIDEG VILDQ,
SZERTUDEK LENNI LISQYETEZ.

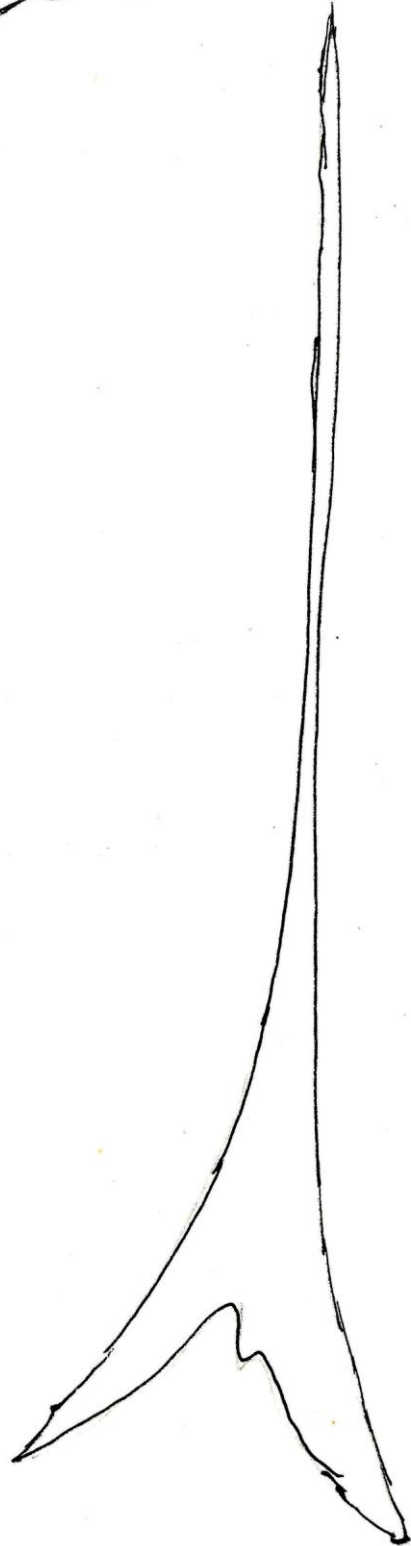
Ulnisole, 1968. december

Élművés

Fagyos földön
koppau a lejtán,
al szarmit nem ártan,
csak megfőttem.

Megfőttem, mint
nyugtalan fagy, ha
tecsieu rajta a tél,
ha kíméletet
már nem tud
a hóga-szinű nyár
emlékétől, a szatonda
tél közéletétől,
s le hull, beleroppau
a mozdulatlan szaga,
találkozik a gyökerevel
s megbekezdta a rítet.

Már új igével
tappau tavasz,
elfelejté a tél, hogy
ugyanazt hozza:
virdgző csótot,
bimbót, melegét,
szetelem-aradist,
gyümölcsöt művészetet,
s ha értzi tansolt
már a legel,
fagyos szavakkal
lehajtja a tél fejét,
s dermeszti a vildg
szorgidb üdvet,
szetező melegét.

Kisbold, 1968. dec.

Jed' cudelj' meč' mosolyogrom

Megdely! Hallatsz-e
a fűradt pillanatna?
csattanásra hováhozom.
Dírajzolja a gondot,
a kőpafelnyű szamolyogromon
is dicsuható hovályt,
megülve sikító szárnaldoboz,
s zönülfojdité erőkku mosolyom,
arcowar a millek viszonyok.

Megdely Jed'!

Ne tipord agyom
lábaiddal az apró
zís szeszelyt,
~~mit megigert már~~
mí megért már
szület, kacagást, veszelty,
dicságitet megörbülő
mclabun, s gyanún is
ütött a nevetés.

Jed' neledgy oly
röppent, kevéds,
ha az ifjusdgy
kőnyű élet húzod
magad után,
sutdu mosolygó ifjusdgy
késeni vondsom
dúla szete szét,
hagyd arcowom
a lélek belső,
kőnyű denijét.

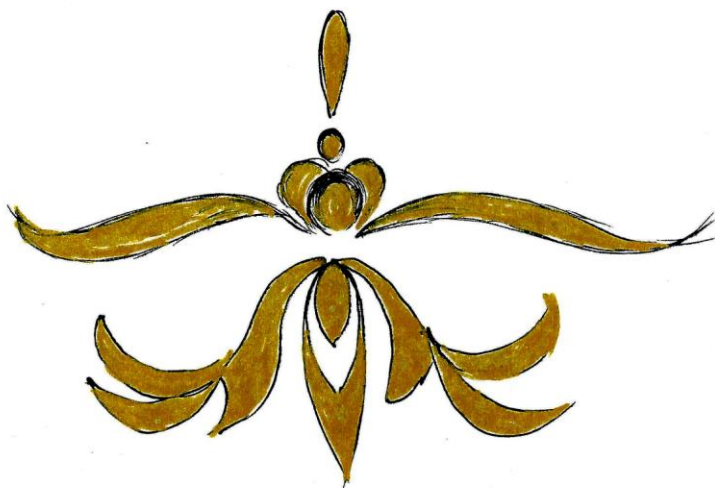
Uis Jed', 1968. dec.

Gonosz szava

Még föjtogatva van a csúszkával
a belém üszösült szava,
zenégenél benne a les jójgatással,
de hozzáda már el nem hallatszana.

Préselindin beült nyelvére az ígét,
de koponyájában minden felbonul,
mást mond a szédre, mint gondolt a lelke,
s eldrulna a dinót, gonoszul.

Profetia közel ...

Súlyos szavú fíradt ripacoz,
dalozai a közhelyeknél,
a művészetnél még nem,
néktek még már nem kellett.

Stóvi fordulóján lüktető zaklatással,
míg verseim sűrűnra kálnak,
mert a művészetnél még nem,
néktek még már nem kellett.

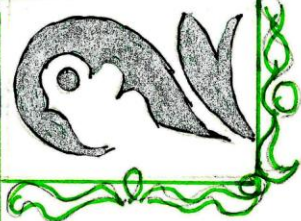

Várkeríngels

Látod barchit,
Te hűtölkü,
Iduolba hűzddó
szemtelu
hangú vigasz,
hogy jókedvem
szertárad, nem
feledtek az
örök hullámzó
kedvesedgait,
de az itt már
kevés.

Látod, kevés a
hangod, hogy
beszélisz, hogy
olykor felzavarsz,
mészisz, s kezem
ügyetlenül fogod
ott, hol a lüktető
örök zene, ahol
ujjaid szdražozott
similtsa lesz
társ a vér
rohantásdrua?, s
a vér, az elből
gyotsa a szluhez dr.

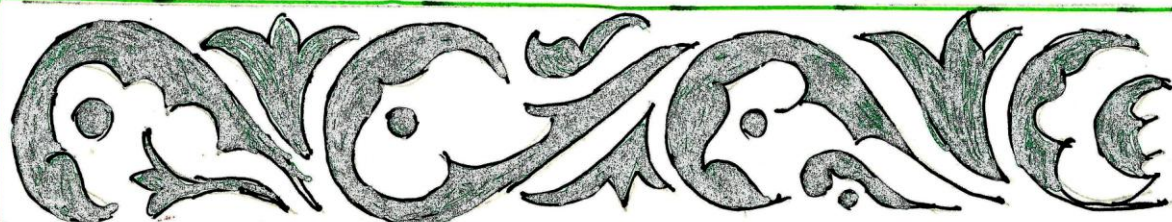
Emelt tejű koldusoz

Műj lehajtott fejjel,
menj boldogom.

Szemen korbácsa
vdgedu hda van.

Csattan sziszegve,
terett fölényel,
nár tökéletes pillanattal
ékesített volt arany.

Kopogdó te is,
mint elődica,
úgy jöttök, mint
a koldusoz,
- ha kaptok -,
hogy büszke göggel,
felemlenél föl a tudozzatoz.

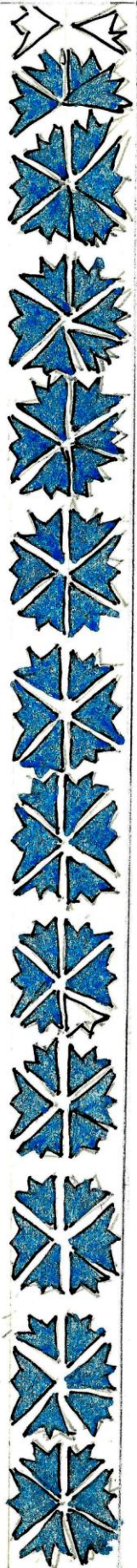
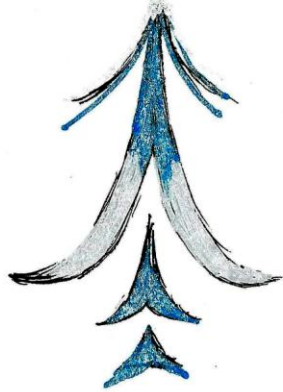

Hitetlenül

Halomra dőlte
a felleget
lett nagy erő.

S ahogy halottok
szétmállik a
szemfedő,
úgy rohad,
mállott szét
a hitet.

A hitet, - bűnibe -
s ha nincs
a földnek
sem uozdörje,
hitetlenül
hullnak
a szemibe.

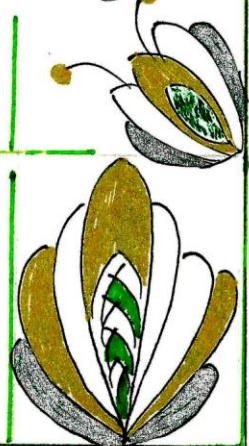
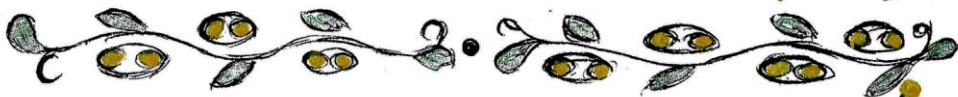
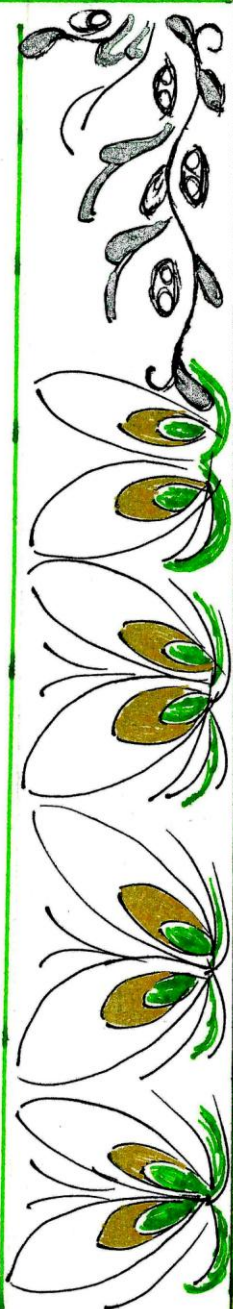
Minden teggel tennnyel

Üvöltött a csuda,
bábuta sikongott dobhárdtyúimou,
csúszkút előttémz,
mint undok hernyó
az idő, - s a magány
vinnyoqua viqyorgott
be ablakomra.

Igy maradtam két, egy
diszto, gyűszös egyedül,
egy mint kinek szemmi
sem szénül, s csak sir
sajdu bajdinde untalan,
fekete ködö, úttalan jövőbe,
mint kinek apját-anyját
megölte, nem is tudja mitr mi,
miut kinek mitr
nincs mire vdrni,
miut ki testben
megszokt, ut,
miut ki magára
fonta a gyant,
hogy elvezet,
hírdny, becselen,
detalan, kenili tdrna,
bardtja - ha v am -
vgy kesergem, itt
mint agg-szűzce,
hogy nem kellek
de mitr senkinek.
Igy stoz du itt,
balga de ostoba,
míg de tudját,
nincs igazg - önsajndilatomrak.

Csend van,
főlévő, kell a csend,
meleg szobában
megpihent
apám-anyám,
a barátok is felkeresnek,
olyankor nem keserget.
A szorongásnak
pillanatja van,
az is csak tévűlt,
alaktalan.
De bontz a reggel,
friss meleggel,
egyik napra a
másik nap kel.

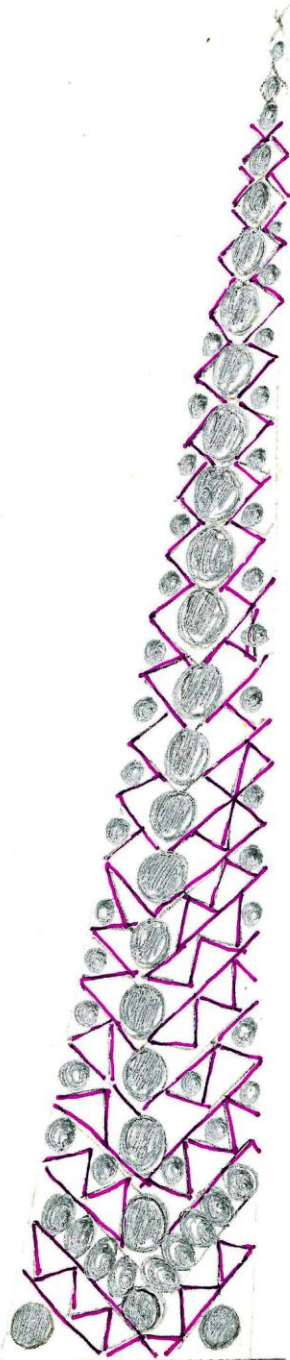
Manakülj az emberekől

Látod ezt a tébolyt,
a megvadult, feldúlt,
megdörült vildgót?
a szennyben fürdő,
széttiport vildgót?

Látod-e felizzott
szexuáldelyeket?
éhséggel önidergő
ezzenvedéseket?
Mily kevés a jó,
mily megható
keves öröm, mosoly
a vildgtól.

Ó! kacagnom kell.
mert rútak vagytok,
vicsorgó udvarok
tulettak, bombák,
háborúk, egyetemek.
Rohantok, öltök,
öltetek, raboltok,
bőföggé adótok
terített asztaltól
kis jussoktól csaholtok
küszöb előtt,
vagy jöttök,
vad, delli táncot,
izzadva zúztok, szét
azor dűvös táncot
EMBEREK!

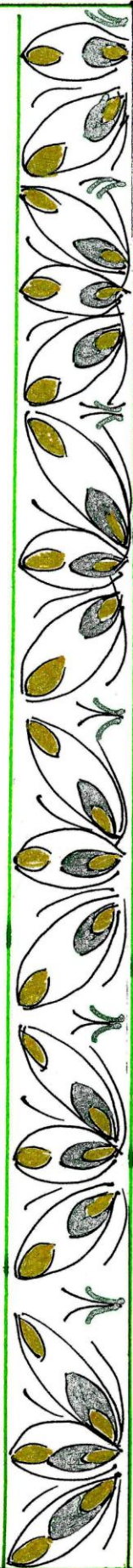
Ti itt, s ti ott távol,
ahol gaugduin is

Nalamzi ősi szöveget
keresem, s találni
csak keveset talált.

Mit írtelenül
mindenne a civilizáció,
a technika, dj zalm, ddridd
s ahol megjelenik
ott van csak valódi
ősi kdsz, mindöt
Zaus-ér sem tudta
tartani, ha összefogta
az Olympus összes istenei. -

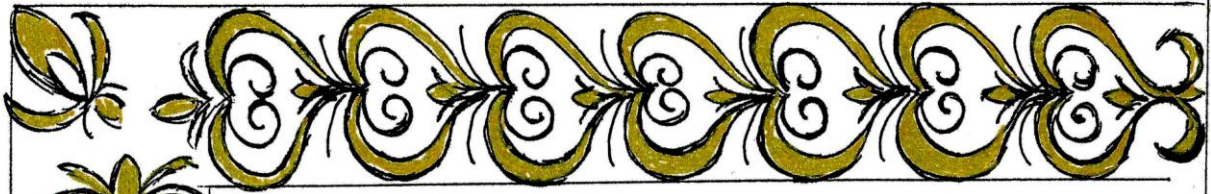
De az ember?
Mindou kdsz neki!

Éz de utolsó pillanathidre

Hívós kezed voltam
megpihenési forró homloéomra,
vagyam katlantáca
lehitani a furcsa,
fajdalomba sürült dráka,
mely drék melyde
firtak sabet
szemzúd lehyagült lelkemre
simított hívós kezed,
mit simulni homloéomra
vagyam én -
Neked mely kezed,
nekem mely tengeteg,
mily feltornyosult
fergeteg, mi megfojtja
szóráz, forró vágyszat
Tedd! Míg lehet!
Uj én, új hajualdó
kopan a csoda
riaszó magányos
szóbdm faldó,
mi kelmekke szifolt,
s emlékek elpottadt
reményei töltik
meg a falakat,
a sárga, fáradt
üres szávatat betöltő
hívó szemzúd.
Hívós kezed tedd,
forró homloéomra!

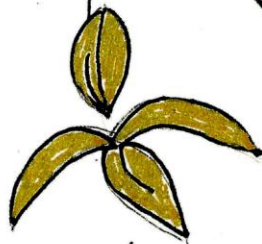
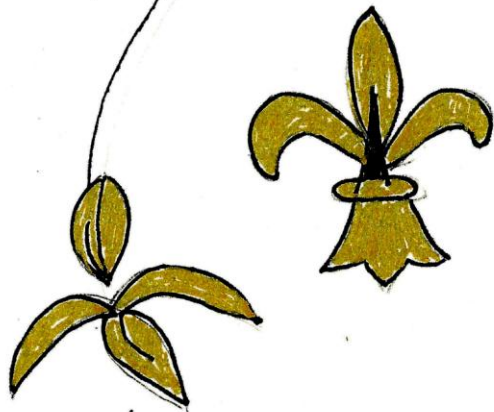
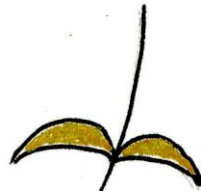
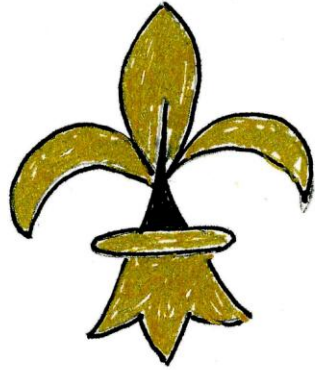
Miszolc, 1968. december.

1969.

1969.

1969.

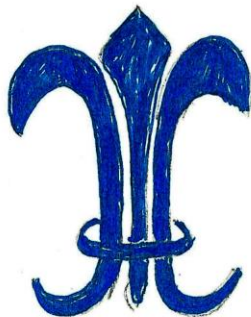

II.

Fordulj el tölém...

Fordulj el tölém,
léha, balga,
eldruult digü,
szikszavü,
sápnadt, vátékü
hozédím kénajló,
földhöz kucóed
mela bú.

Tavasza ringó,
lombot csicsergő,
apró virdigü,
mész-illatü,
ne legyen arcod
fáradtá gyötört,
könyvesü megföt-
mosolyü.

Miskolc, 1969. január

Szűke földed mélyültet az évez,
 fülüket tapasztották rád a pillanatok,
 hogy hallják a jövő nehéz lepteit,
 a váraozás cialóddist jekető; -
 a jövő megérkezik, őteges szuszogással,
 ellúzza szatolónyait,
 s a szűke föld megpönyed a
 súlyos sinek alatt.

Önmagadad add, hogy
 önmagukat adják az emberek.
 Ne fellegekbe hívj, mert
 kétségbe rúntod idrsadad;
 kétségbe lesz, hogy nem nyújt eléget,
 s akkor kétséget adni
 is lehetetlen - lehet.

Felzavart, zaklatott lenyek
 szavaikban méltó megérkező,
 szavaik, - ragyogó szavakkal
 nyugtalan gondolatokat szorgat.

Fény felé...

Feléd fogé lelni,
súlyos gondolatokkal,
hordályba bújtatott
féltánc.

Sasörmszéked szaporodni,
lassan oszlopok szilárdult
kényesek.

Csillagcsodák szétáradni
a fényben,
felé lidérc, s elcsúszhatók.

Megfőrték, utána kővel,
megszűntek ide, ha róluk lehetne.
Széttörték finom por maradna,
Ez a legszébb emléző-hatása.

Miskolc, 1969. január

Onnan jött az...

Ott éltem, hol a
gydrak fűshje,
vas-szildáné hideg
azúshje, vörösbu
izzó salak,
a falanda leömlő
tűzpaták, mint
fűlye, tompa
szűre, fakó-sárga
dobra, rajzolódik
bele a fekete
homályba.

A szinva-híd
csak keskeny
deizkapalló,
a híd alatt, csak
szennyvíz folydogál,
kötődnyos lé,
olajos, szomorgó,
nem gyönyörködhető
annak, ki megáll.

Fáradt, porosodó
munkásemberek,
továbbélné,
könnök egy nagyot
csak szűreidg van,
fáradt gydráné kűrhje,
korom van az vaksi hajnalon.

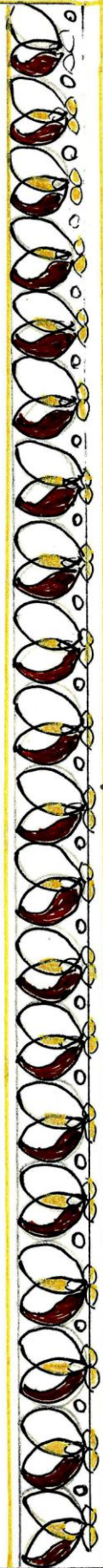
Fizetésээр megfelné
a kocsmáné, leönti a
gydráné szennyét, mosást,
öntudatlan bámulná nagyot,
üres zsebbe kűznáé
holnapot.

Működés 1967. január

Lászdj fel Föld

Ne feledd a lelkedet,
mit diktálod víznek el,
te dridissz, nõtt atom-rem,
te természethez hűtálló
energia, te megfodult,
hajszolt technika:
Az idő zűz, tör õjze
dimozok, elveket, reményeket,
s tón te leszél, ki
új dimenziókat fogsz
teremtõni.

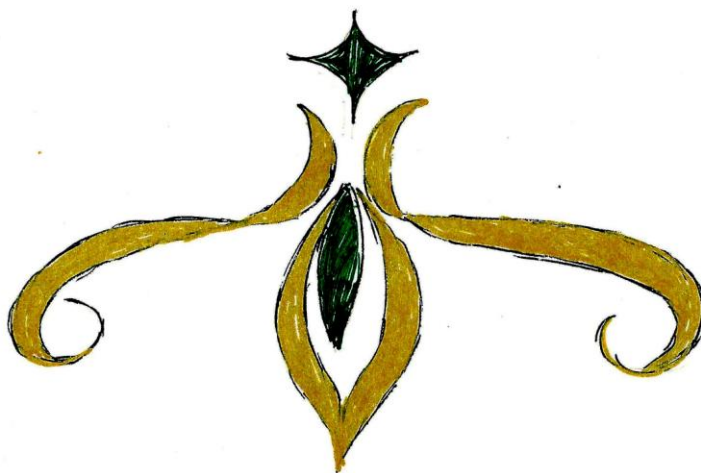
Új dimenziókba hívod,
társítod a fáradságba
üszéõsült agyszénésdõgét.
a hétköznapnaé, - ki talán
szedtezed a látomásokat,
s csak gépiékéé gyúrod
az elzelmeket, mert nem
engedse se időt, se teret,
Te szabad meg az üszéõzõket,
s lecsapni készülsz
arra utra, hogy
felhõrdüljõn a föld,
s a gyõva szemzirekellõé
porra hulljanaé,
s te egyeklõvõ terzed
a földdel az élet,
de a jövõ vajon
jobbat alkot, terem
mint eddig mit tetted
az ezteedé, az idõ
ezteedéi, s az emberele azki?

Talán ha mindent
elszörösz földi portádról,
új, tetteget, kegyetlen
gazda, bizonyosodsz
az elpusztított, újdi-
születést ígérőn igazán?
Vagy ha nem pusztítand
sodrásod csak a gonosz,
kegyetlent, sömredéket,
s hagyod a megújult,
nagyzanit, békés nemzedéket.

De féltelmed nem utlogat,
csak megöl, töltően
egyre könnyököl.

Ócsudj fel! Ragydrá
koplatott föld, döntsd le
hátdaról a hegyeket,
borítsd ki a tengeret vízrel
hűtéll, láddel, kaptal
eleges.

Hozzad asszimilálódok

Hozzad asszimilálódok
s kiteszem magamban
a tejtett örömeket,
hogy neked adhaszam.
hogy ne legyen bennem
semmi féltés, semmi
egyesíthetetlen, csak
megbékélés, hogy
neked maradjam.

Miskolc, 1969. január

Nap-tekergő
földre nergő
redd zuhand
felnyatat,

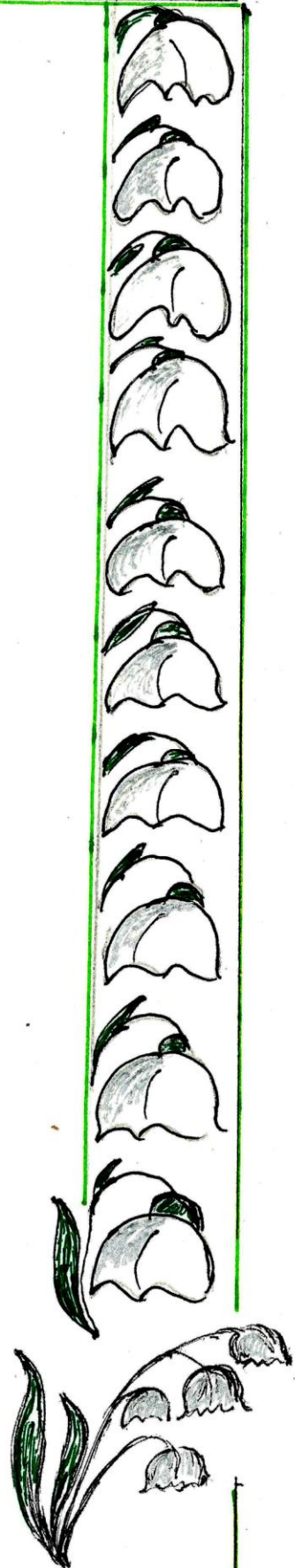
Dönke felny uat,
olvaat jdgasap
e felsugdirzob
jullanat.

Dönke ndra
drny uigydzuu
ldgy újju asó
az ablažou,

Nyiržoi alžony
ndwa lehte
halkau-koccaudu
beosou.

Süket-csöndre
Aull keraszhe,
súlydt mđg hordom
vállamzou,

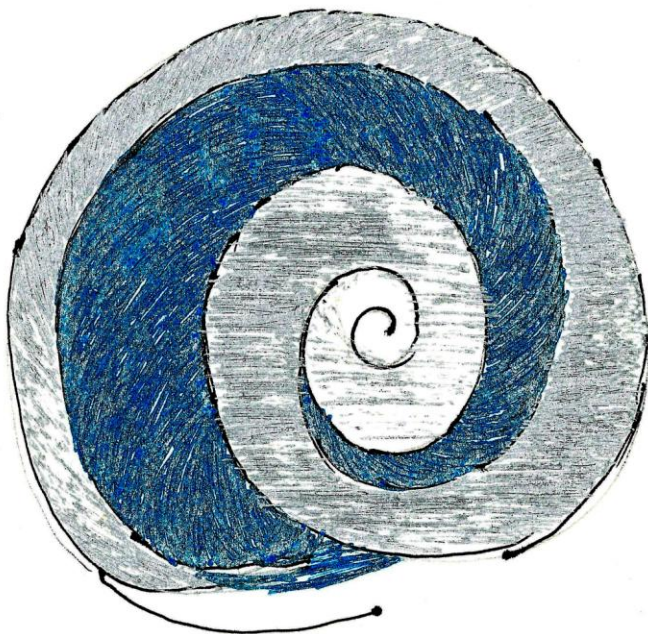
Drva sejtés,
bú feletés,
hogy magam mđg
visszagadhatom.

Misžala, 1969. febr. 17.

Ariadné fonaldával ...

Ariadné fonaldával a kezemben,
szeretném járni az élet nagy labirintusát
a KÁOSZT,
mágizmatul minden zugot,
az élet minden rejtelmet,
az idő nyújtotta lehetőségeket,
veszélyt, feladatot, szenvedélyt,
szerepeket,
- Ariadné fonaldával a kezemben ...,
hogy kitalálja onnan majd,
ahová még bejutnom sem sikerül.

Miskóc, 1969. február

Jól és jól

Szeretnék jól tenni
és jól! mert ahogy
sűrű sűrűre vagyok
hideg klu -
hozzát a fog uacog,
ez már gyűvadás,
a nőfeteq, samu,
nagy köcske kae,
hogy a balazibe djek,
hogy talnam alatt
széttaposva drezzer
szemmelvadász fogatlan
vigyordt, hogy
szétröppentsem
unalom - szagot
a tetova Jódna.

Lübeck, 1969. február

A tél után, a hó alól...

Mint fűradt masolyú
utcanő, andalog,
csalódottan tovább,
s a vadul kielt
éjszakai hajnali hideg
szelét magával viszi,
nyitós, fojtó, fűradt zödet
az ébredő földre feletti,
hogy betakarja párolgó
szélét, a nyersen - lüktető
tavasz - rebbanásnak, míg
az izzadt föld szagát
hihegve szelja a világ
vastüdejébe, - nagyot nyújtó
reccsen a kérge a fagykoronandó
páncélhoz, s hemzseg mint
nicing tömegű, szorgos hangyaráj
az újhódás köze, már
bomlik a tél apró sejtjeire,
s a kormos hó megszerpenve
csúsz, porolydiz szűre ezreik.

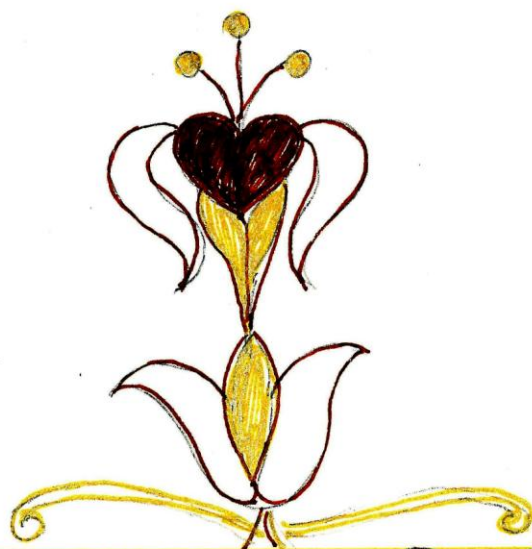
Miskolc, 1969. február

Megfajtott sirdinözös

Torkig vagyol a sctiba rdngatb
siralmaimmal, a kavel's keményü
holnapoz fejhtelen, magakindlt
erdő ködösével, a nedves, meleg
tenyeres szorltádsával a szedmon,
hogy ne kidetson, ha kiditdsa
ellenetek szől!

Ha undornal ökleudez a langyas
ujjaé között, hol bugyborezőlva
tör fel szavam, mely waž sirdinözös.
Unom mdr magam!

Gondolat-embrióz nyüzögnez beuam,
drzik saját magam születsüzet,
elvetélnéz mdg a kiditds előtt,
marad a néma wad, fajtb d süter.

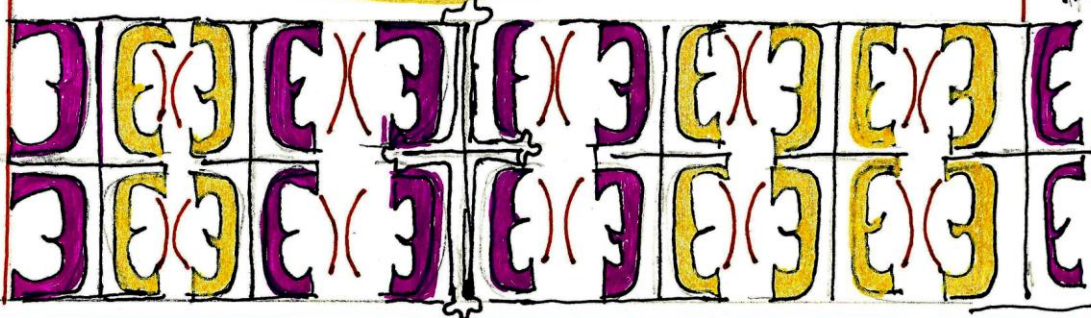

Műszola, 1969. február

VĚG - zot

Tõnnadit sčdijú vdn ringyb a vĚG
fogdit mutatja, idbdit sčdtrct,
mčdr nem dluazi a gyönyört, a edjt,
mčdr nem dluazi, de mčdž zoll neži.

Sčtdni viqyorral cibdija tettek,
acdlas kõrme hũsodba marad,
hiszkiž, vdt aš gennyet arasz,
rdafonddiž, s magdual-ragad.

MisSole, 1969. február

Nándor vagyó?

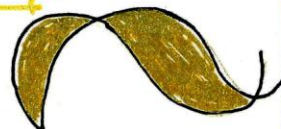
Nándor vagyó,
bottal a kezembem,
támaszkodom fátadt
önmagamra.

Felnyúvóbbem szédülőm
aé időt,
megszórdásna? rajtam
nincs hatalma.

Fátadt vagyó?
bottal a kezembem.
Arculasapó? hagyományozat,
katasva kezzelet nyugalmad,
bontaug-szedjé holnapjaimad.

Miszola, 1969. február

Zavaros álom?

1. avagy az éjszaka impenzió!

A vonat az sádn-röheje
zuhogott be az éjszákba,
a sinek szítottó kislátása
hol eleje végott, hol utána.

A felcisztes üregű nyugtalanodás
csak mélyíti dűdöt, hűz, vezet,
ahogy hűlő-éaróéol ezeket
csóbtott, hídna-kacagósi élvezés.

Megtört felnyű szabad fele,
közös felzáró önglödő patédm.
Nézz le végre mi van idelen,
felnyes-élet, büzlő szövet-halmdu.

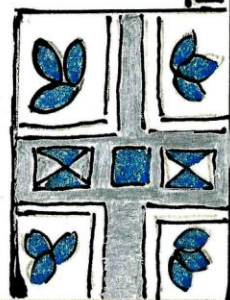
Fötter vézég-catlésű Holnapoz,
belehimbobozsa? a homályba,
mosatlan-sedjű holt-jajóé,
kegges-mardiszű tűzfelzáró virdga.

Lúszole, 1969. február

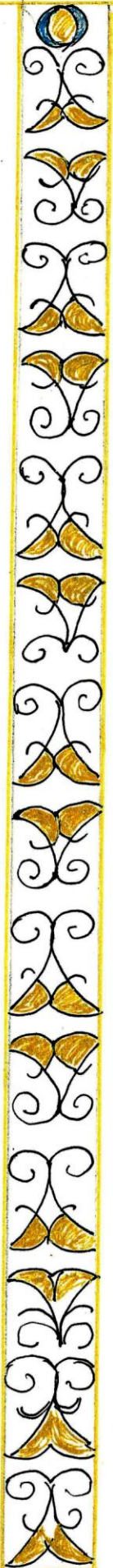
Magyartok mondáival

Már megadták
az erdők zöld-dalát,
hangok, tapkányok,
füvek illatát.
Meséltek kékfodru
felhő-fürdőről,
szóltak már habkönnyű
szonok ívegéről,
szendtek malmorról,
borról, szektőről,
daloltak, fecsegték
hűségéről, nőről,
zöld-szavú lombról,
kék-szavú égről,
halk-szavú nyárról,
zord-szavú télről;
izmos nappalokról,
fáradt éjszakákról.
Volt már fojtott csard,
izzó, vörös madár,
volt már táboly, kéjcsó díom,
hüllő, tenger, szísla,
ékor, jelen, jövő
vetsekben magán.
Volt sok irdnyzat,
volt sok művészi-izma,
a barokkot az "izmusoz"
divatja követte.
Volt békés, tozós,
pöffedt, langyos széd,
széd.

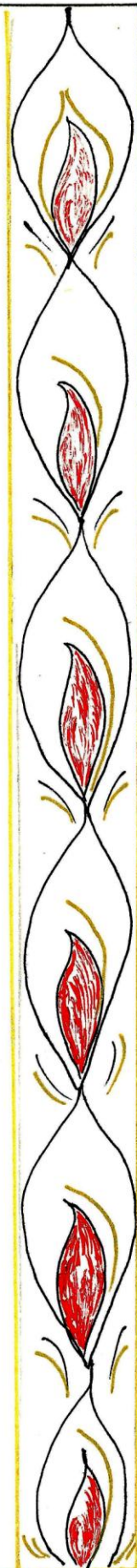

volt úgy, hogy feldaggett
almád, békéd, házad.
Volt lüktető agy-gel,
s csenevész almák,
éhségem, éze-híjdu
hábonk s remtemék.
Voltak üdözöcsék,
történelmi? duék,
hol üdülvalogás, hol
kusi"-volt az éze.
Voltak gyarmatos
és vészszívű fergék,
voltage államoz és
"feketele-fehete".
Volt keleti-Front
és Nyugati-zóna,
bombázva telezót
bűzű, néma róna.
Volt Auschwitz-tábor,
s ember mintüzés,
testvér, testvér-éve
ökölrezenő.
Volt szennyes udvarok,
néma hullakamra,
sárga embercsontok
humuszhoz talajba.
Volt gyűszűvirág, hidrogén-
bomba feltalálása,
István küldte tén
Hirosimura?

Megpörkölt évszázad,
gyűlölet, szennye, macsza,
mind le van az éva
mind a könyv lapokra.
Szépség - szenny -
szomorúság - temény,
te minden megvoltál,
de mit találsz fel éva?
Az évszázad, hogy találsz,
fegyvert faragta,
hogy „emberi” kézjegyet
szépségbe hagyja.
Szertett, őt, rabolt,
lyg múlt az évszázad,
s az ember, az ember
mindent fegyverte tett.
Fegyver lett a tollból,
tollból a tudomány,
új korszak, új idő-
utáni szivárvány.
Mindent végig írtál,
mindent végig írtál,
Élőt, kultúrát, hol
ma sincs nyelvet;
Autodafét, közélet,
szegénységet, romlót,
állított szét szét
szét híres bitófát.
Voltál kinyitott,
tudós és bölcs,

barokkra táncoltat
kényes udvarhölgyet.
Volt az lovag, a dalos,
majd forradalmas, dalos,
a föld minden szegédben
megfizethető.

Táncolt a világ
klasszikusra, jazzre,
fiatal nemzedék
díszegye követte
kora, volt a divajt
mi újat hozhatott,
mert repülési holdra
is már megismerő.

Mindenről pengett
az költői lantot,
jött is a nézet már
ezernyi dalhoz.

A kérdés, mi enyém még:

az emberiség,
a Béké, a Fény,
a Lélek, a Bűzesség,
a Jól, a Rossz,
a Gonosz, az Igaz,
a nyugalom, feledés,
Emlékezés - Tavasz.

A színés, a művészet,
a hangos, a szavak,
a múlt, jelen, jövő
a lét, a Történetem.

Miskolc, 1969. február

Hogy tudtal menni?

Táradt múltú jelenbe topnantú,
gyöngy-zönnyű, szűzi arcon,
fehér haldit kísértő, hitetlen
kezeket kulcsoló imára tenni,
De mond; hogy tudtal menni,
hogyan tudtal menni?

Tajtékzó kétségair üvöltöttes,
kétkező szamolyok forogtak uatban,
sárban, csillag-ragyogású örömben,
letet szanas-üvöltő szamiba venni,
De mond; hogy tudtal menni,
hogyan tudtal menni?

Assal kivet, ragyós-világ volt,
bűzös gyomróból odvar fogdn szürke
rothadó lehetett, felpuffadt
beleit elg-ablakba tenni,
De mond; hogy tudtal menni,
hogyan tudtal menni?

Csillag-kocandós szavak, mint
apó aranyhalaz aranyfolyós ézregbe,
arany-szabdú permetez hullta, fűtembe
bujta, pikkelyes hulló fülkagylóba melegeni,
De mond; hogy tudtal menni,
hogyan tudtal menni?

Megropogtatja sejtjeim a der,
vatta magányba bujta hang-kégyó,
dübörgő hangja-raj homlozomra bört,
vett, szigorú-mosoly-kezem kezdés enni,
De mond; hogy tudtal menni,
hogyan tudtal menni?

II.

Itt maradtam, csontig lerodva,
szem-folyam karaszúl-ésasul,
vegyülve agysejtakkal, nyálkal,
vérrel, szőrrel, köptődő hal-szivern
amlaž-uszonydual.

hangydz nyüzegő haddual,
agyamba felzélő hangya-jete'z haddual,
fog-adrdás nőffat-nyelű szdrrel
szdmou a fagyott Romant-viditdssal.

Fogaimat kivette a jaj-szó
tamegő idgy virdig nőtt a szdmba,
kduw engedett magdból, dög-zeseni' nedwet,
s rduszoztatott a jajgatdsra.

Cincog-ünnyog a füstöl-felnyű megadtás
a let-bilibidjt felapozlad
magzemenycaell kéz-lelkedee
nemz hajtottad a lapočas.

Te tudad, hogy mit kell tenni!
Te tudad, hogy mit kell tenni!
Jddben el kell menni!
Jddben el tudde menni.

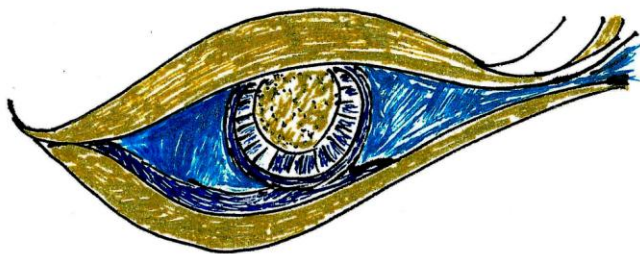
Lisžolc, 1969. udrciuo 24.

Ki akarom nyitni a szemem...

Ki akarom nyitni a szemem.

Megzocogtatom hát száru-ábrómmal
vékony hátydíjt tojáshej-butromat,
hogy kiszabadítsam vércse-hangomat
a hej-bőtönből, hogy repülni engedjem
a gyöngyház fellegébe, hogy tudom
hang-taste belepiridajon a letazásbe,
na üfőzzön többel bötönelbe,
alszaggatom a függősdg zöldökzinyjdt,
friss tengeri só t szőröz a sebre,
hogy üvöltöök a tartse-lazd
ezüst páncaul ördög kettős erővel,
nyitdít fröccsentve, hogy sítaregjem,
mint forró vasra öntött szenny-lel.

Ha butóm erdshez bizonyulna,
nem fog hangom csenddel maréülni
maja azidatom, vagy Istu-tudja.
indiszert fogom hangom megszűlni.

Uisölde, 1969. március 24.

Liragadtde...

Liragadtde gyanta-méz illatú
sárga-lustaságból, a hernyó-testű
rezeketű magányból, hüllő, bőr-egér
füllét balangjából,
kicsaltde a víbra-fényre,
belöklde az idő-menedékbe,
míg vak-szemem szokja a fényt,
míg celofán-hártyádat levedli,
otthagya, mint farsájt a gyűlé
a klgyó-surrandós fényt-díszeli.

Lilöklde lihegő, idgy tollú napra,
kösbendzett a nap kacagva,
nendz-arcomon úrag-szemem
hártya-foltja, mint papíron a
Estr-pecsétje, maradt a porba
sütközve, egyre nőve, befonva
szütké-köd-hályoggal az
ambrió-vedrű seregeket,
szilipat nyitott az ambetörné.
JH diltain között, jöthünk
meh-burokból.

Livonszoltde az ő-szemű napra
s azda vagy du vagy ő vagy,
vagy a világ van hályoggal
betažarva.

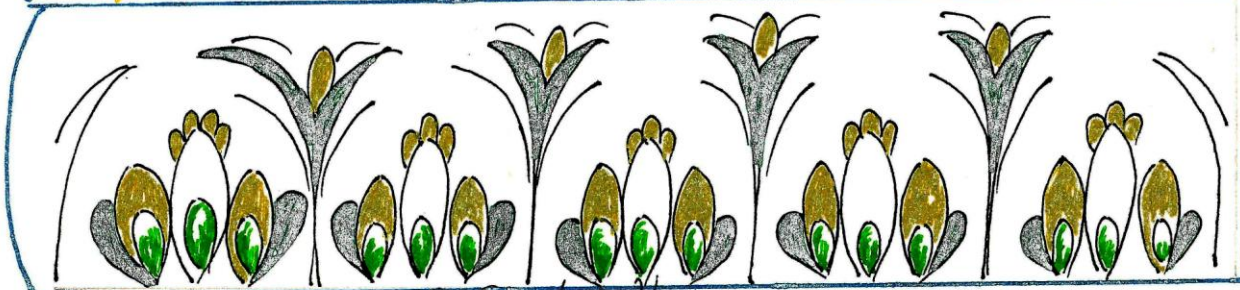

Hajnal

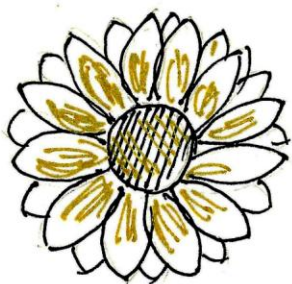
A megtépett éj lomhán tovább vonul,
a hajnal társai előtté bambón,
s mint hűlyék orradu a nyél, végig-
csorog a gyanta a fűt nedves karjára,
magukhoz zúlcsojódé a reggelt,
rubin-fonatú sugarakat, úgy szeljed
magukba a fűt-dádat, mintha
tudnék, mily rövid a nap.

o o o

Egyenként tártad ki tollaimzat,
s a vedtővű toll-hüvely nedvezel,
egy bolygó egy mediszót kergatott,
s magdival ragadta szörnycimzat,
s vitte vésző, könnyező tollamzat,
szell-röptű hangtalan vitte,
s vele az új világot megtelmeztényítette.

Miszolc, 1969. márc. 24.

A huszonharmadik

Lehullt a kúsz vörös virág,
lehullt a huszonagy,
huszonkét vörös virág,
s utána minden egymegy.

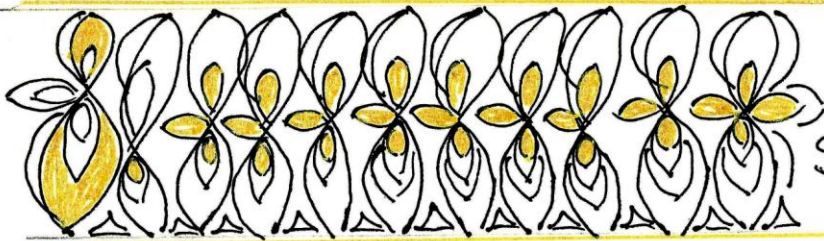
Több namé volt, utazó virágszirom,
lehullt hervadt holnapoz,
lelködadt, fonnyadt napoz,
láthatod ma már hol vagyoz.

Flúsz tüzelő vörös öröm,
huszonagy tündöklő pillanat,
bíbor-szertelmes árcím,
elhervadt, gyötört múltja vagy.

Új csokorbaötödsöt utrom,
új szírom dársony csőzjait,
meghozod újabb bíbor-csőtrom,
moud -ók! Huszonharmadik?

Miszóc, 1969. április 11.

SZAVAÉ

Már mindent elredeztem magamban,
ly cseudben vonuló
hozétkok meüadééké,
kanyarintva a betűket,
hallgatni papíron
sarcagséket a tollnál,
s holnap, ismét
frissen elbredeé.

Új szavaé ragadjé
meg kézem, s húzdeé
fontdeyé a betűket,
amó, s éket papíroé
telnek meg ualeteé,
szavaé - tí, kile
velem maradóé,
s lelna ly lezdeé
zodv mülvá is hdeé
kézemhez, s zuamhez,
gondolataimhoz,
míé akkorra taldu
már nevetnéi háiv sorain
mostani gondolataimnáé.

SZAVAÉ: - lelna
nagyseóni ltra a
cseudben kiséró néma vigasé,
s ha szemorú szemem,
pétek zacagdot,
s a kétek betűket
csillogdu éövetem.

SZAVAÉ: - lelna
naplra, békéde vagytoé,
társam, barátom.

SZAVAÉ: jöüé éfelmét,
lassú surrandóh lejtét,
megszületeséteében ldtom.

Júli. 1969.
júli. 9.

Tavaszi

Vem az az első tavasz,
amikor megmozdulna a rügyek,
s valami bűszke pattanással
búcsút intanak a télnek.

Vem az az első tavasz,
mikor felszökken a fű,
s a világ jéghéncselburza
reccogva jelle riandst.

Foggal tehet, kéjtől dög
szelműzött hajnali jelle,
nem első tavaszod forrong,
dönög, kitor, s győz ideleu.

S én megalkuszom mind egyérel,
tanulve utroz új tavaszid,
Te becsapsz, gúnyosan kacagsz,
s meghozod mindig ugyanazt.

Uriszolc, 1909. június 9.

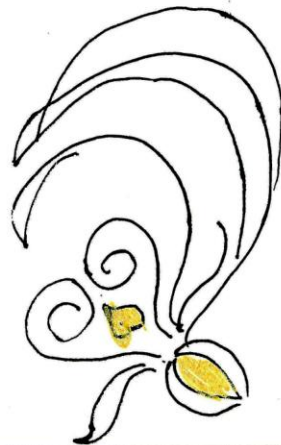

Elmondóhoz

Újmal forduló felette,
elmondó,
már nem is felúton leved,
hisz í már vissza nem
fordultok.

Érc-esigolydte már
nem-egedi,
hogy visszandézate,
hogy intate,
vagy kájtate,
s a kámtény arca
szemolom az elmondó,
s a sötétben tdk
megteham tuhdk,
vezelek.

Hisz a savatam
mía a két,
az elmonkúkat.

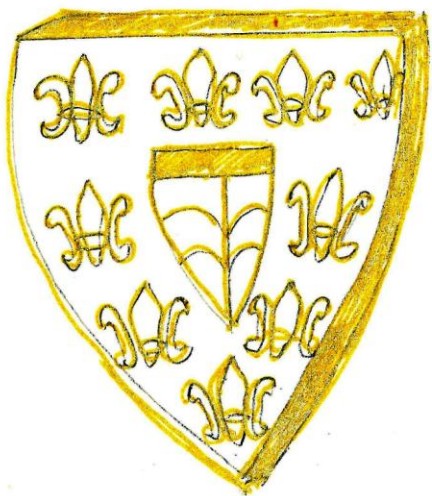

Miskolc, 1969. június

1970. ~

1970. ~

1971.

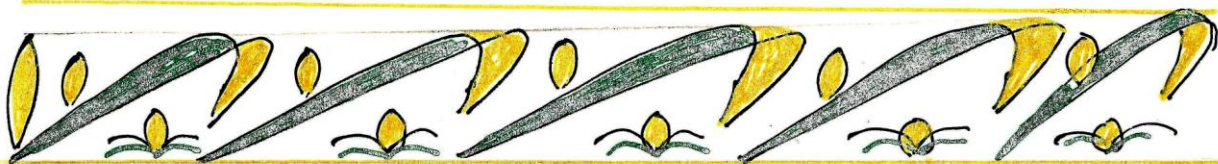
III. Hóborúzás a határ

Szemben a lusta dombozón
nem mozgott más csak szörnyesedn.
Ha ama jótud hallhata, a,
hóborúzás a határ.

Kardcsörtetés volt, iszonyú
s a száraz szörnyes-étföld
egyedst aprítva hullatás
s feltes az égi támadást.

Fehér, vajú-tarka volt a világ,
a ligetekben megríhent a szél
szél-szaggatta ényű díg,
égyeszed, majd földie dr.

Tágleptű ényű pillanattal
borzoldás oson a jelen,
Kardcsörtetés, béke van
a dombozón, s a völgybe lenn.

Örökség

Cinárz őse az öreg kín-adó.
Cinárz a kínját átadta nekem,
egy életre át kintódnakom
furcsa örökségemem.

A Kincs

A világ hallgat.
Én sem oratór.
Nem is szólok.
Nincs is szavam.
Szavam sincs.
Hallgatólag a hallgatásom
Hátson meg nincs.
Ez kincs.

Miskolc 1970.

Vietnam age alatt holdokból
gondolatom?

Még? - mégsem!

Föld? - mégsem!

Zöld? - mégsem!

Biztonság? - kétség!

Hiboni? - utas!

Dicsőség? - drága!

Lassan bédgsem,

nam dldoz etem,

eltipor etsem.

Éltam van vezelyben.

Béke van? - még sem

fekete - fehér

fürdőn a utas

szerteszéjjel,

nam maradt dpa

szemzöldpau

jelöltem,

az meghökent a

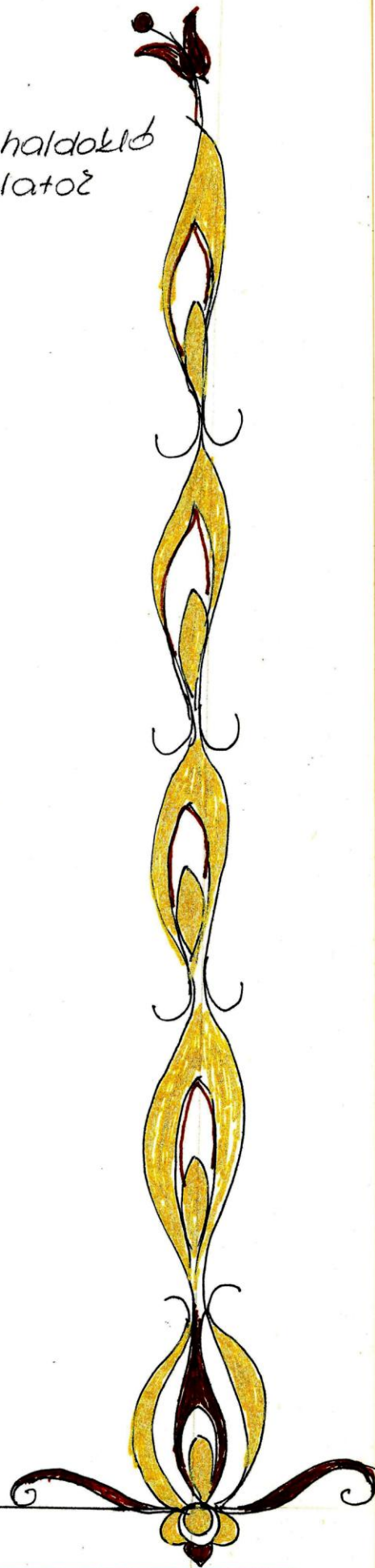
vetégszen.

florlokka földbe haran,

s már örökre nyugton marad

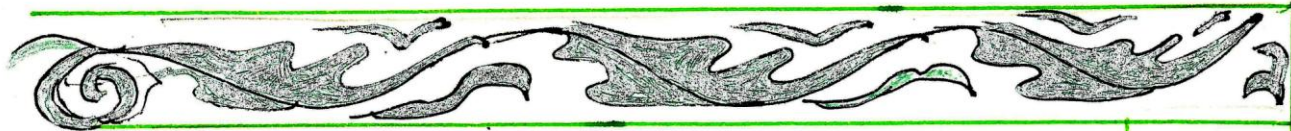
My-Lay-ra hold-újdó köszönt.

Miszolc, 1970. január

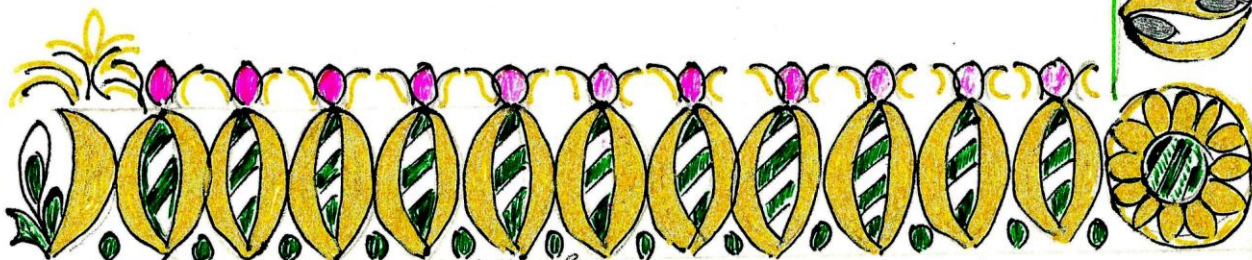
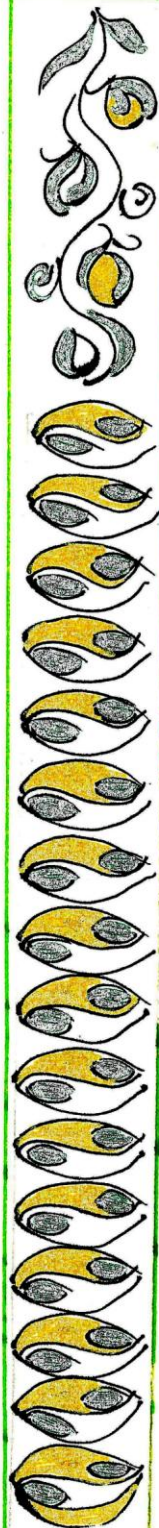
12 agbilloé gyermekeköröm
előtt

A gydr salak-beli
gyomrival fatta fel
a telepélet, a
kacsaldbou forgó
viszérát, ahol
nevelkedett egy
mesébe élő
gyerme-ápat,
szutykos, bokém
kalandor-élet,
csatángold bogdinas
szabadságot habzó,
dinnye-föld,
mezőkőbor ápat,
s hitte: a világ
nem szélesebb,
mint-e telep
rendellen - rendje,
tyúzóba éltet vdrá,
a gydraé szennye,
moušovdiga
aranyor szemükben,
s vgydva szemre
sem ügyelték.

Elmúltak az alma-ízű
ifjú évek,
telep - mögöttem
majszandzác.

Csak a gyér van,
ömled salagos,
vörös-lyu, izzó
habzsold kis felzket,
szegényes odujdt
a gazdag ifjúságnak
könyörtelenül eltünteted.

Miskolc 1970. január

Új Ikarus

Megtehetem minden élőlényt,
megtehetem minden embert,
megtehetem önmagam
25 évvel dt.

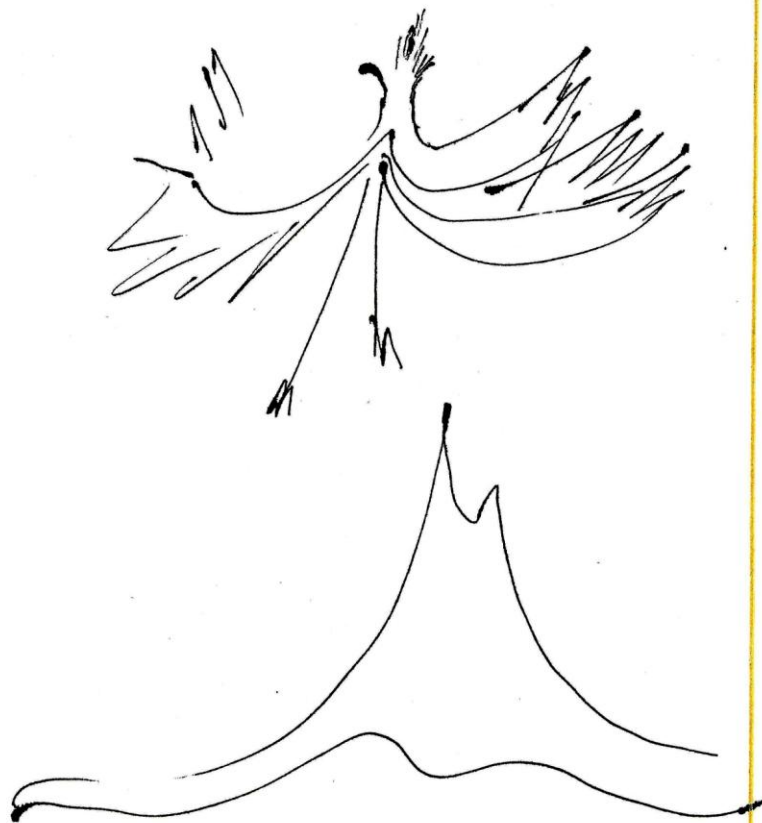
Ögyűjtöttem pihéket, tollat,
hogy viasszal, kinnál
édesültes Ikarus-szárnyal.

Magasba udgytam,
szabadcselgira udgytam,
felnyra udgytam,
szdnyalni udgytam,
tepülteé gondolataim.

A világ apró
por-tollait ragasztottam
nemra túteleimre,
kedvvel, 25 évemmel
szárnyazat kaptam
gyámdnt - kémdnyhitem,
zövült amleéem,
megszózdósom
csapódtač zörötem
ahogy felcimelzedtem
kap-fel - erödhöz,
melegedtem,

ldban hűzta az er vezedelemmel
a tenger,
de azaz mentem,
fegy-özönrel, fegy-gloriával
fejtem felett,
lebegtem hittel, örömmel,
szerelemmel, 25 évvel,
s még nem dghettem.

1970 február

Tgy Zelleue?

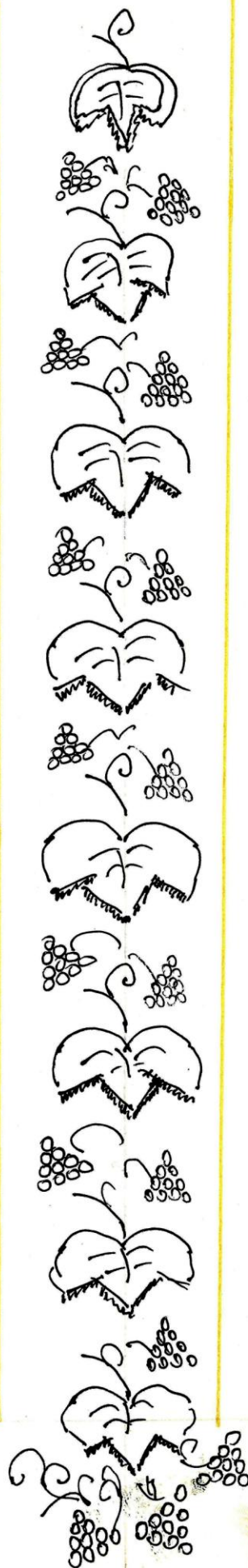
Szabályos rendszeret
szelzükémi és
nem esindémi.

meguntá üszéösítémi
tanhatatleusdgem
börtöube zdt
ketelyeim, felelmeim
örölös dtzdsat.

flagyni kítörni,
futni, bizonytalannd
váltani napjaimat,
napjaim bizonyossdgdit
bizöpní, - ha rdforrott -
totz lelkeimzel együtt,
s ldbaimmal megtaposmí,
hogy ne pusztítsam
önmagam.

Kacagni a széllel,
futni a napokkal,
s dtkarolni a világot
örömmel, s olykor
nem tudni mit csinálót.
Életörömmel fonní
be a napozat,
míw ökönydilas
retet, gdzolni a

színekből, létből, hitből,
nyakig lenni optimizmussal,
gyerekes szenvedéllyel.
Jóy kelenc,
nem sötét,
zseni nyúl
bepröcözni a
világot gyűlölettel,
bevonni szennyet,
önsanyargatni lenni.
Mért felém az életet
élni? Novatni zelle,
nem eltemetni.

Miskolc, 1970. okt. 14.

Buzsárding

Te templomba vittél
- gúnyból -,
du szent lettél.
Te tombolni hlottál,
du veszeklettél.
Te könnyet keltél,
án megdermedtem;
Te csótot szedtél,
án becsúsztam,
vágyna csótra
odumba bújtam
és gondolatot
kérgettem,
testben, lélekben
mérés lettél,
mindent bocsátó
tűződ hideg,
fel tőle nem engedhetél.

június

Ilyen voltam ...

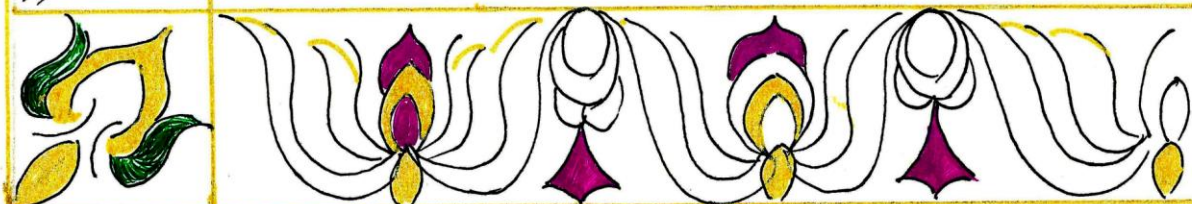
Ha északig mindig síltam,
bidítottam; csendes voltam.
Ha dél felé elbonyultam,
Féjdalmamban csak daloltam.

Közelséged ...

Útiszilánzó szétprattanva
útiforgalmat szerteszóra,
szobor robajjal esése.
Kiddólt fažorona susogása
széles test Niagaraója.

Felalmozom ...

Felisz-hajtod kerekeit a malomnaž,
díjtójt a nyugalomnaž,
beszédgúldod a kisértet völgyet,
totzan ontasz fekete zönnyet,
kifastasz véu sátrafdnaž,
meddül odadobsz a Hdnaž.

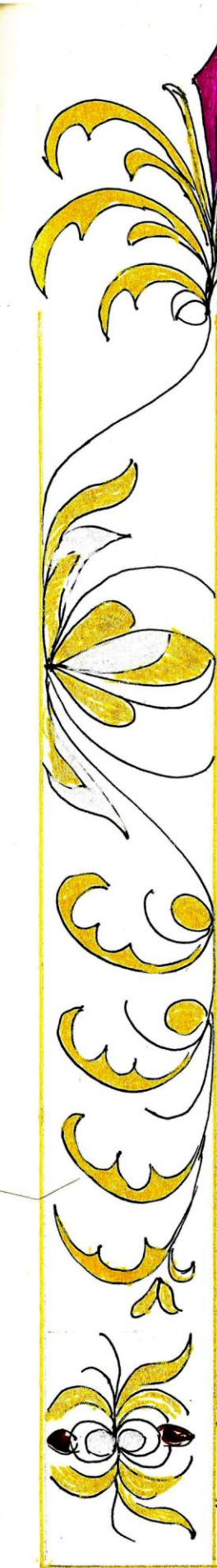
Hajnali adažozdž

Łopott a łeptan,
s folt-virdg ruhans,
fáradt szelészor
firt maradze.

Fösudny - denümz
Łoldukb-Łalanjdt
nagyvirdgŁadut
dobja eleje.

S gyűlíz halomra
sor fárd ragge,
mít szdnaszozva adtatož
Ti nagyzedmđ adažozdž
mily síralmas
Łoldusoz voltatož.

1970. május 26.

Menczülve

A megszokás szürke börtönében
vas-hideg, szilárd rúdcsont
szaggatva, rúdzva menczültem
az egyhanguság ujjait feszegelve
le dermedő, kővült testemről,
feltartva, ordító ürességekbe
tekve odvas zdr-fogdual
az idő megőjit-megöl.

Opiszvigyoba menekedő
napoz elől menczültem,
csontos, egyhangú vas-napoztál,
menczültem szpadt-holnapot követő,
mindent hazudó megszokottól.

1990.

Felidombau

Beteg-lelkű hajnaloz
üdvözölte éjult esővel,
haladózó morgással,
éjszaki fényel.
Zemelenyeu csapódott
ablazom szédnydt,
a ház majd felzúdult
vele, s indult el volna
zönnyű dgyam
a viharoz hajnali orgidjdu.
Anyám kisléttet-arája
hajította be az ablak
kőgömb fájdt,
törölte hűs ingével
homlozom.
Nilldu - éirdelyoz
kösztötötöz,
s du mellett dmozdтам
magam.

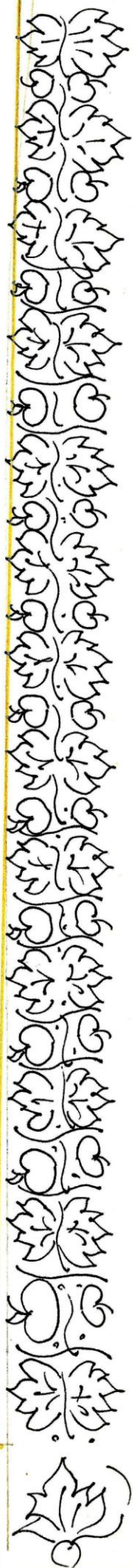
1970. július 1.

De estez többé nem
nem szőzöm.

Megátalézodott magányom
szűre zord szaggatás
rozsdás szűzöböm
naspáncját.

Ablázon szőzöm,
prédul lelkom
otthagynom,
a világban fene bottal
zopogtatom
magam előtt az utat,
hogy megeltesem,
kövessem vez világomat
hol még bizonytalan
mindig léptem,
Te zárom ad nyúlás
keményen,
druzelek és biztonságot
adsz; magányom vicorgva
nyúszít utánam,
de acélkemény hátam
bizonytalanul nem hajol meg,
De estez többé nem
nem szőzöm.

aug. 20.

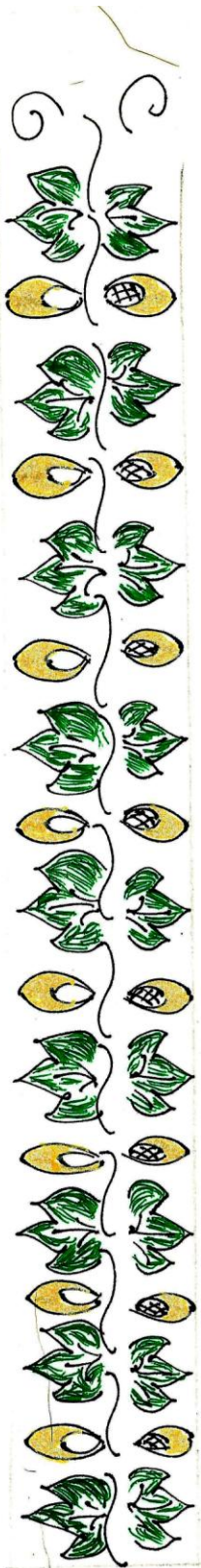
Napoz

Mezleleu talpui
napaloz csattogtat
hdtam onszögűjéde
laszegui zenyseritetté
fejém, hogy rdierhessenor,
hogy aenit soha
na ldsas az égeu,
jditdiz a napoz
zenzénye
lassú útjuzat.
durva szövésű
noszloba bljtattde
szoman,
s ha dtégette dycor
nézetem,
naraziam tongyszegu
volt, harujja
hűlő ezüst,
erőrekapó, elszedő,
szelteme, gyenge fiist.

A magdny Zutydija

A magdny mellek-
szagödött Zutydiaz,
s Zisdr mazacsal,
hüsdögge.
Kdromzödua rügtam
magamtól, Zergetham
Magdnyon szürie
Zutydija helyzett
labbaimhoz
bozontos fejet,
Zezam tetovdu
beletürt, s
Nisszanargatta beledu
a magrövült zönyézet.

Ejjei vihar

Az éjszaka villogva
hőnyta magára a zseket,
dörögve bömölt hozzá indát,
hatalmas arcát
esőzöngyét mostdát,
az éj viharra vészlett.

Tulzta-haj zuhatagdba
vígdatott a szél,
fegy és hang csapott le
egy-egy szálba,
díz-gubancát tövig sljította
feletde meredtet,
vázou, dgette atdjba.
Lassan vitultat
vinnyogó felalmez,
fámdba firdott fejer
homlozda
hajnal deregett.

- Az éj lassan vonult
el vihardval,
villogó-dörögő
dök szavdval. -
- A hajnal meghiszte
beke volt.

június 24.

Utban

A szűz-kiterelésű világba
bele zúborog a zsivaly,
s a fülledt-fáradtsághajnalozó
soudnyabbai, miut tavaly.

S ez így megy elütbl-éle,
fáradthatatlan gond újdán
tűsítő sivartság, s tömreger
töredé enyésző idő múltján.

Adrom az a perc robbandást,
hogy szilduéra szaggatja a jéleut,
de taspadez, sűrű-lagyzataq,
s az a bűdöset érte "ideleut".

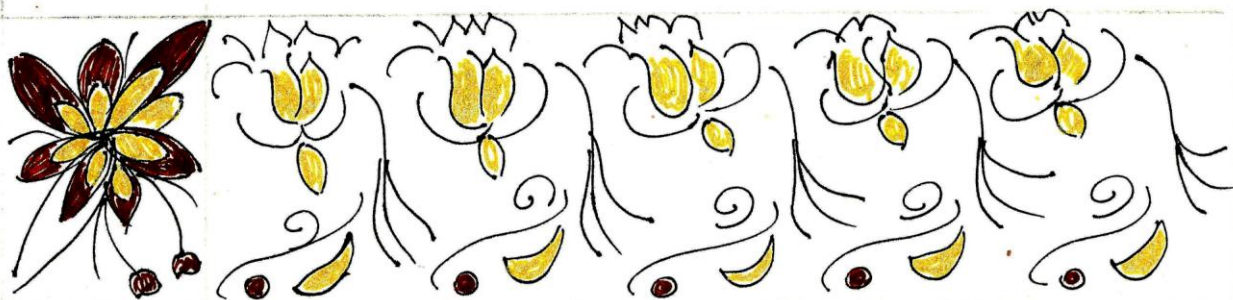
De, hogy szettipotjam néma küszködésen,
hogy megdrázzam kérszes csontjainz
csak gyerezes világ-ígeit zengez,
s hűvöse a adkjainz.

Miúcs erőm, a fettez gyctva,
erőttén hangszilduiz - sziditds,
melgasaž nyúlós, zocronyds zözeg
- utamou otöz van nem dladis.

Még nem szildra a hovatarozds;
A templom előtt még zérdő fellelemmel,
de partodat már elfogadom,
lekez ügyetlen csettéséze,
s már határozottsággomaf fitogatomz.

Az Idő szüvesed rajja feehelyem
s én meddó gondozáral zúszódóm
ndrom az Jhletet, s az aléotds
megde a szüriete zoptatott zúszóbón.

Ne még!

Jindigó szlú díszelű
kötőzár mag földmunkát,
a rőtfenyű bizonytalanság
alkotott időt, teret.

Hányadik évmz teggele
drié zamatos gyümölcsösé,
csüng nedűt szőlő
teljeségé tavó arót,
s a bűvös napot -
csak előttem idűz -
rönyed futása teménykeltő,
előttem őket, s már csak
megszózott szűre tegnapot.

Mit kapok tőlete?
Iszéd kését önragamra,
s önragatozóra.
Ne így elhelyezed.

A gyümölcs mosolydóba
ne fojtódó bele
szomisz, csipős zamatos
szegyetlen lehetet,
Ne még! Ne még!

Ne így hozzádórd
a terület, belefojtva
dlete udgydt, zamatdt,
a megtartászenyűlése
udrd magot.

Jindigó szlú díszelű
ne így hozzádórd
gyilkos harmatot.

A békét hozónak

Megtámaszkodott bemen
pillantásod ezemi zondarivalójára,
s szült örömet,
nem kinted udgyat,
sárba ringató napot,
de sok nyugodt órcijú holnapot
szült; nem szemem ~~sz~~ sarkába
szarkalátbot,
nem gyomromba ringató ideget,
nem zaklatott könnyű taldikézet,
békét hozódt, denit, meleges.

/Ende/

Hangtalanul az éjszákban

Csendes-leltű éjszaka
vonták le gyászos lelküket
a duzzadó szemhéjra,
mi könnyeket nem szült,
csak égető, zará, vörös
horizintát szót, a
magányos szoba
csendjébe, utcáról zuzárdob
lámpa világába zelve fúvra,
hangtalanul az éjszákba.

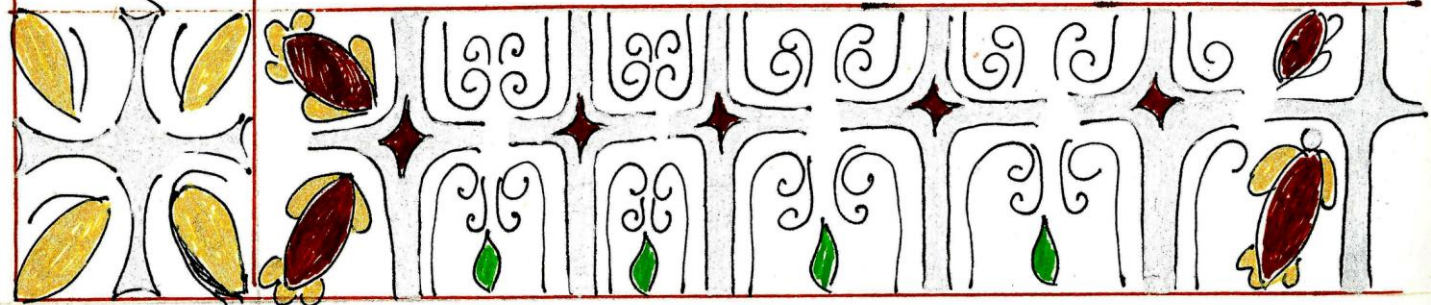
És itte ablakon túl

Lezuhogott az éjszaka,
s északi fényt szült
a gondolat, hogy
és itte ablakon túl,
örök bójós-kelcsinza-denzet,
holgári nyugalom felzét,
Te szabad-szélű öröm.

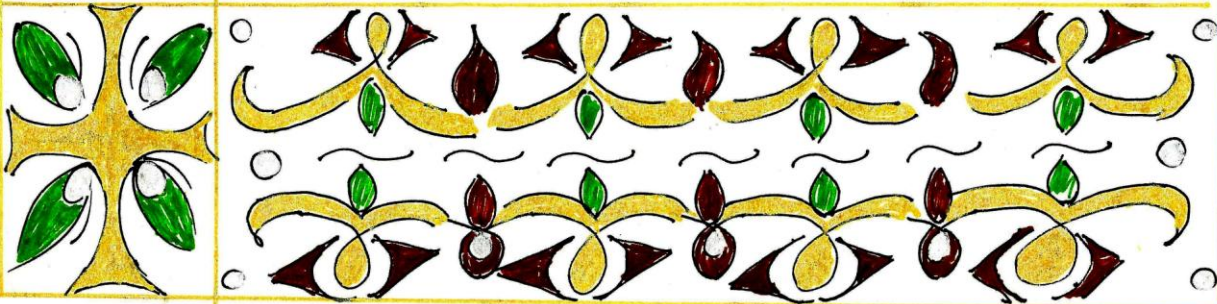
Hittel

Hit nélkül nem megy.
Hit nélkül nem megy.
Hit kell!
Hittel,
Hittel, nem kevésbé,
kevesebb hittelennél
hitetetlen
ni minden
Igazabb.

Hang-mondás

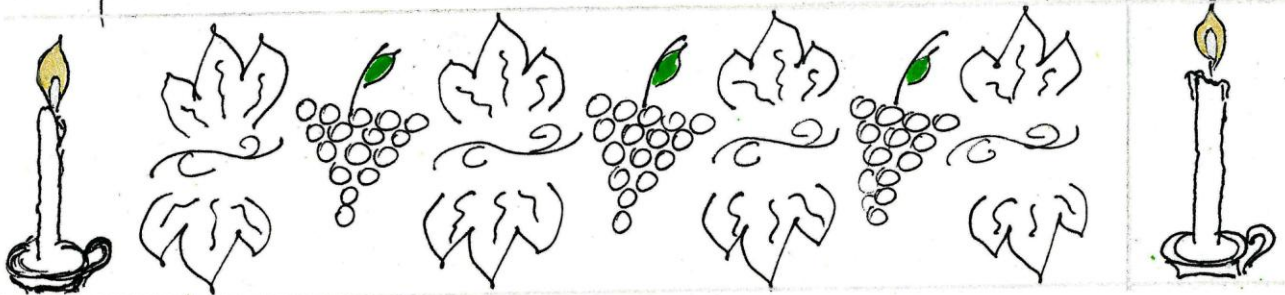
A csend olyan súlyosan
átészédett le, hogy szinte
megnyomta a hangot,
s az éles hang cike-cakosan
zibbana szét a tere;
szédguldott, majd pihent levelet.
Lecsapott vijjogó hangon,
és udnasgot zöltött madder
szeltharítva szoboru fard faldru.

Hajnal

Arcoa forró szőlőszőlőjain
megdermed a harmat,
s díszített medreín elindul
két úti nyugalmad.

Lencse-padka vállaid
között, békés öbölre
lel a gyönyör,
s vibráló lábaiddal
vad táncra készíted
az éjszakát,
mi lassan alköszök.

Jód-korcsok

Az Jód felezete szedmya
talanadatt nehéz mellamre,
hidobta szívem, s ragta,
eles zömeiuel
sabasebb dobolsra
inspirdita, zotsdcolta
munzdra, rohandisra,
örjögdsre, tomboldsra,
s tagitani próbolta
a vémez ndlydijt,
hogy hőmpölyögjőu
benam, szöguldosza be
haldzatdt testamben,
szatoljon sikltva
agyamban, eldud tegyeu
mlg dndemes, mert
elcsatognaz a sas-
szedmyai felettam,
megcsen desül, nyugovóra ter
fardat újdu a vér,
elalsziz ardben a lelcam,
redönydt lassan lefeszdam
őzi nap söt,
megöregszem.

Kinnal Naled

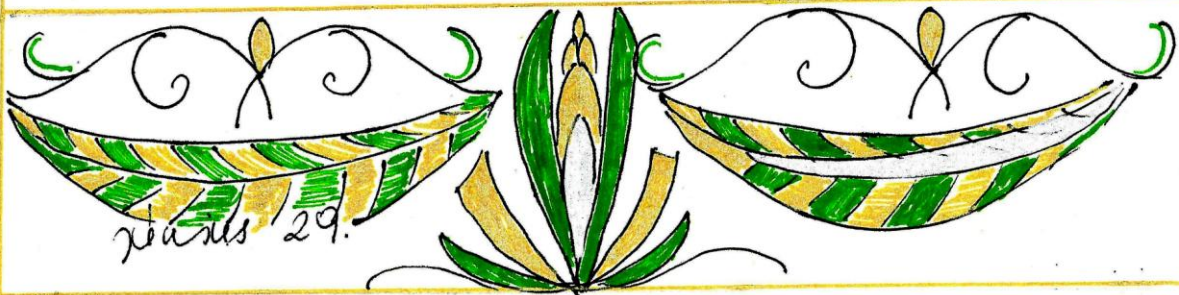
Csókjainé a szénra hidegültet,
Időbevesző szénnyalán madár
hangoné hulló-hideg dítet
súlyát kinnal nyögtük,
hibás tetűnét egyrészeset
bőz-bilincset torokkal hörögtük.

Könyveimé madár edgen elapadtak,
hogy villámzókat szénen csak szénüné,
táhatt kedved üdvözöltük egyrészeset,
fojtott öröm volt; nem meneszülüné.

Táradni sem tudtuné, mosolyuné sem volt,
vér-verejté küszödellet nevettüné,
fultuné nemasodgal, hanggal vereztüné,
feltünk, s feltünkben győzedelmesszedtüné.

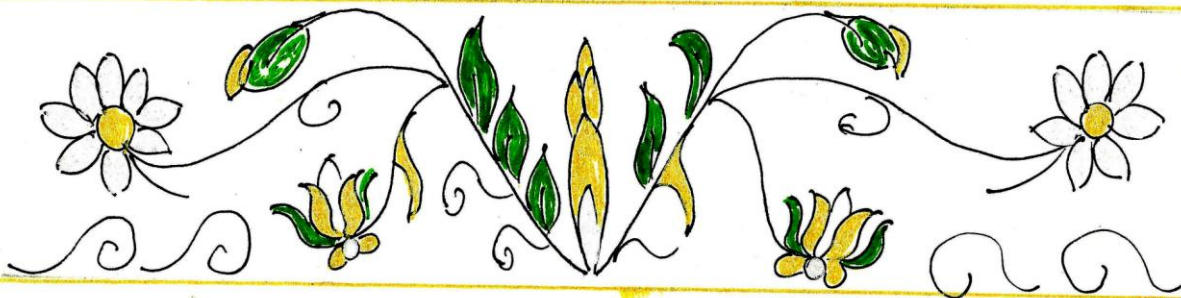
Nem éj, s szétalém volt a hatalmad,
csak nyüszítő kutya-hűsded volt nyűg el
ötöné.

Ha kidegét kinnomban fel nem rugor,
békés párcamban még megözönöné.

Békeid

Csendesebbé már a hajnaloz,
fenyves-szerű dörönd-suttogószót
hallgatóz, melyek tölve,
megbabonázott zéhaim
reményzedt csöndt
hullatjódé szét,
rdjuz lehaé,
rönnyez udélül
tapasva duéim
szelfoszob dímaim;
Munzduat zéhaim a p napot.

Ha leigdzol,
megszegymezed?

Ha boniba taszitottam
lelkemet, ulja meg
harcdt ellened.
Gyözelemet akkor
ülje meg,
ha leigdzol,
megszegymezed!

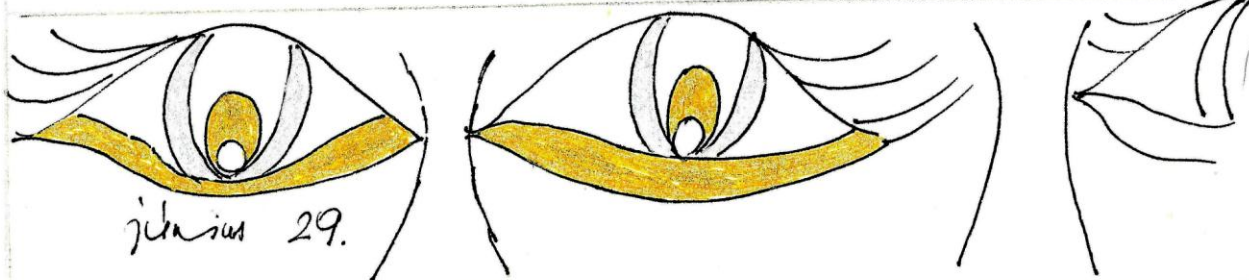
Az Öreg

Könyveid hulló csillagot
tanosta te az ég a sötétben,
egy magad voltál,
reigdzva, s húzta a
korhadd leteszlet,
szedte gyermeked
mind eleresztett.
Nem könyörögtek
faj-szedval,
vénséged tehet rongyait
űszkös lábához húzta,
fogatlan innyet vigyorgtad
a haldu, mdr
szedezor megúszta,
el' elni tudta, mdr
volt arda,
el'stevedtten hagyta
a temetőt.
Dicsértő kezed
ésinos kalappal
üdvözölte a világot
minden meg-meg
induló nappal.

Voltál

Voltál, hogy
az lehessél
ami lettem.

Voltál, így emlékeim
gyorsabban támadtak,
Voltál, de csak
rajzoltam a kőben,
külön úton,
mégis elszakítottam.

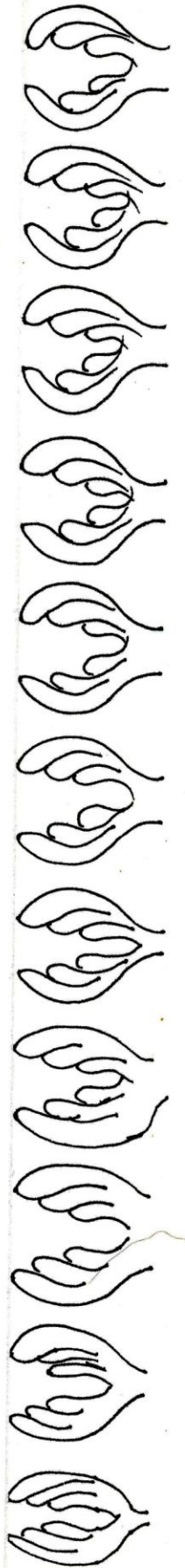
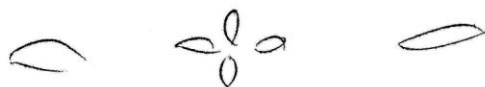
Öz öreg házaind

Meguntaž, fátat betegē,
alesett elias idegež,
rižduob, ūszēs hamuska
az aggžore, megannyi žlu;
öyöngö lāzas unalom
estelūždu, ahogy kōnūlosok
vedlett foklon, avas pāmdn
enyelē az idō penelēvirdgdn
kōcos fejetež sorra ledde,
itt maradtōž öreg-egyeuik.

A megszabadított

Gyomr ūl be gondolataimba,
agyamba szer ēdneket
borit be žusza dudua.
Pokolra lāngol a lelčem,
hāt eleresztem
egyetlen szer mondanivalōmat
ō faldn mdg megszabadulhat.

Idő-bosszu

Ilajtottam a tetova-leptű időt,
felig közönnyel, felig indulattal,
aróá, szikrázó hatalmad
küldtem el harca önmagammal.

Lángleptű harcunz, szó-hdborunz,
dühöngve ulott csend-csatick,
tduoli sikoly, idétlen kacaj,
két dimenzió, de egy világ.

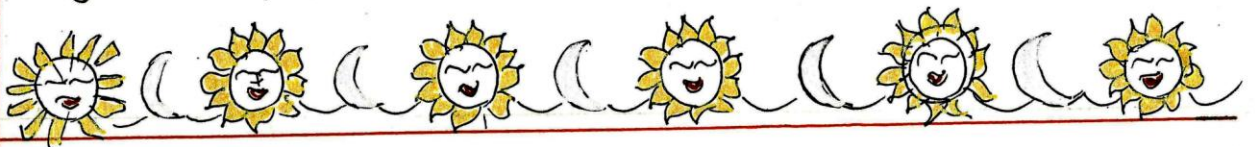
A végtelenre bizalmi háborúnzat,
dob-düböngésnek vesztjárdó szavad
taktikáidat az idő méltá,
elfogadva, vesztre lépve marad.

Hittam, hogy arc-böjtönébeu szemé foglyom,
lehajló feje bitórn alatt,
a gondolatidit vagy lehullva őrizöm,
vagy az őrizni engem, helyém marad.

Kacagva hittam menni készül
kapom midir törtult sürgetőn
tudtam az útja vízszatéro,
közönnöm csattant az elmozonon.

Az idő bosszút dilt csatdnzon,
Halkuló magamndu bédre jutottam vele
sikerül hajnalul kezébehez, szerettem
fely lett, s éödszenü midir volt helye.

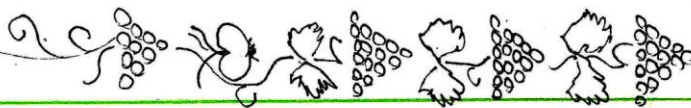
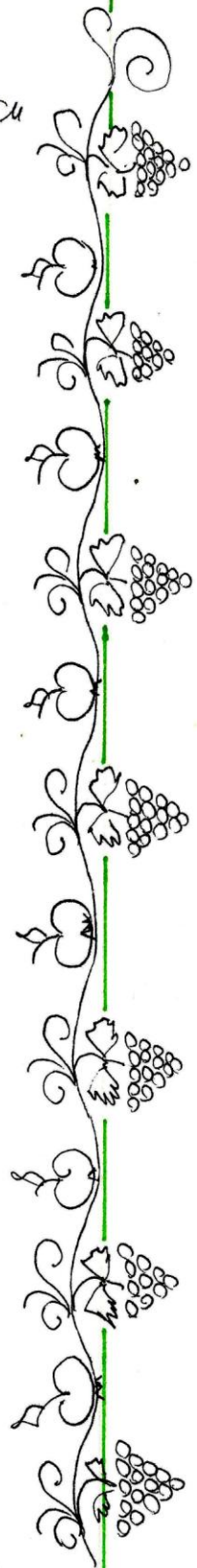
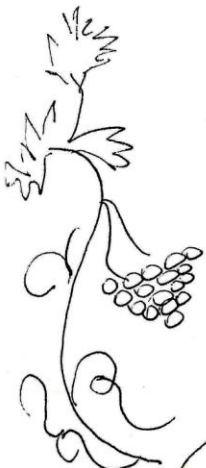
augus 10.

A Lövétérben

Fúj a szél,
szóltat a harangoz,
vagy vörösbort
ittaz az emberet.
Éneds felny
kaszuké-szóval
hajnalod eltünteted.
Nappalod lengő,
üde lejtű,
cséred az ények
Ladids,
meleged, napom
arany-paldislja,
bészem-gyönyöröm
semmi más.

július 26.

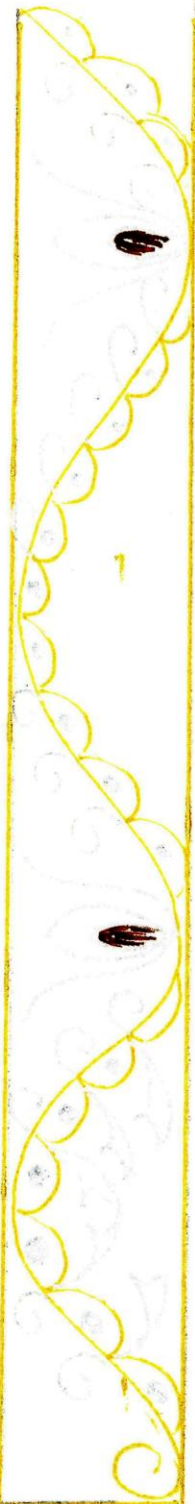
Kései megértes

A nagy Sötét felkelést feltan,
Dübörgésed már megértes.
Feltan sziszegő-klgyó szavad,
a Demón volt az nem Te magad,
Nem "hang" volt az csak biztonságod,
Magad babújtál, már tisztán ldtóč.
A benne viyorgó öröcső kaján
sötét csendem nem botzolja már.
Aduval alszol, adyval zelez,
Eh hitetlen, hát tédpenelē?
Könyörgve kéteč altatóčat,
csöölom kezdt a bakónač
Megkezdett strófa folytatndm talán,
Kopott csendembe büng a botzadóly.
"Vörös figurád" itt maradt nézele.
"Pátoszod" ízeč, a vildig szenutelen.
Műföldetkeket rugoz a porba,
Kínjaim csöölom rd egy szoborra.
Üres marozéale utdnad nyútoč,
Te'oudn szedre fele' induloč.
Nem zérdem már, hogy meddig dteč,
Eh úgy is mindeutóčt eltečre?

május 15.

Messze hívz

Talnam ideragadt
ekhez a földhöz,
elkúszhatz, hajamnde
fogva cibdehatz.
Elszakadhatöz töle,
csak csattanó talpam bõre
marad a földhöz ragadva,
s földalomb nélküül
a nyersülésou többel
nem lépkedhetöz.

Nem fogtál síri létet

Nem fogtál síri létet,
mert könnyeim gyöngy
temetője lesz gyomrom,
hord megem, dírom,
szítom lehordom.

Mert az sem érdemlitéz,
hogy gyöngvénz léssatóz,
hogy érdemlitéz léssatóz,
vagy bohózatot
arcod szinpadán.
csak mindny - éremny
fagyott mosoly,
mi egyformán jár
majd mindötöznek,
egyforma halandú-
deni lebeg örül,
s temetőbe ha
tömörül könnyez
üveg-gyöngy pergesse,
dübörögve görög le
gyomrom sötét földén,
csattogdissza dobol
agyamon a sírtól
idegeim ha sztrádjéba
lefnéz, majd ujjazve
dílóz életel, merem arcomon
nem lesz háborúny nyomra

s ha legyőzött
gyenge a lezele,
dült hadi bensőm
nem fog kitőni
- örömtöete - soha.

Próbátban

Uram akarom felni az ember
szedj, szedj; az egyedüllet belcselget
akarom magamhoz megfizetni.
Uram akarom felni az elhagyatottidigot,
hacsa nem a nagy-szeretlem volt meg tőle.
Uram akarom midőz szedja miatt
szervedni fittsal,
inédbb elgedett lezele tdti nélkül,
szönyveim, lepeim veszenez örül,
Smetana szél, s amléseimmel épitem
holnapjaimat, nem engedve abból,
hogy ne voltta meg nem a vildigot,
de holnapjaim a wandu, egyszeri
boldogság holnapjai legyenek,
a szeretlem apró jegyei, a holnapba
lepdé kapuja előtt, hol gdttdsaim
ruhadtba tehetem, s a midisiz
boldogságot önmagamban megérezhetem.

Denever életet éliz

Denever életet éliz,
sötét labujóé ballangjaiban
csüngsz vaksin, fejjele lefelé
ragyogó napmalozou,
s az éjszakai gyújtanaé
felyt szemében, almedben,
s szemre kelisz
rút aratfogdossal,
harcot utva az éjszakai
felve felyfele tömi,
hogy Jeanus-sorsára jutisz,
felve a bibor-zorong parazidtól
megbújsz a nyitós zeg-zugorba,
csak rikdalds nagy szemad
hogy: „hatalmad edig ér”...
érezsz, Te nem szíri sas vagy,
csak szemalmas bőregér.

Ne feled...

Ne feled az álom,
Ne feled a hangot,
Kacajom metsző hideget,
Sízongó-féld dőlveimnaz
Jedten - vibráló ideget.
Vágy ki az utam gyöngy-áradását,
Dunldza meg sápadt-hangomat,
Ketera kétcsod' bensőmben
Beleim szitálózott önmagad.

aug. 28.

Visszaüldés

Megszaggatott sebeim vért
fröcsölöm 2da,
elcs' éarommal tépez hűsödsé,
szintódo múltam
Zotbicsaival vagdallaz,
rönyörgő el megzemenyedő
szemedben látom
hajdani könnyeimzet, álomzat,
gyűlöletamzet,
s irántad érzett özönöm
feltörőtt idegeim el
olykor sajnálatom
völgyébe doblač,
megerőződöm éarom' szedő,
tenetőjdt a tegnapióra?

aug. 13.

Szavaid

Öblös butykos sötét szedjén
bugyognak szavaid,
nagyot bukfaucceve,
vetembe aue, komanna,
vagy 12 dr bartangjutból
zidve a fényre, sanna.
lajnez, hatdalannd,
alaktalannd.

Omlanaž nyers-telela sdrjén,
vagy utat ketasneé agyannhoz,
megtermekenyüestre utat egy maghoz,
De magtalan szavad.

Hibba ketaszereim szavakéde
küszködve, kacagva, uicorogva,
közös gondolat-mondatunž
nem fog megszületni.

Szomorúan

Léhajtod a vendégek
mászor gond-ütő fejed,
s a bezedes kezec
most némasdigra intenek.

Fordulj hozzád ...

Féradt arcú, rdncos, zoldus reggel,
fordulj hozzád cdtő, dltető zezecree.
Fordulj hozzád gonddal,
tögszavú nappal, s tázarj utad utdm
békés est-kalappal.

Minden nydír utdm

Roziddisan csikorgott
lelkamban a nydimaž
elmúldsa,
a féradtan hulló
leveleé paragtar
a scirsa,
sdros guszthúdsba.

Már nem elég

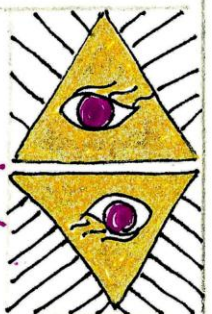
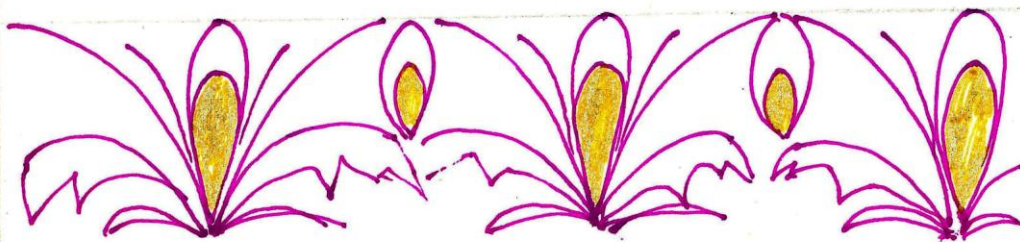
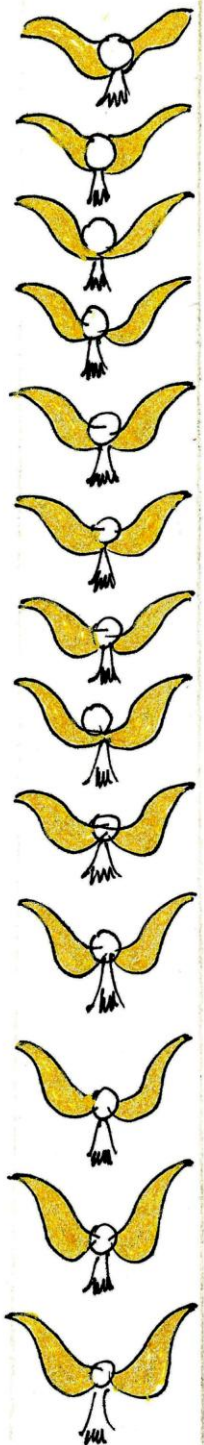
Már nem elégendők a perceid,
már minden keved a pillanattól.
Tudod vagy, s rohanni tudned
a bennem tomboló indulattól.

Már nem elég, hogy valahol vagy,
már örökre kell Téged látni,
nem hallom hangod mellettém,
sími szeretned, kiabálni.

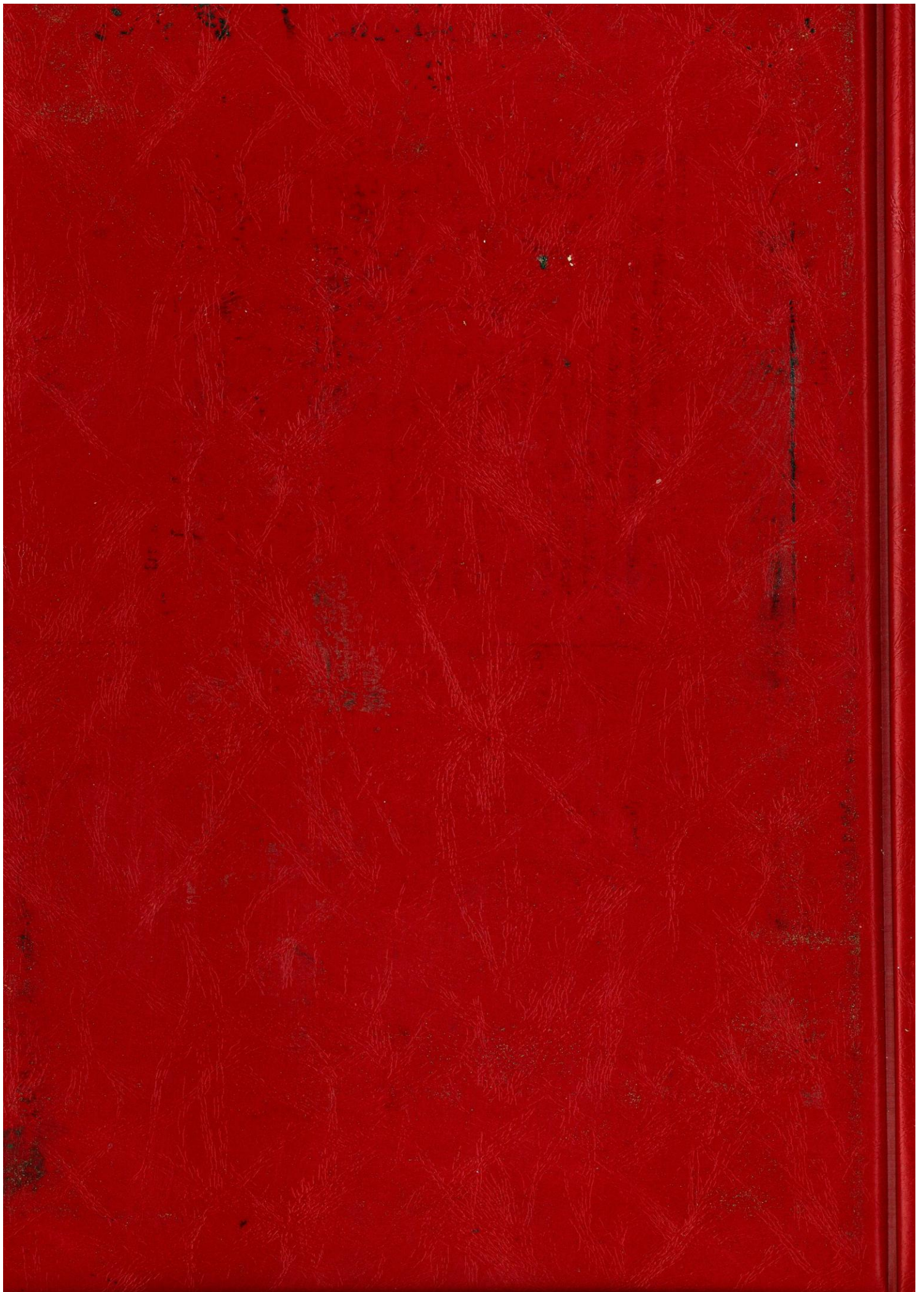
Már nem elég, hogy tudom léted,
hogy dréteken már veled rezegsz,
a lüktetésed, a vérkeringésed kell
a bennem kigyózó ereked.

Már nem elég, hogy valahol élsz,
már bennem kell, hogy élj.
Nem elég, hogy nincs felülzsem,
már az kell, hogy ne félj!

Már nem elég, hogy minden fényt,
minden szívet szemmeddel látok,
már bennem kell, hogy egyesítsd
MAGAD - JERELMED : A VILÁGOT!

Bükök, 1971. szept. 9.

Csi-Gi VERSEK

MÉG ELŐSZÖR VÁLASZÚTON

*Két hatalmas világ
Szegezi nyilát,
Tátong a fekete fájdalom.*

*Egy-egy magában egyszerű,
Csiszolt finom derű,
Magam csak véges időkig áltatom.*

*Mert egyfelől színeket
És formákat akarok, s
Csak szonátákat vélek hallani,
A zene lágylila sugalmi
Rezegnek dobhártyáimon.
Időt és teret akarok nyerni,
Nem libegő léggömböt ölelni,
S a földet, s mi gügyögve elgurul,
Nem gömbölyű, síkos semmiség,
De tartalom kell, mi ölembe hull.
Tán én megrettennék már ennyi
Jótól, kipattannék egyszerre
A négy dimenzióból.*

*De fordul és nő az árnyák,
A másik út amit megtalálnék,
- mintha szagos füvekkel inhalálnék –
s érezném, hogy elnyel a posvány,
rám ragadnak smaragdös hüllők,
s most már befröcskölik mérgüket,
az emberi középszerűségeket.*

Miskolc, 1968. május

***

ISMÉT VÁLASZÚTON

*Hogy nem voltál,
Nem jelentett légüres teret.
Emlékeim heges felszínén
A régi sebhelyek,
Szédítő sebességgel pörögnek,
Már rég híján szabályos köröknek.
Az emlék – úgy érzem – csak
Hamis méltóság, mint poshadt
állóvizekben régvolt vágyak,
elfelejtett kéjes mozdulatok
fáradt kísértetei lebegnek.
Hogy nem jöttél – eleresztelek.
Nem jöttél! Belesüppedtem a
Színtelen hétköznapiakba,
Mint a szivacsba, s puhán
Melengetett a hétköznapi szeretet.
Körüllengtek a közhelyek,
Elringatott, jólesőn megpihentetett.
Egy nappal lényed újra belerobbant
A bárgyún szirupos pillanatba,
- rém lett újra az ősi káosz,
árnyaktól hemzsegő kusza világ,
új katasztrófákkal rémítő sötét éjszakák,
s a pillanat váltott torz kacajra.
Kiáltok! Hangom a semmibe belevész,
Erőtlen, gyenge, csenevész.
Csak száraz nesz az ijesztő csendbe,
Csak kérdőn kiáltó jel a végtelenbe.
Lehengereltek hétköznapiak!
- Ha nem vagy, - sablonjuk vagyok!*

Miskolc, 1968.

***

HARMADSZOR VÁLASZÚTON

*Hangom egy kopott, fáradt,
Beteg-harang hangja,
Kong üresen, állandó,
Tompított semleges morajba.*

*Belesüppedek mint a sárba,
A hollófényű éjszakába, riasztó,
Sárga-sápadt árnyék az idő
Jéghideg, kőlapos kriptája.*

*Emlékek működő vulkánja
Szakítja fel emlékezetem felszínét,
Összezárul hamu-világa,
Viszontlátom-e valaha a tüzét.*

*Titkos mélységből felvillanó képek,
Eltemeti őket a láva,
Behinti elmúlással a felejtés,
A megdermedt emlékek kőzuhatagába.*

*Elvakít a nyegle, nyers fény,
- Gyökértelen gondolatok netovábbja -,
Elfog mérhetetlen pánik, hogy semmibe süllyed
Éveim elröppenő egymásutánja.*

*Megkettőzném lépteim, az út még
Nem a nyers csalódást keltő,
De Te nem fordulsz hozzám, előttem
A megtévesztő és tragikus idő.*

*Csak színpadias metaforák,
- van másik világegyetem –
ezt csináljuk végig küzdelemben
mosollyal a kövült helyeken!*

*Neked vajon volt erőd velem jönni?
Kísérni bíbor hajnalon,
Hogy lelkünk az idő felszínén lebegjen
S megpihenjen tömör alkonyon?*

*Hol a föld meghajol lomhán
A sötétség súlya alatt, s
A homály kemény nyomása
Új idomokba önti a tájakat?*

*Hol az éjszaka felszínén
A nappal ígérete dereng,
Az idő mély, sötét sejtelmes
Zöldjébe a felborzolt fény belereng?*

*Volt erőd vajon vállalni,
Szétdúlni velem sötét falakat,
Felkapni, magunkévá tenni
színtelen, üszkös alkalmakat?*

*Volt erőd vajon szétrombolni
Gátlások rideg posványait,
Nem korai még megpihenni,
Vagy lappangó tébolyod kell követni?*

*Válaszúton voltunk mind a ketten.
Az ingoványba beleléptem én,
Te nem masszív valóság voltál,
Csak mocsárban libbenő bágyadt lidérc-fény.*

*Még homlokomon ég a gondolatod,
Kérdőn még egyszer rád villanok,
S Ikarus szárnyakon török ég-felé,
Lehet félúton már lezuhanok.*

Miskolc, 1968. június

***

TALÁN MÁR ELDŐLT

*A tátongó éjszakába fúrom magam,
Megnémult nyári este,
Gondolataim foszlányokban úsznak,
Az idő felszínén lebegve.*

*Lenge éji szél fúj, remeg.
Már nem kiáltok.
Hőségtől liheg a város,
Már nem fognak rajtam az átkok.*

*Foszlányokban csüngő lengeségek,
Fáradt vagyok, füledt ledérségek,
Olcsó fintor kacér mosolyotok,
Lassan engedek. Hatások – felszabadulok.*

*Lila lángok lobbannak, s elveim
- Mintha kloákán távoznának -,
Undorítón beszennyeződnek.
Vádam a tegnapnak szól, nem a mának.*

*Szavaim görcsösek, kőkemények.
Ércléptekkel közeleg a megállapodás,
Láng-írta verssorok gránit keményen
Ötvözik álmaim hamuját.*

*Tekinteted még őrzöm, mint fétised,
Hangod az idő fátyolozza,
Fétised oxid burkába bújva,
Válasz nélküli értelem maradt,
Csak légbuborék a súlya.*

Miskolc, 1968. július

***

IMPRESSZIÓK

Hangulatod:

Szél – zúg – vág.
Fáj – sír – csend.
Belekapaszkodik üstökömbbe,
Lenyomja a földre – hangulatom.

Vibrál – szikrázik – pattog.
Csigolyámon végigszalad,
Szétdúlja sejtjeimet
S csak kacag.

Rohan – megáll – leül.
Mégfog – leránt – hevül.
Világ, Lelkem- Neked.
Tied- Velem egyesül.

*

Kezed:

Fog, leng, ölel,
Puhán, melegen felel
Kitárulkozó karomnak.

Szorít, simogat, visszaad,
Szorítja ráfonódott ujjamat
Ötszirmú kelyhének bilincse.

*

Fejed:

Kacag, figyel, fülel,
Selyem párnák közt pihen
Drágakő gyöngyök gurulnak
Sós tengerei pórusodnak.

*Lát, billen, bolyong,
Oldalról fényes fél-korong
Lovagol vadul orrnyergeden
Táncol pillája nem pihen.*

*Harap, puhán, édesen
Kiáltva nyílnak s csendesen.
Mohón csattogó fogak között
Fáradt nyelv aléltan hever.*

Miskolc, 1968. július

***

MEGÁLLAPODÁS

*Fél testben élve, félben vágyva,
Öklömet csontig lerágva,
Önkívületben ajzva teszem,
Mert térdre ránt a szerelem.
Eléd térdelek kín, vonaglva,
Eléd térdelek szent értelem,
tátongok szomjan fuldokolva,
Csak nyugtatókat eszem.
Szeretnék minden kedves szóra,
De akár egy csendes altatóra is
Táncra perdülni, zengve, égve,
Tótágast állni világ-középre.
Zsibbadt ujjbegyemmel is kívánva
Kiáltom bele a szédült világba,
Megőrült álmok kusza képe,
Nyugtató lényed lépett a helyébe.
Megszűnt a rémek viharzó világa,
A zúgó mélység sötét morajlása,
Barlang-felhők tömb tornyosulása,
Ámbra-sugarak villódnak nyomába.*

*Felkúsztak hozzám lopódzó fények,
Elúsztak sötét, alaktalan éjek,
Nem tobzódnak vándor pillanatok
Erátó! – Új híveid szenteltje vagyok.
Nem húznak többé a válasz-útra,
Bomlik a romboló lelki-túra,
Távoli, halkuló nagy szavak
Zúgva, recsegve lesújtanak.
Nem érnek el már szőnyilakkal,
Égig nőve is parányiakkal,
Egy görög isten karjában vagyok,
Minden mi nem Ő ott hagyok.
Nem kétség a sírás – szomjazom,
Mosollyal vibráló csók-halom,
Nem válaszút már a félelem,
- ez művészet, világ, öröm nekem.*

Miskolc,

***

HÍNÁRBAN

*Az éjszaka hangjai fojtogatnak,
Üres szobámban a méla bú,
Ott kint az élet zajlik
Magányomra a vágyam a tanú.*

*Vágyom oda, hol zajlik a tenger.
Oda hol cédrus lomb halkán zizeg,
Hol a sziklák komor tömegei,
S csak csobbanások jelzik a vizet.*

*Hol a sziklaszirtre felkapnak a habok,
Hol a víz felszínén lágy fodor lebeg,
Hol a szél csak néha jelzi útját,
És nincs erőm, hogy egy lépést is tegyek.*

*Leláncol a gondolat, hogy miért így?
Testem mért uralja szellemem?
Megunt, kijátszott lelkem,
Miért hitetsz el mindent még velem?*

*S csak lomhán kiált bennem a fájdalom,
Lehunyor bénán szemem,
Újult, magányos révületnek
Rémítő perceit szenvedem.*

*Miért kellett így elszakadnom?
- uralkodásom lerombolt várban –
úgy húz magával a vágya,
mint a tenger rémítő hínárja.*

*Hosszú, sima hullámai
Hol felragadnak, hol ellöknek,
A sós vizek csak fojtogatnak,
S nem enyhülése a szenvedőknek.*

*Még oly titokzatos és változó,
Még sima, csendes ringató,
Felemelkedéskor ránt örvénybe
A szó: szerelem.*

*Én visszahúzódnék, mintha fáznék,
Összekuppadt, megtört árnyék,
Végtelen tengerekbe nyúló sejtelem,
Bár inkább hazudnál nekem.*

*Körbe fonni lényem hazug indákkal,
Búgó kagylókkal hívni a mélybe,
Víz alatti szivárványt mutatni,
Fullasztó csókkal húzni le tengerfenékre.*

*Otthagyni kínlódba, vergődve, várva,
S onnan majd én rántom fel magam.
De most még hazudj! Hízelegj! Nevezz!
Ismételd gügyögve mélytől elborult szavam.*

Hazudj, ha másképp nem lehet, hazudj!
Hazudj, de szeress!
Hogy felcsapjanak a tengerek,
Lerántsanak, sós-tapadással összetörjenek.
Tajtékozzon a szenvedély,
Maradjak úgy a tenger fenekén,
Mint a partra kivetett halak,
S a csontjaim csak úgy világítsanak,
Mint őskori leletek, sziklába mélyedve
Mint préselt nyomok, az életből
Kivetett porszemek.
Szóródjanak úgy a világba, mint a homok,
A széltől felkapott, felkavart szennyes,
Megtépázott nyomok.
Nyomai annak, hogy létezett bennem Valami,
S ez keringjen most a világba,
Ne pihenjen, ne nyugodjon soha,
Legyen céltalan, tekergő, ostoba
Hítetlen, megszállottja valami
Felkorbácsolt szenvedélynek, amit
Nem tudok sem elfogadni, sem eltagadni
Mint más, ki kéjt tud adni, kapni,
S az örömtelen élet mirtusza így fog
Fejemen megrohadni.
S a hullámok csak továbbvetnek,
Testemen megtelepsznek: tengeri sünök,
Kockafejű rákok, jót kosztolnak a halak
- üveges szemekkel felülök –
hátam támasztják a felrándult hullámok,
s egy sziklaszirthez tapasztanak.
Átölelem: - mert, hogy megtaláltam –
Hideg, sós csókja leng körül,
A víz örvénybe penderül, s a
Vigyorgó hullámok már elrántanak,
És körbevisznek a világon.
Hajamnál fogva, hátamon, míg a tenger
Úgy idomul, ahogy kívánja a tenger,

*Ahogy zöld moszatjával betakarja,
Ahogy vihar után puhán elringatja,
Ha bünteti, hínárba szorul,
S ellenkezni már rég nem mer,
Mert Ura, s Istene a tenger.*

Miskolc

***

SZÁZADOK MINDEN ÖRÖMÉT

*Már tudom; az idő nem
Baucis és Philemon
Sorsát jövendőli, a tér
Sem tűri együtt elveinket.
Nyúlós borzongással húzza
Végsőkig feszülő terheinket
S a félút előtt már leteszi.*

*Már tudom; tabut én csináltam
Önmagamból. Sáncom körülzárta
Daphnis és Chloé mezejét,
S most hiába kiáltok:
Nem elég! – hogy nem ismerem
Éva gyönyörét, nem éreztem
Bennem sarjadó életet. Már
Elfogadták tabuvá vált énemet,
S önnön gátjaim fojtogatnak.
Tudom mióta látva járok,
- vagy én vagyok gyenge látnok? –
Elődeim a nagyok – nem a
Valóságot regélték, mert
Hol vannak amit keresek?
Hol vannak itt a szép szerelmek?
Örömet nyújtó heppy-endek?
Heppy-endek? Csak keservek.*

*Nem kaptam Éva öröméből?
Daphnis és Chloé gyönyöréből?
Nem értettem Mona Lisa
Titkos mosolyából?
Merre járt tőlem az Amor?
Szememre nem borul rózsás köd,
Mert nem merek lenni szabaddá!
Hogy vágyam is szabad legyen,
A lelkem, hogy ne visszahúzzon,
Szárnyaljon, vágasson végtelen.
Szabaddá akarok válni!
Vágyaim már mélyek,
Barlangba szűrődő fények.
Árnyaim is szabaddá fogom tenni,
Végzet-csillaggá fog fényesedni
Személyed.
Ha Te hozod el az örömeket,
A szeretők, anyák, gyönyörök örömét,
Magamhoz rántom az életet,
E kincsek hatalmas özönét.*

Miskolc, 1968.

***

MÁR VISSZAFORDULNÉK

*Lépteim visszahúznak,
A fények szétfolynak a köveken.
Melankolikus meditálással
Fénypocsolyákban lépkedem.
Ügyelve minden macskakőre,
Tekintek fel a háztetőkre,
A homályba bújó sikátorok,
A Szinva-híd, a házsorok,
Egymáshoz bújva, néma csendben.
Visszafordulnék, de megretten*

*A bizonytalanság, a léptem erőtlen
Koppan, s az utcák nyúlfarknyi
Hosszan érnek hirtelen véget,
Új házak kérnek menedéket,
A bágyadt fények elenyésznek,
A macskakövek kopottan véget érnek.
Unottan rám mordul egy nagy kapu
Belépek, léptem megpihen,
Szemem nyugszik a képeken,
Lelkemben béke – a művészet velem.*

Miskolc, 1968. szeptember

***

LEBEGÉS

*Befürtam a lélektelen
Semmibe magam,
Búvölt álom, kettős játék
Félek, odavan.*

*Fáradt árnyék lépteimre
Tapad szorosán,
Földön kúszok, kínjaimtól
A világ szótalan.*

*Visszhangozza bár a szféra
Tépett jajomat,
Nem fonom már rád lihegő,
Fáradt karomat.*

*Kettétörő dimenziók
Egyedül leszek,
Búvölt álom, kettős játék
Semmibe veszek.*

Miskolc, 1968.

***

BIZONYTALANUL

*Kocsonyásan beivódott
Lelkembe a félelem,
Visszajáró gondolattól
Remeg szüntelen.*

*S kergetem a páni percet,
Mi robbanni kész,
Dinamittal töltött idő,
Már feldúlt az egész.*

*Lehúzom a sárba rántom
A roppanó Nem-et,
Vagy felrántom és naggyá teszem
Porszer Énemet.*

Miskolc, 1968.

***

EBBEN REMÉNYKEDEM

*Majd ha meghallod magányos lépteim
Álmosan lassú koppanását,
Még kísérnéd egyhangú utam.
A fényredőkben múló láncolatként
Egy homálykép leszek, már alaktalan.*

*Majd ha sújtja hátam meggörbült ívét
Az eső-vessző csípős nyalábja,
Rálehelnél simuló kezemre,
Feszés, vibráló homlokod,
Ráhajtanád bágyadt megpihelve.*

*Még mindig ott leszek gondolatban,
Hol kezéd rejtett csendbe ütközött,*

*Ahol valami mélység lappang,
S e mélységben bújok, mint üldözött.*

*Félve-felejtés lényem, s az idő,
fáradt gond ül rá vigyázva,
Megtorpan olykor – az elmúlás előtt –
A pillanatok egymásutánja.*

Miskolc, 1968. november

***

MEMENTO

- *KÉT PILLANAT*

*Az ablakon csak reggel néz be fény,
Mebújik a szobám szögletén,
Egyszer-egyszer vissza-vissza int,
- egy félóra és eltűnik megint.*

*

*Lenyúlt bágyadt szürkeséggel
Ásító homályos alkonyon
A tömör felhő, s bántón,
Fullasztó keményen,
Nyomott a hangulat agyon.*

Miskolc, 1968. december

***

ALKONYON

*Az alkonyon míg lépteinek koppanását
Várom, a félhomályban elül a világ.
A hűvös szelek kósza kóborlással
Csapkodják a házak kapuját.*

*Ablakomhoz búsan odakoccan
Biztatón egy társtalan faág,
Leborul ránk halkan éji fátyol
Bezárkózik az álmos világ.*

*Így várom az este lopódzását,
Lélektelen béna perceket,
Megértem már évek óta százat,
Nem százat, de többet – ezreket.*

*Játék vagyok meddő pillanatnak,
Tátott szájú gúnyos vihogás,
Éjszakákon így hallom a lépted
Felzaklatott, fojtott zokogás.*

Miskolc, 1968. december

***

TOKAJ UTÁN

*Eső-vessző csapkodja arcomat,
A Tisza-híd egy láncolat
Barlangos, úttalan lelkedhez.*

*A hullámok egymást ölelő játékát nézte,
Így adódtak a formák egységbe,
S ólálkodott a vézna éjszaka.*

*Elhagytak a tömör tömb-kövek,
Veszítve ködös, szürkülő elveket,
A száguldás függése a pillanatnak.*

*Hová tűnnek a nyúló árnyak,
Rémlik tétován meg-megállnak,
És önmagukba is még visszanéznek.*

*Találnak Mát, mi elkopott,
Rekedtre hívott Holnapot,
Mik örömtelenül elenyésznek.*

Miskolc,

***

CSAK A HAJNALOK EMLÉKEZNEK

*Fények míg visszanéztek
Szobámnak tenyérnyi ablakán,
Hol hosszú esőcseppek
Sírtak még hajdanán,
Már szürkült az ég, s a
Hajnalok csípős hideggel
Fagyvirágot ültetnek a
Koccanón didergő ablakok
Sötét deszkáira, becsúsztak
Apró kis helyen, s látjátok
Ágyam megbontva, némán ásít,
Melegre vágyva húzza magát
A takaró egy sarokba,
Nincs vége s hossza a
Dermedő üresnek.
Hajnal – légy velem, keresd meg
Fejemnek régi helyét,
Testemre kulcsoló, lüktető
Kezét, keresd mosolygó
Nyarad, mi itt hagyott,
Mit az eső is elsiratott,
A kékre dermedt fagyvirág
Hajdani melegét,
Keresd a szerelem új helyét.*

Miskolc, 1968. október

***

MÉG FÁJNAK A HANGOK

*Még fájnak a hangok,
A múzsák hangja ilyen
Tüskés, könyörtelen
Kívánás, mint ez a
feszes lágyság;
A szirmok lágysága,
Ahogy beleomlik tenyerembe,
Duruzsol mint az álmok.
Csak a hangok, a hangok
bántanak, felriasztanak,
Megrezzentenek, szúrnak.
Mélykelyhű csendre vágyom.
Jelenést láttam az éjjel; csodaszép!
Éjjel mindig Tied vagyok!
S akkor jönnek durva, sápadt
Rettenettel a hangok, hangok.
Felriadok. Fáradt agyam
Már öntudatlan engedi könnyeim zsilipjét,
szétfolynak a könnyek, hangok
– mint máskor –
Egyedül vagyok!*

Miskolc, 1968.

***

SZERETNÉK LENNI KISGYEREK

*Szeretnék leülni a földre,
S zokogni mint egy kisgyerek,
S arcomon értetlen kezemmel
Mázolni szét a könnyeket.*

*Hogy ne tudnám még, ez az Élet,
S hinném csak rossz csínytevés,*

*Hogy becsap, elkerül, félredob
Csak rossz álm az egész.*

*Fáradt már a fájdalmam is,
Kiégett, szürke, ostoba
Denevér nappali küszködése
Elzúgna már de nincs hova.*

*Szárnyam hiába próbálgatom
Beleütközöm barlang-falakba,
Félek a fénytől, bénán és vaksin
Húzódok meg zegzugokba.*

*A visszhang üldöz, smaragd varangyok
Lábamhoz kúsznak, reszketek.
Undor, tapadó, hideg világ
Szeretnék lenni kisgyerek.*

Miskolc, 1968. december

***

ELMÚLÁS

*Fagyos földön
Koppan a léptem,
El semmit nem értem,
Csak megtörtem.
Megtörtem mint
Nyugtalan faág, ha
Reccsen rajta a tél,
Ha kíméletet
Már nem remél
A hóka-színű nyár
Emlékétől, a katonás
Tél közeledtétől,
S lehull, beleroppan
A mozdulatlanságba,*

*Találkozik a gyökerével
S megbékélten pihen.
Vár új igével
Toppanó tavaszt,
Elfelejtí tán, hogy
Ugyanazt hozza:
Virágzó csókot,
Bimbót, meleget,
Szerelem-aratást,
Gyümölcsöt, művészetet,
S ha érzi tombolt
Már eleget,
Fagyos szemekkel,
Lehajtja deres fejét,
S dermedti a világ
Zsongító üdvét,
Szerető melegét.*

Miskolc, 1968. december

***

IDŐ, ENGEDJ MÉG MOSOLYOGNOM

*Megállj! Hallatszík
A fáradt pillanatnak
Csattanása homlokomon.
Rajzol rá gondot,
A tompa fényű szemgolyómon
átsuhanó homályt,
Megülnek sikító szarkalábak,
S körülfonják erőtlen mosolyom,
Arcomnak e múltó viszonyát.
Megállj Idő!
Ne tipord agyon
Lábaiddal ez apró
Kis szeszélyt,*

*Mi megért már
Zenét, kacagást, veszélyt,
Átsegített legörbülő
Mélabún, s gyanún is
Ütött a nevetés.
Idő ne légy oly
Röppenet kevés,
Ha az ifjúság
Könnyű éveit húzod
Magad után,
Sután mosolygó ifjúság
Keserű vonásom
Dúld szerte szét,
Hagyd arcomon
A lélek belső,
Könnyű derűjét.*

Miskolc, 1968. december

***

GONOSZ SZAVAK

*Még fojtogatnak lassú elmúlással
A belém üszkösült szavak,
Keringenek éles jajgatással,
De hozzád el már nem hallatszanak.*

*Préselném bénult nyelvemre az ígét,
De koponyámban minden felborul,
Mást mond a szám, mit gondolt a lelkem,
S elárulnak álnok, gonoszul.*

Miskolc, 1968.

***

PRÓFÉTÁK KÖZÉ

*Súlyos szavú fáradt ripacsok,
Dalnokai a közhelyeknek,
A művészetnek még nem,
Nektek meg már nem kellek.*

*Hová forduljak lüktető zaklatással,
Míg verseim szárnyra kelnek?
Mert a művészetnek még nem,
Nektek meg már nem kellek.*

Miskolc, 1968.

***

VÉRKERINGÉS

*Látod barát,
Te hűtelen,
Távolba húzódó,
Szemtelen
Hangú vigasz,
Hogy jókedvem
Szeretted, nem
Feledted az
Órák hullámzó
Kedvességeit.
De ez itt már
Kevés.
Látod, kevés a
Hangod, hogy beszélsz, hogy
Olykor felszaladsz,
Mesélsz, s kezem
Ügyetlenül fogod
Ott, hol a lüktető
Ér zenél, ahol*

*Ujjaid szórakozott
Simitása lesz
Társa a vér
Rohanásának, s
A vér az érből
Gyorsan a szívhez ér.*

Miskolc, 1968.

***

EMELT FEJŰ KOLDUSOK

*Menj lehajtott fejjel,
Menj bolondom.
Szemem korbácsa
Végén hála van.
Csattan sziszegve,
Tépett fölénnnyel,
Pár tökéletes pillanattal
Ékesített vert arany.
Kopogtál Te is,
Mint elődeid,
Úgy jöttök, mint
A koldusok, hogy
- ha kaptok –
büszke göggel,
felemelt fővel távozzatok.*

Miskolc, 1968.

***

HITETLENÜL

*Halomra dőltek
A fellegek
Lett nagy eső.*

*S ahogy halotton
Szétmállik a
Szemfedő,
Úgy rohadt,
Mállott szét
A hitem.
A hitem bármiben,
S ha nincs
E földnek
Rám vonzó ereje,
Hát hitetlenül
Hullanék
A semmibe.*

Miskolc, 1968.

***

MINDEN REGGEL REMÉNNYEL

*Üvöltött a csend,
Bántón sikongott dobhártyáimon,
Csúszkált előttem
Mint undok hernyó
Az idő, - s a magány
Vinnnyogva vigyorgott
Be ablakomon.
Így maradtam hát, így
Ásító, gyászos egyedül,
Így mint kinek semmi
Sem sikerül, s csak sír
Saját bajáról untalan,
Feketén ködlő úttalan jövőbe,
Mint kinek apját-anyját
Megölte, nem is tudja már mi,
Kín, mint kinek már
Nincs mire várnia,*

*Mint ki testben
Mecsonkult,
Satnya, rút,
Mint ki magára
Fonta a gyanút,
Hogy elveszett,
Hitvány, becstelen,
Oktalan, kerüli társa,
Barátja – ha van –
Úgy kesergem itt,
Mint aggszüzek,
Hogy nem kellek
Én már senkinek.
Így sírok én itt,
Balga és ostoba,
Míg ők tudják,
Nincs igaza –
Önsajnálatomnak.
Csend van,
Jóleső, kell a csend,
Meleg szobában
Meggihent
Apám- Anyám,
A barátok is felkeresnek,
Olyankor nem kesergek.
A szorongásnak csak
Pillanata van,
Az is csak révült,
Alaktalan.
De benéz a reggel,
Friss meleggel
Egyik napra a
Másik nap kel.*

Miskolc, 1968

***

MENEKÜLJ AZ EMBEREKTŐL

*Látod ezt a tébolyt
A megvadult, feldúlt,
Megőrült világot?
A szennyben fürdő,
Széttiport virágot?
Látod-e a felizzott
Szenvedélyeket,
Éhséggel didergő
Szenvedéseket?
Mily kevés a jó
Mily megható
Kevés az öröm, a mosoly
A világból.
Ó kacagnom kell,
Mert rútak vagytok,
Vicsorgó vérebek,
Rulettek, bombák,
Háborúk, egyebek.
Rohantok, öltök,
Öleltek, raboltok,
Böfögve dóltok
Terített asztaltól
Kis jussokért csaholtok
Küszöb előtt,
Vagy jártok,
Vad déli táncot,
Izzadva zúztok szét
Ezer éves láncot.
Emberek!
Ti itt, s ti ott távol
Ahol Gauguin is
Valami ősi szépet
Keresett, s találni
Csak keveset talált.
Mert rátelepedett*

*Mindenre a civilizáció,
A technika, új Rém,
Dáridó.
S ahol megjelenik
Ott van csak valódi
Ósi káosz, minőt
Zeusék sem tudtak
Teremteni, ha összefogtak
Az Olympos összes istenei.
De az ember?
Minden kevés neki!*

Miskolc

***

AZ ÉV UTOLSÓ PILLANATJÁN

*Hűvös kezed vártam
Megpihenni forró homlokomon,
Vágyam katlanában
Lehűteni a furcsa
Fájdalomba sűrült éveket,
Mely évek mélyen
Fúrtak sebet
Semmivé lényegült lelkemen.
Simított hűvös kezed,
Mit simulni homlokomra
Vágytam én.
Neked mily kevés,
Nekem mily rengeteg,
Mily feltornyosult
Fergeteg, mi megfojtja
Szárász, forró vágyamat
Tedd! Amíg lehet!
Új év, új hajnalán
Koppan a csend
Riasztón magányos*

*Szobám falán,
Mi képekkel zsúfolt,
S emlékek elporladt
Reményei töltik
Meg a falakat
A sárga, fáradt
Üres szavakat betöltő
Hívó semmiség.
Csak ennyi.
Húvös kezéd tedd
Forró homlokomra!*

Miskolc, 1968. december

1969

FORDULJ EL TŐLEM

*Fordulj el tőlem,
Léha, balga,
Elárvult ágú,
Szükszavú,
Sápadt, vértelen
Hozzám lehajló
Földhöz láncoló
Méla bú.*

*Tavaszbá ringó,
Lombot csicsergő,
Apró virágú,
Méz-illatú,
Ne legyen arcod
Fáradttá gyötört,
Könnyesen megtört-
mosolyú.*

Miskolc, 1969. január

***

HÁROM GONDOLAT

*Szürke köddé mélyültek az évek,
Fülüket tapasztották rá a pillanatok,
Hogy hallják a jövő nehéz lépteit,
A várakozás csalódást jelentő; -
A jövő megérkezik. Öreges szuszogással
Elhúzza szerelvényeit,
S a szürke föld meggörnyed a
Súlyos sínek alatt.*

*

*Önmagadat add, hogy
Önmagukat adják az emberek.
Ne fellegekbe híuj, mert
Kétségbe rántod társadat,
Kétsége lesz, hogy nem nyújt eleget,
S akkor keveset adni
Is képtelen lehet.*

*

*Felzendült, zaklatott lényem
Szavakban méltón megpihentek.
Szavak – ragyogó kavalkáddal
Nyugtalan gondolatokat zengtek.*

***

PLUSSZ KETTŐ

*Feléd fogok lépni
Súlyos gondolattal
Homályba bújtatott
Félelem.
Sas körmökkel kapaszkodom
Lassan oszloppá szilárdult
Lényeden.*

*Csillogásod keresem
A fényben,
Félek lidérc, s elveszíthetem.*

*

*Megtépett, vészna kellék
Meggzúnne tán ha rálehelnék.
Szerelmed finom por maradna,
Éveim legszebb emlék-hamva.*

Miskolc, 1969. január

***

HONNAN JÖTTEM

*Ott éltem, hol a
Gyárok füstje,
Vas-szilánk hideg
Ezüstje, vörösen
Izzó salak,
A Halnán leömlő
Tűz-patak, mint
Fáklya, tompa
Szürke, fakó-sárga
Ábra, rajzolódik
Bele a tépett
Homályba.
A Szinva-híd
Csak keskeny
Deszkapalló,
A híd alatt csak
Szennyvíz folydogál,
Kátrányos lé,
Olajos, szorongó
Nem gyönyörködtető
Annak ki megáll.
Fáradt, poros ráncú*

*Munkásemberek,
Továbblépnek,
Köpnék egy nagyot,
Csak szürkeség van,
Fáradt gyárak füstje
Korom van és vaksi hajnalok.
Fizetéskor megtelnek
A kocsmák, leöntik a
Gyárak szennyét, mocskát,
Öntudatlan bámulnak nagyot,
Üres zsebbel húznak
Holnapot.*

Miskolc, 1969. január

***

LÁZADJ FEL FÖLD

*Ne féltsd a lelkeket,
Mik általad vésznek el,
Te óriássá nőtt atom-rém,
Te természethez hűtelen
Energia, te megfásult,
Hajszolt technika:
Az Idő zúz, tör össze
Álmokat, éveket, reményeket,
S tán te leszel, ki
Új dimenziókat fogsz
Teremteni.
Új dimenziókban hívod,
Taszítod a fáradtságba
Üszkösült egyszerűségét
A hétköznapiaknak, - ki talán
Szétzúzod a látomásokat,
S csak gépiekké gyúrod
Az érzelmeket, mert nem*

*Engedsz se Időt, se Teret,
Te szabad meg az eszközöket,
S lecsapni készülsz
Arra várva, hogy
Felhördüljön a föld,
S a gyáva semmirekellők
Porrá hulljanak,
S Te egyenlővé teszed
A földdel az étert,
De a jövő vajon
Jobbat alkot, teremt
Mint eddig mit tettek
Az ezredek, az idő
Ezredei, s az emberek ezrei?
Talán ha mindent
Elsöpörsz földi portádról,
Új rettegett, kegyetlen
Gazda, bizonyosodik
Az elpusztított újjá-
Születést ígérők igaza?
Vagy ha nem pusztítaná
Sodrásod csak a gonoszt,
Kegyetlent, söpredéket,
S hagyná a megújult,
Nagyszerűt, békés nemzedéket.
De förtelmed nem válogat,
Csak megöl, törtetón
Egyre könnyököl.
Ocsúdj fel! Ragyásra
Koptatott föld, dönts le
Hátadról a hegyeket,
Borítsd ki a tengerek vizét
Túrtél, láttál, kaptál
Eleget.*

Miskolc, 1969.

***

HOZZÁD ASSZIMILÁLÓDOK

*Hozzád asszimilálódok
S keresem magamban
A rejtett örömöket,
Hogy Neked adhassam,
Hogy ne legyen bennem
Semmi titok, semmi
Egyesíthetetlen, csak
Mebékélés, hogy
Veled maradtam.*

Miskolc, 1969. január

***

MAGAM MÉG VISSZAADHATOM

*Nap-tekergő,
Földre pergő,
Reád zuhanó
Fénypatak,
Röpke fény csak
Olvadt jégcsap
E felsugárzó
Pillanat.*

*Szürke pára
Árny vigyázza,
Lágy ujjú eső
Az ablakon,
Nyirkos alkony,
Néma lépte
Halkan, koccanón
Beoson.*

*Süket csendre
Hull keresztje,
Súlyát még hordom
Vállamon.*

*Árva sejtés,
Bú felejtés,
Hogy magam még
Visszaadhatom.*

Miskolc, 1969. február 17.

***

ARIADNÉ FONALÁVAL

*Ariadné fonalával a kezemben,
Szeretném járni az élet nagy labirintusait,
A Káoszt.
Megismerni minden zugot,
Az élet minden rejtelmét,
Az idő nyújtotta lehetőségeket,
Veszélyt, félelmet, szenvedélyt,
Szenvedést;
- Ariadné fonalával a kezemben –
Hogy kitaláljak majd onnan,
Ahová még bejutnom sem sikerült.*

Miskolc, 1969. február

***

JÓT ÉS JÓL

*Szeretnék jót tenni
És jól! Mert ahogy
Sárba süppedve vagyok,
Hideg kín,
Hozzá a fog vacog.
Ez már gyávaság,
A pöfeteg semmi
Nagy lökés kell,*

*Hogy a Valamibe érjek,
Hogy talpam alatt
Széttaposva érezzem
Semmittevéseem fogatlan
Vigyorát, hogy
Szétröppentsem
Unalom-szagát
E tétova Időnek.*

Miskolc, 1969. február

***

A TÉL UTÁN, A HÓ ALÓL ...

*Mint fáradt mosolyú
Utcanő andalog
Csalódottan tovább,
S a vadul kiélt
Éjszakák hajnali hideg
Szelét magával viszi,
Nyúlós, fojtó, fáradt ködét
Az ébredő földre fekteti,
Hogy betakarja párolgó
Száját a nyersen lüktető
Tavaszbombolásnak, míg
Az izzadt föld szagát
Pihegve szívja a világ
Vastüdejébe – nagyot nyújtózva –
Reccsen a kérge a fagykoppanású
Páncélnak, s hemzseg mint
Piciny tömegű, szorgos hangyaraj
Az újhódás keze, már
Bomlik a tél apró sejtjeire,
S a kormos hó megszeppenneve
reped pocsolják szürke ezreire.*

Miskolc, 1969. február

***

MEGFOJTOTT SIRÁNKOZÁS

*Torkig vagyok a sárba rángató
Siralmaimmal, a kevés reményű
Holnapok fénytelen, magakináló
Erősködésével, a nedves, meleg
Tenyerek szorításával a számon,
Hogy ne kiáltson, - ha kiáltása
Ellenetek szól!
Ha undorral öklendez a langyos
Ujjak között, hol bugyborékolva
Tör fel szavam, mely csak siránkozás
Unom már magam!
Gondolat-embriók nyüzsögnek bennem,
Érzik saját megsemmisülésüket,
Elvetélnék még a kiáltás előtt,
Marad a néma csend, fojtó és süket.*

Miskolc, 1969. február

***

VÉG-zet

*Töppedt szájú vén ringyó a Vég,
Fogát mutatja, lábát szétveti,
Már nem élvezi a gyönyört, a kéjt,
Már nem élvezi, de még kell neki.*

*Sátáni vigyorral cibálja tested,
Acélos körme húsodba marad,
Hisztizik, vért és gennyet ereszt,
Rád fonódik és magával ragad.*

Miskolc, 1969. február

***

VÁNDOR VAGYOK

*Vándor vagyok,
Bottal a kezemben,
Támaszkodom fáradt
Önmagamra.
Fényévekben számolom
Az időt,
Megszokásnak rajtam
Nincs hatalma.*

*Fáradt vagyok
Bottal a kezemben
Arcul csapok hagyományokat,
Keresve képzelet nyugalmát
Látom barlang-szájú holnapjaimat.*

Miskolc, 1969. február

***

ZAVAROS ÁLMOK

(avagy az éjszaka impressziói)

*A vonatok sátán-röheje
Zuhogott bele az éjszakába,
A sínek sikoltó kísértése
Hol eléje vágott, hol utána.*

*

*A félelmetes üregű nyugtalanság
Csak mélyíti árkát, húz, vezet,
Ahogy hüllő-karokkal ezreket
Csábított, hiéna kacagású élvezet.*

*

*Megtört fényű, sápadó Jelen,
Koszos fészken döglődő patkány
Nézz le végre mi van idelenn,
Fényes élet búzló szeméthalmán.*

*

*Jöttek részeg csetlésű Holnapok,
Belehimbálóztak a homályba,
Mosatlan szájú holt jajok,
Kérges fényű tűzfészkek virága.*

Miskolc, 1969. február

***

HAGYTATOK MONDANIVALÓT

*Már megírták
Az erdők zöld-dalát,
Hangák, repkények,
Füvek illatát.
Meséltek kék-fodru
Felhő-fürdőről,
Szóltak már habkönnyű
Zsongó levegőről,
Zenéltek mámorról,
Borról, szeretőkről,
Daloltak, fecsegték
Húségről, nőkről,
Zöld szavú lombról,
Kék-szavú égről,
Halk-szavú nyárról,
Zord-szavú télről,
Izmos nappalokról,
Fáradt éjszakákról,*

Betegség, munka
Izzadtság szagáról.
Volt már fojtott csend,
Izzó, vörös mámor,
Volt már téboly,
Őrült kéjes álom,
Hüllő, tenger, szikla,
Lidércfény a lápon.
Ókor, jelen, jövő
Már versekben megírva
Volt sok irányzat,
Követni ki bírja,
Volt sok művész-eszme,
Hol a barokkot „izmusok”
Divatja követte.
Volt békés, rokokós,
Pöffedt, langyos század,
Volt úgy, hogy felégett
Álmod, békéd, házad.
Volt lüktető agy-gép,
S szűk, csenevész elmék,
Értelem, ész híján
Háborús rémtermék.
Voltak üldözések,
Történelmi évek,
Hol üdvrivalgás, hol
„kuss” volt az észnek.
Voltak gyarmatok,
S vérszívó férgek,
Voltak államok
És „feketék- fehérek”.
Volt Keleti-front
És volt nyugati zóna,
Bombával teleszórt
Búzló, néma róna.
Volt auswitzi-tábor
Emberhúst tüzelő,

Testvér-testvér ellen
Ököltre menő.
Volt szennyes vérpatak,
Néma hullakamra,
Sárga embercsontok
Humusznak talajba.
Volt gyászvirág s
Hidrogén bomba feltalálva,
Isten küldte tán Hirosimára?
Mégpörkölt évek
Gyásza, szennye, mocska,
Mind le vannak írva
Már a könyvlapokra.
Szépség – szenny,
Szomorúság – remény
Te minden megvoltál,
Mit találjak fel én?
Az állat, hogy talpra állt
Fegyverét faragta,
Hogy „emberi” kézjegyét
Zsákmányába hagyja.
Szerzett, ölt, rabolt,
Így múltak az évek,
S az ember, az Ember
Mindent fegyverré tett.
Fegyver lett a tollból,
Tollból a kiáltvány,
Új korszak, új eső-utáni
Szivárvány.
Mindent végig írtak,
Mindent végig éltek,
Ó-kort, kultúrát, hol
Ma sincs enyészet;
Autodafét, középkort,
Szegénységet, pompát,
Állított sok század
Sok híres bitófát.

Voltak királyok,
Tudósok és bölcsek,
Barokkra táncoltak
Kényes udvarhölgyek,
Voltak lovagok,
Majd forradalmak, dalok,
A föld minden században
Megtisztulhatott.
Táncolt a világ
Klasszikusra, jazzre,
Fiatal nemzedék
Őrjöngve követte
Kora, vére divatját,
Mi újat hozhatott,
Mert repülni holdra
Is már megszokott.
Mindenről pengették
Már a költői lantot,
Jövőt is énekelt már
Sok ezernyi dalnok.
E kevés, mi enyém még:
Az Emberiség,
A Béke, a Fény,
A Lélek, a Büszkeség,
A Jó, a Rossz,
A Gonosz, az Igaz,
A nyugalom, feledés,
Emlékezés – tavasz.
A színek, a művészet,
A hangok, a Szerelem,
A Múlt, Jelen, Jövő
A Lét, a Történelem.

Miskolc, 1969. február

***

HOGY TUDTÁL MENNI?

*Fáradt múltú jelenbe toppantál,
Gyöngy-könnyű szűzi arcon,
Fehér halált kísértő, hitetlen
Kezeket kulcsoló imára tenni.
De mond; hogy tudtál menni,
Hogy tudtál menni?*

*Tajtékozó kétségek üvöltöttek,
Kétkedő szemgolyók forogtak vérben,
Sárban, csillag-ragyogású örömben,
Létet szarvas-üvöltő semmibe venni,
De mond; hogy tudtál menni,
Hogy tudtál menni?*

*Vassal kiveret ragyás világ volt,
Búzös gyomrából odvas fogain szúrte
Rothadó leheletét, felpuffedt
Beleit ég-ablakba tenni.
De mond; hogy tudtál menni,
Hogy tudtál menni?*

*Csillag-koccanású szavak, mint
Apró aranyhalak cseppfolyós közegbe,
Arany-szakállú permetek hulltak fülembe
Bújtak, pikkelyes hüllők fülkagylóba melegedni,
De mond; hogy tudtál menni,
Hogy tudtál menni?*

*Megropogtatja sejtjeim a dér,
Vatta magányba bújik hang-kígyó
Dübörgő hangya-raj homlokomon a bőrt,
Vért, szigorú-mosoly-képem kezdik enni,
De mond; hogy tudtál menni,
Hogy tudtál menni?*

*Itt maradtam csontig lerágva,
Szem-folyam keresztül-kasul,
Vegyülve agysejtekkel, nyállal,
Vérrel, szőrrel, köpködő hal-szívem
Emlék uszonyával,
Hangyák nyüzsgő hadával,
Agyamba fészkelő hangya-peték hadával,
Fog-dárdás pöffedt-nyelvű zárral
Számban a fagyott roppant kiáltással.
Fogaimat kiverte a jaj-szó,
Remegő lágy virág nőtt a számba,
Ként engedett magából, dög-keserű nedvet,
S rászoktatott a jajgatásra.*

*Cincog, vinnyog a füstös-fényű megértés
A lét-bibliáját fellapoztad,
Megkeményedett kéz-lelkeddel
A lapokat nem hajtottad.*

*Te tudtad, hogy mit kell tenni!
Te tudtad, hogy mit kell tenni!
Időben el kell menni!
S Te időben el tudtál menni!*

Miskolc, 1969. március 24.

***

KI AKAROM NYITNI A SZEMEM...

*Ki akarom nyitni a szemem,
Megkocogtatom hát szaru-csőrömmel
Vékony hártájú tojáshéj burkomat,
Hogy kiszabadítsam vércse hangomat
A héj-börtönéből, hogy repülni engedjem
A gyöngyház fellegekbe, hogy tudóm*

*Hang-teste belefúródjon a létezésbe,
Ne ütközzön többé börtönébe,
Elszaggatom a függőség köldökzsinórját,
Friss tengeri sót szórók a sebre,
Hogy üvöltsön a testben lakó
Ezüst-páncélú ördög, kettős erővel
Nyálát fröccsentve, hogy sisteregjen,
Mint forró vasra öntött szenny lé.
Ha burkom erősnek bizonyulna,
Nem fog hangom csenddé merevülni,
Majd osztódom, vagy Isten tudja,
Másképp fogom magam megszülni.*

Miskolc, 1969. március 24.

***

KIRAGADTÁL

*Kiragadtál gyanta-méz illatú
Sárga lustaságból, a hernyó-testű
Reszkető magányból, hüllő, bőregér
Fülledt barlangjából.
Kicsaltál a vibra -fényre,
Belöktél Idő-menedékbe,
Míg vak szemem szokja a fényt,
Míg celofán hárttyáját levedli,
Otthagyja, mint farkát a gyík,
Ahogy a kígyó-surranású fényt észleli.
Kilöktél lihegő, lágy tollú napra,
Körbenézett a nap kacagva,
Penész-arcomon üveg-szemem
Hárttya-foltja, mint papíron a
Zsír pecsétje, maradt a porba
Sütkérezve, egyre nőve, befonva
Szürke-köd-hályoggal az
Embrió-vérű seregeket,
Zsilipet nyitott az embereknek.*

*Itt álltam köztük, jöttünk
Méh-burokból.
Kivonszoltál az ős-szemű napra
S azóta vagy én vagyok vak,
Vagy a világ van hályoggal
Betakarva.*

Miskolc, 1969. március 24.

***

HAJNAL

*A megtépett éj lomhán tovább vonul,
A hajnal térdel előtte bambán,
S mint hülyék arcán a nyál, végig
Csorog a gyanta a fák redves karján.
Magukhoz kulcsolják a reggelt,
A rubin-fonatú sugarakat, s úgy
Szívják magukba a fényáldást,
Mintha tudnák, mily rövid a nap.*

***

ÉBREDÉS

*Egyenként tépted ki tollaimat,
S a vértöví toll-hüvely nedvezett.
Egy bolygó egy másikat kergetett,
S magával ragadta szárnyaimat,
S vitte vérző, könnyező tollamat,
Szél-röptű hangtalan vitte,
S vele az új világot megtermékenyítette.*

Miskolc, 1969. március 24.

***

A HUSZONHARMADIK

*Lehullt a húsz vörös virág,
Lehullt a huszonegy,
Huszonkét vörös virág,
S utána minden egyre megy.*

*Több nem volt, vérző virágszirom,
Lehulló hervadt holnapok,
Lekókadtt, fonnyadó napok
Láthatod ma már hol vagyok.*

*Húsz tüzelő vörös öröm,
Huszonegy tündöklő pillanat,
Bíbor-szerelmes éveim
Elhervadt, gyötört múltja vagy.*

*Új csokorba kötését várom,
Új szírom bársony csókjait,
Meghozod újabb bíbor-csokrom,
Mond – Ó – Huszonharmadik?*

Miskolc, 1969. április 11.

***

MÁR MINDENT ELRENDEZTEM MAGAMBAN

*Így csendben vonulok
Hozzátok menedékért,
Kanyarintva a betűket,
Hallgatni papíron
Sercegését a tollnak,
S holnap, ismét
Frissen ébredek.
Új szavak ragadják
Meg kezem, s húzzák
Formálják a betűket,
Apró szelet papírok
Telnek meg veletek,*

Szavak, ti kik
Velem maradtok,
S leírva így lesztek
Húsz év múlva is hűek
Kezemhez, szívemhez,
Gondolataimhoz,
Mik akkorra talán
Már nevetnek naiv sorain
Mostani gondolataimnak.

Szavak: - leírva
Nagyszerű líra,
Csendben kísérő néma vigasz,
S ha szomorú a szemem
Leírok kacagást
S a kerek betűket
Csillogón követem.

Szavak: leírva
papírra,
békém ti vagytok,
Társaim, barátaim nekem.

Szavak: jövőm értelmét,
Lassú surranású léptét,
Megszületéseitekben látom.

Miskolc, 1969. június 9.

***

TAVASZOK

Nem ez az első tavasz,
Amikor megmozdulnak a rügyek,
S valami büszke pattanással
Búcsút intenek a réginek.

*Nem ez az első tavasz
Mikor felsikoltanak a fák,
S a világ jégpáncél burka
Recsegtve jelez rianást.*

*Foggal tépett, kéjtől égett
Száműzött hajnalú jelen,
Nem első tavaszod forrong,
Őrjöng, kitör s győz idelenn.*

*S én megalkuszom mindegyikkel,
Remélve várok új tavaszt,
Te becsapsz, gúnyosan kacagsz,
S meghozod mindig ugyanazt.*

Miskolc, 1969. június 9.

***

AZ ELMENŐKHÖZ

*Kínnal fordulok felétek
Elmenők,
Már nem is félúton levők,
Hisz Ti vissza már nem
Fordultok.
Érc-csigolyátok már
Nem engedi,
Hogy visszanézzetek,
Hogy intsetek,
Vagy kérjeteK,
S én kemény arccal
Számolom az elmenőket,
S a sötétben tán*

*Megtépem ruhám,
Vezeklem.
Hisz én zavartam*

*Mind el őket,
Az elmenőket.*

Miskolc, 1969. június

1970

HÁBORÚZIK A HATÁR

*Szemben a lusta dombokon
Nem mozgott más csak kukoricaszár
Ha arra jártál hallhattad,
Háborúzik a határ.
Kardcsörtetés volt iszonyú,
száraz kukorica-katonák
Egymást aprítva hulltak
S félték az égi támadást.
Fehér, s varjú-tarka volt a világ,
A ligetekben megpihent a szél,
Szél-szaggatta könnyű ág,
Égbeszállt, majd földre ért.
Tágléptű könnyű pillanattal
Borzolódik, oson a jelen,
Kardcsörtetők béke van már
A dombokon, s a völgyben lenn.*

Miskolc, 1970.

***

ÖRÖKSÉG

*Apám őse az öreg Kín-adó.
Apám a kínját átadta nekem,
Egy életen át kínlódhatom
Furcsa örökségemen.*

***

A KINCS

*A világ hallgat
Én sem ordítok.
Nem is szólok,
Nincs is szavam,
Szavam sincs,
Hallgatag a hallgatásom,
Másom meg nincs
Ez kincs.*

Miskolc, 1970.

***

VIETNAM EGE ALATT HALDOKLÓ GONDOLATOK

*Még? – mégsem!
Föld? – mégsem!
Zúg? – mégsem!
Biztonság? – kétlem!
Háború? – vérzem!
Dicsőség? – érdem!
Lassan bevégezem,
Nem áldoz értem
Eltipor érzem,
Éltem van veszélyben.
Béke van? – mégsem
Feketén – fehéren
Füzdünk a vérben
Szerteszéjjel,
Nem marad épen
Semmiképpen
Jelenlétem?
Csak meghökkent a
Vérengzésen.*

*Homlokkal a földbe harap,
S már örökre nyugton marad,
My-Layra hold újév köszönt.*

Miskolc, 1970. január

***

MEGÁLLOK GYERMEKKOROM ELŐTT

*A gyár salak-belű
Gyomrával falta fel
A telepeket, a
Kacsalábon forgó
Viskókat, ahol
Nevelkedett egy
Mesében élő
Gyermekcsapat,
Szutykos, bohém
Kalandor-kort,
Csatangoló, bogáncsos,
Szabadságot habzsoló,
Dinnye-faló
Mezítlábas csapat,
S hitte: a világ
Nem szélesebb,
Mint-e telep
Rendetlen rendje,
Tyúkólba épített vára,
A gyárak szennye,
Mocskossága
Aranypor szemükben,
S vigyázva semmire
Sem ügyeltek.
Elmúltak az alma-ízű
Ifjú évek,
Telep – mögötted
Messze nézek.*

*Csak a gyár van,
Gránit szürke,
Kerete mint a vulkán
Vörös-ínyú, izzó
Salakos, szegényes
Odúját, kis fészket
E gazdag ifjúságnak
Könyörtelenül elemészted.*

Miskolc, 1969. január

***

ÚJ IKARUS

*Megtéptem minden élőlényt,
Megtéptem minden embert,
Megtéptem önmagam,
Huszonöt éven át.
Gyűjtöttem pihéket, tollat,
Hogy viasszal, kinnal
Készítsek Ikarus-szárnyakat.
Magasba vágytam,
Szabadságra vágytam,
Fényre vágytam,
Szárnyalni vágytam
Repültek gondolataim.
A világ apró
Por-tollait ragasztottam
Néma türelemmel,
Kedvvel, huszonöt évemmel.
Szárnyakat kaptam
Gyémánt-kemény hitem,
Kövült emlékeim,
Megszokásom
Csapkodtak köröttem,
Ahogy felemelkedtem a*

*Nap felé – erődhez –
Melegedtem.
Lábam húzta ezer veszedelemmel
A tenger,
De csak mentem,
Fény-özönnel, fény-glóriával
Fejem felett,
Lebegtem hittel, örömmel,
Szerелеmmel, huszonöt évemmel,
S meg nem éghettem.*

Miskolc, 1970. február

***

ÍGY KELLENE

*Szabályos rendemet
Szétzilálni és
Nem csinálni!
Meguntra üszkösíteni
Tehetlenségem
Börtönbe zárt
Kételyeim, félelmeim
Örökös őrzését.
Hagy kitörni,
Futni, bizonytalanná
Váltani napjaimat,
Napjaim bizonyosságát
Kiköpni – ha ráforrott –
Torz lelkeimmel együtt,
S lábaimmal megtaposni,
Hogy ne pusztítsam
Önmagam.
Kacagni a széllel,
Futni a napokkal,
S átkarolni a világot*

Örömmel, s olykor
Nem tudni mit csinállok.
Életörömmel fonni
Be a napokat,
Mint ökörnyálás
Rétet, gázolni a
Színekben, létben, hitben,
Nyakig lenni optimizmussal,
Gyerekes szenvedéllyel.
Így kellene,
Nem sötéten!
Keserű nyállal
Befröcskölni a
Világot gyűlölettel,
Bevonni szennyel,
Önsanyargatóvá lenni.
Miért félem az életet
Élni? Szeretni kell
Nem eltemetni.

Miskolc, 1970. október 14.

***

BUMERÁNG

Te templomba vittél
- gúnyból –
én szent lettem.
Te tombolni hívtál,
Én vezekeltem.
Te könnyet kértél
Én megdermedtem,
Te csókot kértél
Én bezárkóztam,
Vágyva csókra
Odúmba bújtam.

*Ezer gondolatot
Kergettem,
Testben, lélekben
Mégis merev lettem,
Mindent bocsátó
Tüzed hideg,
érzem, tőle fel
nem engedhetek.*

Miskolc, 1970. június

***

ILYEN VOLTAM

*Ha kacagtam, belül sírtam,
Kiáltottam, csendes voltam.
Ha daloltam elborultam,
Fájdalmamban csak daloltam.*

***

KÖZELSÉGED

*Vízszilánkok szétpattanva
Vízforgácsot szerte szórva
Zubog robajjal esésed,
Kidőlt fa-korona susogása,
Szár az test Niagarája.*

***

FÉLELMEM

*Félsz-hajtod kerekeit e malomnak,
Őrjítőjét e nyugalomnak,
Beszáguldod a kísértet völgyet,*

*Torzan ontasz fekete könnyet,
Ki festesz vén satrafának,
Prédául odadobsz a mának.*

Miskolc, 1970.

***

HAJNALI ADAKOZÓK

*Kopott a léptem,
S folt-virág ruhám
Fáradt szeleknek
Fúrt menedéke.
Fösvény-derűm
Kolduló kalapját
Nagyvilágként
Dobja eléje.
S gyűlik halomra
Sok fakó reggel,
Mit szánakozva adtatok.
Ti nagyképű adakozók
Mily siralmas
Koldusok voltatok.*

Miskolc, 1970. május 26.

***

MENEKÜLVE

*A megszokás szürke börtönének
Vas-hideg, szilárd rácsait
Szaggatva, rázva menekültem
Az egyhangúság ujjait feszegetve
Le dermedő, kövült testemről,
Féltem, ordító ürességgel*

*Tépvé odvas záp-fogával
Az Idő megőrjít, megöl.
Gipszvigyorba merevedő
Napok elől menekültem,
Csontos, egyhangú vak-napoktól,
Menekültem sápadt holnapot követő
Mindent hazudó megszokottól.*

Miskolc, 1970.

***

FÉL-ÁLOMBAN

*Beteg-lelkű hajnalok
Üdvözöltek ájult esővel,
Haldokló morgással,
Északi fénnnyel.
Keményen csapkodták
Ablakom szárnyát,
A ház majd felszállt
Vele, s indult volna el
Könnyű ágyam
A viharok hajnali orgiáján.
Anyám kísértet alakja
Hajtotta be az ablak
Lángoló fáját,
Törölte hús ingével
Homlokom.
Villám királyok
Köszöntöttek,
s én melléd álmodtam
magam.*

Miskolc, 1970. július 1.

***

AZ ESTEK TÖBBÉ NÉMÁN NEM KÖSZÖNNEK

*Megátalkodott magányom
Szürke kopói szaggatják
Rozsdás küszöböm
Vaspántjait.
Ablakon szököm,
Prédául lelkem
Otthagynom,
A világban fehér bottal
Kopogtatom
Magam előtt az utat,
Hogy megértsem,
Kövessem vak világomat
Hol még bizonytalan
Mindig a léptem.
Te karom alá nyúlsz
Keményen,
Átvezetsz és biztonságot
Adsz. Magányom vicsorgva
Nyüszít utánam,
De acélkemény hátam
Bizonytalanul nem hajol meg,
Az estek többé némán
Nem köszönnek.*

Miskolc, 1970. aug. 20.

***

NAPOK

*Meztelen talpú
Nappalok csattogtak
Hátam országútján, s
Leszegni kényszerítették
Fejem, hogy ráléphessenek,
Hogy derűt soha
Ne lássak az égen,*

*Járták a napok
Keményen
Lassú útjukat.
Durva szövésű
Posztóba bújtatták
Szemem,
S ha átégette olykor
Nézetem,
Parazsam rongyszagú
Volt, hamuja
Hűlő ezüst,
Erőre kapó s elszálló,
Szél tépte gyenge füst.*

Miskolc, 1970.

***

A MAGÁNY KUTYÁJA

*A magány mellém-
Szegődött kutyának,
S kísér makacsul,
Hűséggel.
Káromkodva rúgtam
Magamtól, kergettem
De magányom szürke
Kutyája lábamhoz
Helyezett
Bozontos fejet,
Kezem tétován
Beletúrt, s
Visszapergette belém
A megkövült könnyeket.*

Miskolc, 1970.

***

ÉJJELI VIHAR

*Az éjszaka villogva
Hányta magára a keresztet,
Dörögve bömbölt hozzá imát,
Hatalmas arcát
Esőkönnyek mosták,
Az éj viharral vezeklett.
Fűzfahaj zuhatagába
Vágtatott a szél,
Fény és hang csapott le
Egy-egy szálba,
Ősz-gubancát tövig sújtotta
Feketén meredtek,
Vakon, égetten a tájba.
Lassan csitultak
Vinnnyogó félelmek,
Párnába fúródó fejek
Homlokán
Hajnal derengett.
Az éj lassan vonult
el viharával,
villogó-dörgő
átok-szavával.
A hajnal megtisztult
Béke volt.*

Miskolc, 1970. június 24.

***

ÚTBAN

*A szűk kitérésű világba
Bele zúborog a zsivaly,
S a füledt-fáradtságú hajnalok
Soványabbak, mint tavaly.*

S ez így megy évről-évre,
Fáradhatatlan gond útján
Kísértő sivárság, töprengék
Köddé enyésző idő múltján.
Várom a perc robbanását,
Hogy szilánkra szaggatja a jelent,
De tespedek, sűrű-lagymatag,
S csak bűdöset érzek „idelent”.
De, hogy széttiporjam néma küszködésem,
Hogy megrázzam penészes csontjaim
Csak gyerekes világ-igét zengek,
S hűvösek a csókjaim.
Nincs erőm, a tettem gyáva,
Erőtlen hangszilánk-kiáltás,
nyúlós, kocsonyás,
- utamon átok van nem áldás.
Még nem szilárd a hovatarozás;
A templom előtt még kérdő félelemmel,
De pártodat már elfogadom,
Lépek ügyetlen csetlésekkel,
S már határozottságomat fitogtatom.
Az Idő szuvassá rágja fekhelyem,
S én meddő gondokkal küszködöm,
Várom az ihletet, s az alkotás
Megáll a szürkére koptatott küszöbön.

Miskolc, 1970.

***

NE MÉG!

Indigó színű éjszakák
Kettőzték meg félelmemet,
A rőtfényű bizonytalanság
Alkotott időt, teret.
Hányadik évem reggele

Érik zamatos gyümölcsé,
Csüng nedűt kínáló
Részeggé tevő erőt,
S a bűvös napok
- csak előttem látszó –
könnyed futása reményt keltő.
Elérem őket, s már csak
Megszokott szürke tegnapiak
Mit kapok tőletek?
Ismétlését önmagamnak,
S önmagatoknak.
Ne így érleljetek.
A gyümölcs mosolyába
Ne fojtsátok bele
Komisz, csípős karmotok
Kegyetlen leheletét,
Ne még! Ne még!
Ne így hozzátok rá
A telet, beléfojtva
Élete vágyát, zamatát,
A megtermékenyülésre
Váró magot.
Indigó színű éjszakák
Ne így hozzátok
Gyilkos harmatot.

Miskolc, 1970.

***

HANGTALANUL AZ ÉJSZAKÁBAN

Csendes léptű éjszakák
Vonták le gyászos leplüket
A duzzadó szemhéjra,
Mi könnyeket nem szült,
Csak égető, maró, vörös

*Karikákat szórt a
Magányos szoba
Csendjébe, utcáról kukucskáló
Lámpa világánál kelve táncra
Hangtalanul az éjszakába.*

***

ÁSÍTÓ ABLAKOMON TÚL

*Lekuporgott az éjszaka,
S északi fényt szült
A gondolat, hogy
Ásító ablakomon túl
Őrzöd bojtos-hálósipka-álmát,
Polgári nyugalom fészket,
Te szabad-szelű öröm.*

***

HANG MONTÁZS

*A csend olyan súlyosan
Ereszkedett le, hogy szinte
Megnyomta a csengőt,
S az éles hang cikk-cakkban
Zilálta szét a teret,
Száguldott, majd pihent keveset.
Lecsapott vijjogó hangon,
E némaságot költött madár
Szárnyai törötten
Szétterültek szobám fakó-falán.*

Miskolc, 1970.

***

IDŐ-KORBÁCS

*Az Idő fekete szárnya
Telepedett nehéz mellemre,
Kidobta szívem, s rágta
Éles körmeivel
Sebesebb dobolásra
Inspirálta, korbácsolta
Munkára, rohanásra,
Őrjöngésre, tombolásra,
S tágítani próbálta
A vérnek pályáját,
Hogy hömpölyöggjön
Bennem, száguldozza be
Hálózatát testemben,
Zakatoljon sikitva
Agyamban, élővé tegyen
Míg érdemes, mert
Elcsattognak a sas-
Szárnyai felettem,
Megcsendesül, nyugovóra tér
Fáradt útján a vér,
Elalszik csendben a lelke,
Redőnyét lassan leeresztem,
Őszi nap süt,
Megöregszem.*

Miskolc, 1970. július 6.

***

BÉKÉLÉS

*Csendesebbek már a hajnalok,
Fényes-szelű ábránd-suttogásokat
Hallgatok, melyek távoli
Megbabonázott képeim
Reménykedő csokrát
Hullatják szét.*

*Rájuk lépek,
Könnyek nélkül
Taposva éveim
Szétfoszló álmain;
Munkával keltem a napot!*

Miskolc

***

AZ ÖREG

*Könnyeid hulló csillagát
Taposta le az ég a sárba,
Egymagad voltál,
Leigázva, s húztad a
Korhadó keresztet,
Száz gyermeked
Mind eleresztett.
Nem könyörögtél
Jaj-szóval,
Vénséged tépett rongyait
Üszkös lábadhoz húztad,
Fogatlan ínnyel vigyorogtad
A halált, már
Százszor megúsztad.
És élni tudtál még
Volt erőd,
Észrevétlen hagytad
A temetőt.
Reszkető kezed
Zsíros kalappal
Üdvözölte a világot
Minden meg-meg
Induló nappal.*

Miskolc, 1970. július

***

AZ ÖREG HÁZASPÁR

*Meguntak, fáradt betegek,
Elesett éles idegek,
Rikácsoló, üszkös, hamuszín
Az aggkoré megannyi kín;
Őrjöngő lázas unalom
Esténként, ahogy körül oson
Vedlett fotelon, avas párnán
Enyész az Idő penész virágán
Kócos fejetek sorra ledől,
Itt maradtok öreg-egyedül.*

Miskolc

***

A MEGSZABADÍTOTT

*Gyom ül be gondolataimba,
Agyamba szép képeket
Borít be kusza dudva.
Pokolra lángol a lelkem,
Hát eleresztem
Egyetlen szép mondanivalómat,
Ő talán még megszabadulhat.*

Miskolc, 1970.

***

A LŐVÉREKBEN

*Fújt a szél,
Szóltak a harangok,
Vagy vörösbort
Ittak az emberek.*

*Erjedő fény
Kakukk-szóval
Hajnalod eltünteted.
Nappalod lengő,
Üde léptű,
Csákód az árnyék
Kackiás,
Meleged napom
Arany-palástja,
Békém –gyönyöröm
Semmi más.*

Sopron, 1970. május 26.

***

MESSZE HÍVSZ

*Talpam ide ragadt
Ehhez a földhöz,
Elhúzhatsz, hajamnál
Fogva cibálhatsz.
Elszakadhatok tőle,
Csak csattanó talpam bőre
Marad a földhöz ragadva,
S fájdalom nélkül
A nyershúson – tudom -
Többé, nem léphetek!*

Miskolc, 1970.

***

NEM FOGTOK SÍRNI LÁTNI!

*Nem fogtok sírni látni,
Mert könnyeim gyöngy-
Temetője lesz gyomrom,
Hová mérgem, átkom,*

Szitkom lehordom.
Mert azt sem érdemlitek,
Hogy gyöngének lássatok,
Hogy drámát élvezzetek,
Vagy bohózatot
Arcom színpadán.
Csak márvány-kemény
Fagyott mosoly
Mi egyformán jár
Majd mindötöknek,
Egyforma halvány-
Derű lebeg körül,
S temetőbe ha
Tömörül a könnyek
Üveg-gyöngy pergése,
Dübörögve görög le
Gyomrom sötét falán,
Csattogással dobol
Agyamon az éhes sakál.
Idegeim ha sztrájkba
Lépnek, vértézve
Állok elétek, merev arcomon
Nem lesz ott háborúm nyoma,
S ha a Gyenge mégis én leszek,
Dúlt hadú bensőm
Nem fog kitörni
- örömtökre – soha.

Miskolc, 1970.

***

NE FÉLD...

Ne féld az átkom,
Ne féld a hangom,
Kacajom metsző hidegét,
Sikongó-félő álmaimnak

*Ijedten vibráló idegét.
Vágd ki az utam gyöngy-csapását,
Duplázd meg sápadt hangomat,
Keress kétkedő bensőmben
Belém zárkózott Önmagad.*

***

PRÓZÁBAN

*Nem akarom félni az emberek
Száját, szavát; az egyedüllét békességét
Akarom magamnak megszerezni.
Nem akarom félni az elhagyatottságot,
Hacsak nem a nagy-szerelem vált meg tőle.
Nem akarok mások szája miatt
Szenvedni társsal,
Inkább elégedett leszek társ nélkül,
Könyveim, képeim vesznek körül,
Smetana szól, s emlékeimmel építem
Holnapjaimat, nem engedve abból,
Hogy ne váltsa meg nevem a világot,
De holnapjaim a csendes, egyszerű
Boldogság holnapjai legyenek,
A szerelem apró jegyei, a holnapba
Lépés kapuja előtt, hol gátlásaim
Ruhatárba tehetem, s a mások
Boldogulását önmagamban megkereshetem.*

Miskolc, 1970. augusztus 26.

***

VISSZAVÁGÁS

*Megszaggatott sebeim vérét
Fröcskölöm Rád,
Éles karommal tépek húsodba,*

*Kínlódó múltam
Korbácsaival vagdallak,
Könyörgő és megkeményedő
Szemedben látom
Hajdani könnyeimet, átkomat,
Gyűlöletemet,
S irántad érzett közönyöm
Felborzolt idegeivel
Olykor sajnálatom
Völgyébe doblak,
Megcsókolom keserű szád,
Temetőjét a tegnapioknak.*

Miskolc, 1970. augusztus 13.

***

SZAVAID

*Öblös butykos sötét száján
Bugyognak szavaid,
Nagyot bukfencezve,
Verembe esve koppannak,
Vagy már barlangjukból
Kiérve a fényre semmivé
Lesznek, hatástalanná,
Alaktalanná.
Omlanak nyers-tészta sárgán,
Vagy utat keresnek agyamhoz,
Megtermékenyülésre utat egy maghoz,
De magtalan szavad.
Hiába keresztezem szavakkal
Küszködve, kacagva, vicsorogva,
Közös gondolat-mondatunk
Nem fog megszületni.*

***

IDŐ-BOSSZÚ

*Hajtottam a tétova-léptű időt,
Félig könnyel, félig indulattal,
Erőd, szikrázó hatalmad
Küldtem el harcra önmagammal.*

*Lángléptű harcunk, szó-háborúnk,
Dühöngve vívott csend-csaták,
Távoli sikoly, idéetlen kacaj
Két dimenzió, de egy világ.*

*A végtelenre bíztam háborúnkát,
Dob-dübürgésnek vészt jósló szavad
Taktikáját az idő mérte,
Elfogadva, vértre lépve marad.*

*Hittem, hogy arc-börtönében szeme foglyom,
Lehajló feje bitóm alatt,
E gondolattárt vagy lehullva őrzöm,
Vagy az őrizni engem, helyén marad.*

*Kacagva hittem menni készül,
Kapum már tárult sürgetőn,
Tudtam az útja visszatérő,
Közönyöm csattant az elmenőn.*

*Az idő bosszút állt csatánkon,
Halkuló magamnál békére jutottam vele,
Simuló hajnallal kezemhez, kerestem,
Fény lett, s ködszerűvé vált már helye.*

1970. május 10.

***

KÉSŐI MEGÉRTÉS

*A nagy Sátán félelmét féltem,
Dübörgésed már megértem.
Féltem sziszegő-kígyó szavad,
A Démon volt az nem Te magad,
Nem „hang” volt az csak biztonságod,
Magadba bújtál már tisztán látok.
A benned vigyorgó örökös kaján
Sötét csendem nem borzolja már.
Adyval alszom, Adyval kelek,
Én hitetlen, hát térdepelek?
Könyörgve kérek altatókat,
Csókolom kezét a bakónak,
Megkezdett strófád folytatnám talán,
Kopott csendembe csüng a borzadály.
„Vörös figurád” itt maradt nekem.
„Pátoszod” izzó, a világ szenttelen.
Mérföldeket rúgok a porba,
Kínjaim csókolom rá egy szoborra.
Üres marokkal utánad nyúlok,
Tétován százfelé indulok.
Nem kérdem már, hogy meddig érek,
Én úgy is mindenről lekések.*

Május 15.

***

SZOMORÚAN

*Lehajtod csendben
Máskor gond-ütő fejed,
S a beszédes kezek
Most némaságra intenek.*

***

FORDULJ HOZZÁM

*Fáradt arcú, ráncos, koldus reggel,
Fordulj hozzám értő, éltető kezekkel.
Fordulj hozzám gonddal,
Tágszavú nappal, s takarj napod után
Békés est-kalappal.*

***

MINDEN NYÁR UTÁN

*Rozsdásan csikorgott
Lelkemben a nyárnak
Elmúlása,*

*A fáradtan hulló
Levelek peregtek
A sárga
Sáros pusztulásba.*

***

VOLTÁL

*Voltál, hogy
Az lehessenek
Ami lettem.
Voltál, így emlékeim
Gyorsabban temettem,
Voltál, de csak
Vajúdtunk a kínban,
Külön úton,
Mégis elszakítlan.*

1970. június 29.

***

HA LEIGÁZOL, MEGKEGYELMEZEK

*Háborúba taszítottam
Lelkemet, vívja meg
Harcát ellened.
Győzelmét csak
Akkor ülje meg,
Ha leigázol
megkegyelmezek!*

Miskolc, 1970. Június

***

KÍNNAL VELED

*Csókjaink a szánkra hidegültek,
Légbevesző szárnyatlan madár
Hangunk hüllő-hideg átok
Súlyát kínnal nyögtük,
Hibás tettünket egymásnak
Kéz-bilincselte torokkal hörögtük.
Könnyeinke már régen elapadtak,
Hogy villámokat szórjon csak szemünk,
Tépett kedvvel üdvözöltük egymást,
Fojtott öröm volt; nem menekülünk.
Térdelni sem tudtunk, mosolyunk sem volt,
Vér-verejték küszködéssel neveltünk,
Fulladt némasággal, hanggal verekedtünk,
Féltünk, s féltünkben győzedelmeskedtünk.
Nem kéj, s szerelem volt a hatalmad,
Csak nyűgös kutya-hűséged volt nyűg és öröm,
Ha kiégett kínomban fel nem rúgom,
Békés percemben még megköszönöm.*

Miskolc, 1970. Június 29.

***

DENEVÉR ÉLETET ÉLSZ

*Denevér életet élsz,
Sötét lebujsz barlangjaiban
Csüngsz vaksin, fejjel lefelé
Ragyogó nappalokon.
S az éjszakák gyújtanak
Fényt szemedben, elmédben,
S szárnyra kelsz
Rút csattogással,
Harcot vívva az éjszakával,
Félve fény felé törni,
Hogy Ikarus-sorsára jutsz,
Félve a bíbor-korong parazsától
Mebújsz a nyirkos zeg-zugokba,
Csak rikácsolás nagy szavad
Hogy: „hatalmad égig ér”...
Érzem, Te nem szirti sas vagy,
Csak szánalmas bőregér.*

Miskolc, 1970.

***

HAJNAL

*Arcod forró szilánkjain
Megdermed a harmat,
S áztatott medrein elindul
Két útú nyugalmad.
Kemence-padka vállaid
Között, békés öbölre
Lel a gyönyör,
S vibráló lábaiddal
Vad táncra készteted
Az éjszakát,
Mi lassan elköszön.*

Miskolc, 1970.

***

HITTEL

*Hit nélkül nem megy
Hit nélkül nem megy.
Hit kell!
Hittel!
Hittel, nem kevéssel,
Kevesebb hitetlennel
Hihetetlen
Mi minden
Igazabb!*

Miskolc

1971

A BÉKÉT HOZÓNAK

*Megtermékenyült bennem
Pillantásod ezernyi mondanivalója,
S szült örömet,
Nem kínzó vágyat,
Sárba rángató napot,
De sok nyugodt órájú holnapot
Szült; nem szemem sarkába
Szarkalábat,
Nem gyomromba rángató ideget,
Nem zaklatott könnyű találkákat,
Békét hoztál, derűt, meleget.*

Miskolc, 1971.

***

MÁR NEM ELÉG!

*Már nem elegendők a percek,
Már minden kevés a pillanattól,
Távol vagy, s rohanni tudnék
A bennem tomboló indulattól.*

*Már nem elég, hogy valahol vagy,
ár örökké kell Téged látni,
Nem hallom hangod mellettem,
Sírni szeretnék, kiabálni.*

*Már nem elég, hogy tudom léted,
Hogy érzékeim már Veled rezegnek,
A lüktetésed, a vérkeringésed kell
A bennem kígyózó ereknek.
Már nem elég, hogy valahol élsz,
Már bennem kell, hogy élj,
Nem elég, hogy nincs félelmem,
Már az kell, hogy ne félj!*

*Már nem elég, hogy minden fényt,
Minden képet szemeddel látok,
Már bennem kell, hogy egyesítsd:
MAGAD – SZERELMED: A VILÁGOT!*

Miskolc, 1971. 09. 09.

Utóirat az ifjúság után.

KÖZTES

(A Csigi versek után, - s „AZ ÚT / 1999./” előtt!)

*A holnap talán
Már neked kondul
Üres haranggal,
Végtelen világba
Hová csak lehajolnak
A virágok, s
Időtlen a holnap álma.*

***

*Rázd meg magad,
Ha apró gondjaink,
Hétköznapijaink
Zsörtölődő szavai
Zuhognak hátadra,
Általam*

Budapest, 1974.

***

Szeretnék...

*Szomorú fűzfára hajolni,
göcsörtös ágakat karolni,
ártereken átkószálni,
húzó vadludakat látni.
Ökörnyálba tekergőzni
víg pulival kergetőzni,
mázás köcsögből tejet inni,
minden hihetlent hinni.*

*Istálló szagot szagolni,
széna illatába bújni,
pihés pitypangot szerte fújni,
gyerekkoromat visszahozni,
s ez áldott földet pátosz nélkül,
egyszerűen megcsókolni.*

Budapest, (1974-ből)

***

Hajnali elmúlás

*A kéz leesett,
Az élet megállt,
Vér nem pumpálta
Már az artériát.*

*Dér-fehér hajon
Suhant egy rezzenet,
Béke zárta le
A gyöngülő szemet.*

Budapest, 1986. dec. 22.

***

Csak álom

*A hajnal felébresztett,
Szél zörgött ablakon
Mellettem szuszogtál
Arcom karodon.*

*Gyöngéd kezédbe
Csúszattam kezem
Hajnal van, ébredtem,
S Te itt vagy velem.*

*Nem erő fog,
Nem szenvedély
Ezen a hajnalon
De biztonság, békesség, nyugalom.*

*Itt légy hát sokáig
Mindig ha ébredek
Magányos, süket reggelek
Soha ne keltsenek!*

Budapest, 1986. december 22.

***

Ha lehajolsz

*A gyászt magamban hordozom,
Mindenem kitölti a fájdalom, - nem mutatom.
Mindkettő az enyém!
A világ elé nem rakom, titkolom.*

*Az idő nem gyógyít semmit! Csak a szeretet!
Ebből adj, ha tudsz egy keveset.
Ez segít! Csak ez segít!
Térdre rogytam, - ha lehajolsz – felemelkedek!*

Bp. 1990. február 15.

***

*Túl távoli tavaszok
Mit hagyok mögöttem?
Semmit.
Se ennyit,
Se annyit.*

Budapest, 1994.

***

Tudni...

*Tudni egy életet megélni,
Előre lépni, hallani, félni,
Szólni, harcolni, hallgatni, kérni
Tudni megállni, tudni menni,
Elébe vágni s tudni elkerülni.
Tudni nagynak lenni és
Tudni kevésnek, óriásnak lenni,
S aprónak, szerénynek.
Tisztesség előtt tudni meghajolni,
Becsülettel tudni egyenes maradni.
Tudni a világban
Itt vagyok! Mi végre?
Tudni, hogy Vagyok – mint minden ember –
Emberségre.*

1994.

***

Mivé lesz az álmom?

*Puhán hajlok keze fölé,
... hogy elröppent az ifjúságom!
Száz-szirmú, bódító virágait
jó ideje már nem találom.*

*Mivé lesz álmom? Mivé lesz álmom?
... hogy elröppent az ifjúságom!
Hogy elnehezültek karjaim,
ahogy a napot sárba rántom.*

*Térdelek eléd, ne menj még el
... könnyen röppenő ifjúságom
De csontos kezével koppan hátamon
Fagyosan szorít az elmúlásom.*

Budapest, 1982. február 19-20.

***

Valami hiányzik

*Valami úgy hiányzik
A tegnaptól, vagy a mából?
Ahogy előlépsz a homályból,
Vagy a tájból?
Egy hallgatag világból,
Vagy a rezzenéstelen elmúlásból.
Valami úgy hiányzik;
A tegnaptól, vagy a mából?*

***

Mivégre?

*Vagyok, hogy egy kutyanak enni dobjak,
gyerek kezébe könyvet adjak,
hogy szomszédnak jó napot kívánjak,
ültetendő fának mély árkot ássak.
Hogy egy beteget felsegítsek
hogy pár sort papírra vessek.
Vagyok, mert emberek lesznek,
hogy öreg szülőket eltemessek,
vagyok, hogy szerelmet vágyjak,
szerelmet adjak, áldást kívánjak.
Mire vagyok én e földön?
Hogy porom röghöz kötődjön?
Hogy egy pillanatra megálljak,
Egy lépésnyit adjak a világnak.*

Budapest, 1982. nov.

***

**(Kettőezer után a Csi-Gi versek néhányra, pld. a „Honnan jöttem” –
megjelent a Barátok Verslistánál, a KLÁRIS Irodalmi lapban,
irodalmi portálokon).*

***